

Giới thiệu Đại Gả Khí Phu

Truyện Đại Gả Khí Phu của tác giả Tô Lam Y thuộc thể loại truyện ngôn tình. Truyện xoay quanh tình cảm hai nhân vật Lãnh Mặc Cẩn và Mộ Ly Thanh. Năm năm trước, Lãnh thị gia sa sút hẳn tuyệt tình mà đi, từ hôn với nàng. Năm năm sau, hắn tự nguyện thay ‘hắn’ gả vào Lâm gia.

Yêu hận tình thù được đan xen nhau. Dưới nền đỏ, mỹ nhân kiều diễm như hoa, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn, không ngừng suy nghĩ... Là tình? Là hận?

Chẳng lẽ, đây chính là vận mệnh của ta?

Hay lại là một đoạn tình duyên không hồi kết...

Mời các bạn cùng đón đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Đại Gả Khí Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bái Đường Thành Thân

-Edit: Tiểu Ma Bạc Hà-

Mở đôi mắt đỏ hồng vì khóc, nhìn thấy xung quanh vẫn là một mảnh màu đỏ, bên ngoài kiệu hoa là đội ngũ đón tân lang đang dọc đường đánh trống thổi kèn trong không khí vui mừng. Hôm nay là ngày hắn thành thân, nhưng lòng hắn vẫn không thể vui lên được.

Còn nhớ sáng sớm hôm nay, Họa Nhi đã giúp hắn trang điểm thật đẹp, mặc lên giá y. Mẫu thân và phụ thân ngồi bên cạnh nhìn một lúc lâu, cuối cùng vẫn là phụ thân mở miệng: “Ly Thanh, ta và nương con cũng biết lần này đã làm con bị ức, tiểu thư Lâm gia này tuy là đi đứng có chút không tiện nhưng cuối cùng vẫn là thư hương thế gia, con gả đi cũng là chính phu, bọn họ sẽ không đối xử tệ với con.”

Hắn không nói lời nào, chỉ có đôi tay mảnh khảnh giấu trong tay áo rộng thùng thình dùng sức nắm lại thật chặt.

Mẫu thân liếc nhìn sắc mặt của hắn, nói: “Ban đầu ta nghĩ Lâm tiểu thư Lâm gia này là người có học, của cải lại nhiều, ai ngờ nàng lại là một người què! Con à, mẫu thân cũng không còn cách nào, trước kia chúng ta đã từ hôn với Lãnh gia một lần, hôn ước lần thứ hai này với Lâm gia nói thế nào cũng không thể từ chối được, con gả đi chỉ cần sống thật tốt, ngoan ngoãn hầu hạ thê chủ, mẫu thân hứa, người của Lâm gia nhất định sẽ đối tốt với con!”

Hình như phụ thân còn điều muốn nói nhưng lại bị mẫu thân gạt lên cắt ngang: “Chàng phải nhớ kỹ cho ta, sau này đừng có gọi sai tên, hôm nay người chúng ta gả ra ngoài là con cả Thiên Thanh, đưa con nhỏ Ly Thanh của chúng ta không nổi nhìn ca ca xuất giá nên đã trốn trong phòng khóc không muốn ra ngoài gặp người, hôm nay vẫn còn đang ở nhà, ta sẽ không so đo với chàng, nếu sau này vẫn còn như thế chàng đừng trách ta không khách sáo!”

Phụ thân khúm núm gật đầu nói phải.

Hắn nghe mẫu thân trách móc mà im lặng không nói gì, tuy trong lòng có vô vàn bất bình cũng chỉ có thể lẳng lặng gật đầu.

Nếu vận mệnh đã định Lâm tiểu thư của Lâm gia sẽ là thê chủ của hắn, vậy thì mặc kệ nàng có phải người què hay không hắn cũng sẽ không ghét bỏ, từ hôm nay trở đi hắn sẽ trở thành Mộ Thiên Thanh thật sự, mà ban đầu cái tên này chính là tên của đại ca.

Còn nhớ lúc đội ngũ rước tân lang đến trước cửa đón hắn đi, ca ca nghiêng người dựa vào cửa không nói gì, hắn dừng bước một chút, cuối cùng thì đây vẫn là ngôi nhà hắn đã sinh hoạt gần mười sáu năm.

Từ nay về sau, hắn là con rể của Lâm gia.

Mặc dù trong lòng có chút không thoải mái, nhưng làm một nam tử được gả đi, tối nay hắn sẽ nhìn thấy thê chủ tương lai của mình, nói chung vẫn có chút hồi hộp và chờ mong, không biết dáng vẻ của nàng thế nào, nghe phụ thân nói Lâm tiểu thư là một người đọc sách nho nhã, nếu vậy hắn là rất tốt.

Chỉ là, không biết nàng có thích hắn hay không.

Đột nhiên hắn cảm thấy thời gian những người kia đánh trống thổi kèn dọc theo đường đi trôi qua thật nhanh, mới chốc lát cỗ kiệu đã được đặt xuống, hắn lập tức nghe thấy một tràng pháo đình tại nhức óc.

Pháo nổ một lúc lâu mới dừng lại, sau đó lại có tiếng hi công vui mừng hô: “Mời tân nương đón tân quan lang xuống kiệu!”

Hắn cảm thấy có một bàn tay thon dài mạnh mẽ mở cửa kiệu ra, tay kia đưa tới trước mặt hắn chờ hắn đặt tay lên.

Hắn nhìn bàn tay trước mặt mình, đây là tay của thê chủ, là tay của người sẽ dắt hắn đi cả đời sao?

Hắn không hề do dự, chậm rãi giơ tay mình lên đặt vào lòng bàn tay nàng, nàng nắm chặt lấy tay hắn, đón hắn ra ngoài, hi công bên cạnh đưa cho bọn họ một dây đồng tâm kết, nàng cầm một đầu dây, hắn cầm bên còn lại. Nhưng mà, nàng vẫn không buông tay hắn ra, về mặt hắn ẩn dưới lớp khăn hi đã phiem hồng.

Nàng nắm tay hắn đối đại sảnh Lâm phủ, khăn hi che mắt làm hắn không nhìn được cảnh tượng xung quanh, nhưng lỗ tai truyền đến giọng nói của rất nhiều người, xem ra hôm nay người đến dự lễ không ít nha.

Dường như nàng cảm nhận được hắn đang căng thẳng, dùng ngón tay khẽ vuốt nhẹ tay hắn, tim của hắn lại trở nên rối loạn.

Giọng nói vui vẻ của hi công vang vọng bên tai: “Giờ lành đã đến, tân nhân chuẩn bị bái đường!”

Xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh, tim của hắn càng đập nhanh hơn.

Nghe hi công chậm rãi hô lời khấn đầu, hắn và nàng cùng nhau quỳ xuống, dập đầu hành lễ với một vóc dáng tiều tụy phía trước. Ngay lúc tay nàng buông ra hắn mơ hồ có chút sợ hãi, tựa như lục bình mất rễ trong nước, không một nơi nương tựa.

Lúc phu thê giao bái thì trán của nàng không cẩn thận đụng trúng hắn, hình như hắn nghe được nàng cười khẽ, âm thanh rất nhỏ nhưng lại làm hắn đỏ mặt.

Nghi thức tiếp theo là thê chủ ở bên ngoài chiêu đãi tân khách, bản thân hắn chỉ cần ngoan ngoãn ngồi ở tân phòng chờ nàng là được.

Hi công và mọi người đứng chúc đi chúc lại mấy câu nhiều phúc nhiều con bên tai hắn hồi lâu mới kéo một đám ra ngoài, Họa Nhi thấy người đều đi hết mới chạy đến chỗ công tử nhà hắn, nói: “Công tử, Họa Nhi thấy Lâm tiểu thư, dáng vẻ rất là... Rất tuấn tú lịch sự... Họa Nhi cũng không biết nên hình dung thế nào, tóm lại... Chính là cực kì xinh đẹp!”

Tim hắn không nhịn được đập thình thịch. Hắn nắm góc áo của mình, có chút luống cuống, lẩm bẩm nói: “Thật vậy không?”

Họa Nhi còn nói thêm: “Không phải trước kia phu nhân vẫn hay nói Lâm tiểu thư này là một người què sao? Hôm nay gặp được, thấy nàng đi đứng không có vấn đề gì nha!”

Hắn ngần ra, nàng đi đứng bình thường sao? Vậy sao lại để hắn gả sang đây...

Họa Nhi cũng thấy có chút kì quái, nhưng lại lập tức vui vẻ: “Công tử, Lâm tiểu thư không phải người què, ta càng vui vẻ nha!”

Hắn từ chối cho ý kiến, chỉ thần nhiên cười cười.

Phía trước ầm ĩ một lúc lâu, mãi đến nửa đêm ngoài cửa phòng mới truyền đến vài tiếng bước chân, tim của hắn liền treo đến cổ họng, nàng đến rồi!

Họa Nhi biết công tử nhà hắn rất nhát gan nên thừa dịp mọi người vẫn chưa bước vào nhỏ giọng an ủi công tử nhà hắn: “Công tử đừng căng thẳng, sẽ không sao đâu.”

Cửa phòng bị người đẩy nhẹ khẽ mở, thoáng cái có thêm vài người bước vào, hắn nghe thấy nàng hơi chút men say nói: “Các người đều lui xuống đi, nơi này không cần người hầu hạ.”

Hi công còn nói thêm mấy câu may mắn với nàng rồi mới chịu dẫn người nối đuôi nhau ra ngoài, ngay cả Họa Nhi cũng cùng lui ra ngoài.

Hắn biết nàng đang bước chậm đến chỗ hắn, cuối cùng lại ngồi xuống cạnh hắn.

Hắn thở gấp một chút, sợ bản thân quá căng thẳng mà ngất đi.

“A, chàng đừng căng thẳng quá.” Là tiếng cười thần nhiên của nàng, giọng nữ trầm thấp có chút khàn khàn.

Hắn gần như đang vò nát vạt áo của mình.

Nàng vươn một tay đến, lấy bàn tay đang tự giầy vò kia ra, đặt vào tay mình tỉ mỉ vuốt ve: “Đừng sợ.”

Nàng nhìn đầu của hắn che trong hi khăn gạt nhẹ, khóe miệng không nhịn được tràn ra nụ cười. Xem ra, phu quân nàng vừa thú này, có vẻ rất thú vị.

Nàng buông bàn tay nhỏ bé kia ra, đứng dậy đi đến bàn tròn cầm lấy gậy hi bước đến trước mặt hắn, nói: “Phu quân, vì thê nhắc khăn hi của chàng lên nhé.”

Thấy hắn không có phản ứng, nàng cười khẽ, nâng tay nhắc chiếc khăn đỏ.

Dưới ánh đèn kia quả nhiên là một nữ thiếu niên đẹp như tranh vẽ, hàng mi dài cong vút, da thịt trắng nõn động lòng người, chiếc mũi tinh tế khéo léo, môi hồng phớt nộn tựa như cánh hoa e ấp cùng đôi mắt trong suốt như nai con ngơ ngác có thể khiến người ta thần hồn điên đảo, làm cho người ta vừa

gặp liền không thể quên được.

Hắn nhìn thấy thê chủ ngốc lẳng nhìn mình, trong lòng có chút căng thẳng, ấp úng hỏi: “Lâm tiểu thư... Nàng làm sao vậy?”

Đôi mắt của nàng vốn đang tràn ngập si mê lại vì một tiếng ‘Lâm tiểu thư’ làm tỉnh táo, đáy mắt là một tia lãnh ý, nói: “Sao lại còn gọi ta là Lâm tiểu thư, chàng nên gọi là thê chủ.”

Hắn xấu hổ đến mức lập tức cúi đầu run rẩy, nhưng vẫn không gọi ra hai chữ kia.

Nàng cười tà mị, vươn tay nâng chiếc cằm thon của hắn lên, nói: “Phu quân đúng là một tiểu mỹ nhân, làm vì thê nhìn hoa cả mắt.”

Hắn nghe vậy lại càng xấu hổ không dám ngẩng đầu lên, tim nhảy loạn xạ, tuy vẫn còn e thẹn nhưng đã có nhân nhật vui mừng. Nữ tử với một đôi mắt phượng như ánh sao long lanh, tuấn mỹ còn hơn cả nam tử trước mắt hắn chính là người sẽ làm bạn với hắn cả đời này sao?

Nàng bỏ gậy hi trong tay ra, cầm lấy hai ly rượu hợp cần trên bàn ngồi xuống cạnh hắn, đưa một ly tới trước mặt hắn, nói: “Phu quân, hãy uống cạn ly rượu hợp cần này, hoàn thành tất cả lễ nghi.”

Hắn vươn hai tay nhận lấy ly rượu, nhìn chất lỏng trong suốt khẽ lắc lư trong chén, khóe miệng không nhịn được giương lên nụ cười, đây là rượu hợp cần mang ý tượng trưng cho phu thê hai người từ nay về sau hợp thành một thể mãi mãi không chia lìa.

Nàng vòng qua tay hắn tạo thành thế rượu giao bôi, chậm rãi đặt ly rượu bên miệng, một bên uống hết rượu của mình, một bên lại nhìn người đối diện không chút do dự uống hết phần rượu của hắn.

Quả nhiên, mới có một ly rượu nho nhỏ đã làm hai má hắn hồng hồng, đôi mắt nai to tròn cũng nhiễm vài phần mị hoặc, càng thêm mê người.

Nàng đột nhiên cảm thấy bụng dưới của mình chậm rãi dâng nên một luồng nhiệt, nam tử trước mặt này đúng là một báu vật!

Nàng nhận lấy ly rượu trong tay hắn, để lại trên bàn rồi quay lại ngồi xuống bên cạnh hắn, vội vã ôm lấy vai hắn, nghe được vị rượu trong miệng hắn phun ra, trong lòng lại là một trận tê dại.

“Phu quân của ta, Mộ Thiên Thanh, Thiên Thanh...” Nàng ghé vào bên tai hắn thì thào, ánh mắt sáng ngời của hắn lập tức tối đi. Thiên Thanh, Thiên Thanh, chẳng lẽ hắn thật sự chỉ có thể sống dưới bóng ma của cái tên này hay sao? Tên thật của hắn là Ly Thanh, nhưng mà bây giờ còn có bao nhiêu người nhớ?

Hắn chưa bao giờ thân thiết với nữ tử nào như vậy, hơi thở của nàng đều phun lên mặt hắn.

Nàng vươn tay phủ lên gương mặt mịn màng kia, một đường di chuyển tới đôi môi non mềm vuốt nhẹ một chút, vừa cúi đầu liền mạnh mẽ hôn lên.

Tư vị này, so với tưởng tượng của nàng còn, còn tuyệt vời hơn! Nàng hoàn toàn không thỏa mãn với những lưu luyến bên ngoài, khẽ cắn môi hắn một cái, nàng thờ hồn hên dụ dỗ tiểu nhân nhi động lòng người: “Bảo bối, mở miệng ra nào.”

Mộ Ly Thanh đã bị hôn đến mơ màng, vừa nghe thấy lời của thê chủ liền ngoan ngoãn hé miệng ra, nàng nhân cơ hội trực tiếp đưa đầu lưỡi linh hoạt tiến vào, tìm hắn, không ngừng truy đuổi chiếc lưỡi mềm mại của hắn, hôn đến mức cả người hắn vô lực xụi lơ trong lòng nàng.

Nàng đặt hắn lên chiếc giường mềm mại, mở to mắt nhìn phản ứng của thiên hạ trong lòng, bụng dưới lại dâng lên lửa nóng khó nhịn.

Nàng lưu luyến buông môi hắn, vươn tay đến đai lưng của hi phục, mặc dù lửa dục khó nhịn nhưng động tác trên tay nàng vẫn rất mềm nhẹ, dường như sợ làm thiên hạ nho nhỏ kia bị thương.

Hai tay Mộ Ly Thanh vô lực khoác lên vai thê chủ, mê ly nhìn thê chủ của mình, nhìn thấy đôi mắt phượng kia như đang chạm đến lòng hắn. Hắn không nhịn được thở gấp một tiếng: “Thê chủ...”

Nàng cảm thấy máu toàn thân mình đều vọt lên não, một bàn tay linh hoạt luồn vào vạt áo của hắn, ghé vào bên tai khẽ cắn vành tai tinh xảo, nhẹ giọng lẩm bẩm: “Chàng là tiểu yêu tinh...”

Mộ Ly Thanh lập tức nhận ra một bàn tay linh hoạt đang chu du khắp thân thể mình, hắn hoảng sợ kêu lên một tiếng, nàng nhẹ nhàng cười, đưa tay lên trên một chút, cuối cùng chạm đến ngực hắn, nhẹ nhàng bóp nhẹ một cái.

“A... Ừm... Thê chủ...” Mới đầu, Mộ Ly Thanh cực kì hoảng sợ, sau đó lại bị biểu hiện phóng đảng của mình làm hoảng sợ, trong lòng vừa gấp vừa sợ, chỉ sợ thê chủ sẽ khinh thường hắn, nói hắn là một tiện dân.

Nhưng nàng cũng rất kinh ngạc, thiên hạ dưới thân quá nhạy cảm, nàng chỉ tùy ý sờ đã làm hắn thở gấp liên tục.

Nàng đè lên người hắn, cúi đầu đem nụ hôn nóng rực dán lên chiếc cổ mẫn cảm kia, lại chậm rãi thăm dò xuống dưới, đưa tay kéo xuống phần áo lót cuối cùng trên người hắn.

Thoáng cái, hắn cảm thấy trước ngực chột lạnh, nửa người trên của mình đã hoàn toàn lộ ra trước mặt nàng.

Hắn nhìn thê chủ cứ ngỡ ngạc nhìn chăm chăm cơ thể mình liên xấu hổ không thôi, hắn muốn vươn tay che lại nhưng làm sao nàng có thể để hắn như ý đây? Nàng đã sớm gạt tay hắn ra, cúi đầu ngậm lấy điểm hồng trước ngực hắn.

“A... Um... Không cần... Không cần... Um...” Nàng bị phản ứng của hắn trêu chọc đến mất hết lí trí, một tay chống trên giường để trọng lượng cơ thể không đè hết lên người hắn, tay kia nhanh chóng nắm lấy một bên ngực hắn.

Đầu Mộ Ly Thanh trống rỗng, hắn không biết mình bị làm sao, chỉ cần là nơi thê chủ chạm tới liền trở nên nóng rực, ngay cả chỗ bí ẩn kia cũng cực kì xấu hổ mà dựng lên. Trong lòng hắn sôi ruột muốn chết, trong hốc mắt đã có lệ đảo quanh.

Chỉ tiếc là nàng vẫn đang bận si mê thân thể làm người ta nổi điên kia, hoàn toàn không chú ý tới nước mắt của Mộ Ly Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Đại Gã Khí Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Động Phòng Hoa Chúc

Nền long phượng xa xa đỏ đến chói mắt, một đêm thật dài...

Hôm sau, chờ Mộ Ly Thanh cau mày, khó khăn mở mắt ra, thứ đầu tiên nhìn thấy là màn hi lửa đỏ phía trên. Vừa nhìn thấy một mảnh đỏ rực kia, Mộ Ly Thanh liền xấu hổ nghiêng đầu, sau đó hắn sợ hãi gạt mình trốn mất nhìn, một chiếc giường to như vậy mà chỉ có một mình hắn nằm!

Thê chủ đâu? Sao thê chủ lại biến mất?

Lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, xuyên qua lớp giấy nhìn ra bên ngoài thấy trời đã sáng choang, xem chừng đã đến giữa trưa.

Hắn sợ tới hồn bay phách lạc, ngày tân hôn thứ hai mà hắn lại ngủ say như vậy, tới giữa trưa mới tỉnh giấc, sáng sớm hôm nay hắn còn phải tự mình kính trà với công công bà bà! (cha mẹ chồng, trong nữ tôn thì phải là cha mẹ vợ mới đúng)

Nghĩ vậy hắn lại không dám nằm nữa, cuống quýt ngồi dậy, ai ngờ cả người đau nhức làm hắn thiếu chút ngã xuống, chân gãi thêu uyên ương tuột xuống lộ ra dấu hôn xanh xanh tím tím, dù trong lòng không có người nhưng hắn vẫn rất xấu hổ, nhanh tay kéo chăn lên che người.

Những dấu ấn này đều do thê chủ lưu lại đêm qua...

Nghĩ đến chuyện xảy ra đêm qua, Mộ Ly Thanh lộ ra khuôn mặt nóng bừng từ lúc nào, đêm qua thê chủ dịu dàng như vậy, những nụ hôn nóng bỏng lưu lại trên người hắn, bàn tay dịu dàng kia vẫn không ngừng ngao du, bây giờ nhớ lại tim hắn vẫn đập nhanh không ngừng.

Hắn có chút ảo não vỗ vỗ mặt mình, nhỏ giọng nói: “Đừng có không biết xấu hổ như vậy, không được nghĩ lung tung nữa...”

Chờ hắn bình tĩnh xong lại phải chạy nhanh đi tìm áo trong của mình mặc vào, vừa bước xuống giường, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, người vào là Họa Nhi đã theo hầu hạ hắn từ nhỏ.

Sắc mặt Họa Nhi hơi khó coi, nhưng Mộ Ly Thanh không chú ý tới, hắn cúi đầu tìm giày của mình ở cạnh giường, vừa tìm vừa nói: “Họa Nhi, sao người lại không đến gọi ta, bây giờ là giờ nào rồi, hôm nay còn phải đi kính trà nữa!”

Họa Nhi bụng nước ầm rửa mặt bước nhanh đến, đặt chậu rửa mặt trên bàn, xoay người đóng cửa phòng lại xong mới đi tới bên cạnh công tử nhà hắn, ngồi xổm xuống giúp công tử tìm giày.

“Họa Nhi, ta hỏi người, tại sao lại không trả lời?” Mộ Ly Thanh bất mãn hỏi.

Họa Nhi cắn môi, sắc mặt có phần khó coi: “Công tử, sao ta cảm thấy Lâm phủ này có gì đó là lạ...”

Mộ Ly Thanh cười nói: “Lạ thế nào?”

Họa Nhi cau mày như đang suy nghĩ chuyện gì đó, đúng lúc đó bên ngoài vang lên tiếng bước chân hỗn loạn.

Mộ Ly Thanh vội vàng mặc quần áo vào, mang giày đi xuống giường, chân chỉ vừa chạm đất hắn đã thấy đau nhức không thôi, đến đứng cũng đứng không vững.

Họa Nhi chẳng thèm quan tâm đến chuyện gì nữa, chạy đến giúp công tử nhà hắn trang điểm, chỉnh tóc. Lúc này, cửa bị người đẩy ra.

Mộ Ly Thanh ngẩng đầu lên nhìn, không ngờ là công công của mình! Sợ tới mức vội vàng đứng lên, đi tới trước mặt Vương thị ngoan ngoãn hành lễ: “Tiểu tử ra mắt công công.”

Vương thị không để ý tới Mộ Ly Thanh, bước vài bước đến chủ vị ngồi xuống.

Mộ Ly Thanh nghĩ công công đang tức giận hẳn hôm nay dậy trễ, sợ tới mức cúi người dập đầu với Vương thị, nói: “Hôm nay là tiểu tể không đúng, dậy trễ như thế, chưa kịp kính trà công công, xin công công trách phạt.”

Vương thị vẫn không nói lời nào, chỉ cẩn thận dò xét Mộ Ly Thanh, nhìn thấy những dấu hôn quần áo không thể che được trên người hắn, đáy mắt hiện lên một tia thương hại, thở dài một hơi nói: “Mộ công tử, công tử không cần phải gọi ta là công công.”

Mộ Ly Thanh vừa nghe liền sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, cổ nện nước mắt nói: “Tiểu tể biết sai rồi, xin công công trách phạt!”

Mộ Ly Thanh nghe Vương thị nói, hẳn nghĩ Vương thị đã gán cho hắn tội thất đức vì đã không kính trà cho người sáng nay, còn nói hắn không cần gọi người là công công, chẳng phải là đang muốn hù dọa hay sao?

Họa Nhi cũng xanh mặt quỳ bên cạnh công tử nhà hắn, làm gì có người nào mới thú phụ ngày đầu liền bỏ?

Vương thị thấy bộ dạng hoảng hốt của Mộ Ly Thanh, thở dài một hơi nói: “Mộ công tử đừng hiểu lầm, mau đứng lên đi. Ta có việc muốn nói với công tử.”

Làm sao Mộ Ly Thanh dám đứng? Hắn vẫn quỳ trên đất đáp: “Công công có lời gì cứ nói với Thiển Thanh, Thiển Thanh tự biết mình làm sai, không dám đứng dậy.”

Vương thị thấy vậy cũng không miễn cưỡng hắn, suy nghĩ một lát mới mở miệng hỏi: “Mộ công tử có biết người công tử gả cho là ai không?”

Về mặt Mộ Ly Thanh cực kì ngạc nhiên, sao hắn lại không biết thế chủ mình gả cho là ai?

“Tất nhiên là tiểu thư Lâm gia, thế chủ của Thiển Thanh, cũng chính là nữ nhi của người, Lâm Thư Cầm.”

Vương thị cười lạnh một tiếng, nói: “Vậy công tử còn nhớ năm năm trước, Mộ gia của các người đã từng hủy hôn một lần không?”

Nghe Vương thị nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đã trắng bệch của Mộ Ly Thanh lại càng mất đi huyết sắc, đúng là năm năm trước đại ca của hắn đính thân với một nhà khác, hơn nữa đã đính thân từ rất nhỏ.

Nhà kia họ Lãnh, trước kia cũng là một hộ giàu có trong kinh thành, của cải qua nhiều thế hệ làm ăn thật không thể dùng mấy chữ giàu có để hình dung, Lãnh gia cũng chỉ có một nữ nhi là Lãnh đại tiểu thư, chủ mẫu Lãnh gia yêu thương Lãnh tiểu thư đến tận xương tủy. Nhà mình cũng rất hài lòng với cửa hôn sự này, định chờ đến khi ca ca cập kê liền gả đi.

Ai ngờ sóng gió bất ngờ kéo đến, chủ mẫu Lãnh gia đột nhiên bị bệnh nan y, nằm trên giường thật lâu cuối cùng vẫn không trị được mà rời khỏi nhân thế, nhưng tai họa không đến một mình, Lãnh đại tiểu thư quá mức đau lòng vì mẫu thân qua đời đã lập tức hôn mê. Một lần hôn mê cứ thế vài năm vẫn không tỉnh, chủ quân Lãnh gia mời danh y nổi tiếng cả nước xem bệnh cho Lãnh tiểu thư, đều nói là không trị được, Lãnh gia lớn như vậy lại vì không có người nắm giữ đại cục mà suy bại.

Mẫu thân và phụ thân nghe được chuyện của Lãnh gia, biết được Lãnh tiểu thư chỉ sợ không sống được, đau lòng đại ca nên không quan tâm đến tình nghĩa bao nhiêu năm, đến Lãnh gia từ hôn, mặc kệ chủ quân Lãnh gia cầu xin thế nào cũng không chịu thay đổi ý kiến.

Cuối cùng chủ quân Lãnh gia cũng đồng ý kí xuống thư từ hôn, hơn nữa còn lập lời thề Lãnh gia và Mộ gia từ nay về sau không đi chung một đường, suốt đời không qua lại với nhau!

Sau khi từ hôn không bao lâu, Mộ gia lại kết thân với Lâm gia.

Vương thị thấy vẻ mặt thay đổi nhanh chóng của Mộ Ly Thanh liền cười nhạt nói: “Công tử đã nhớ ra rồi? Nhớ năm đó Mộ gia của các người không quan tâm tới Lãnh gia đã chiếu cố các người bao nhiêu năm qua, cương quyết ép buộc muốn giải trừ hôn ước với Lãnh gia, đúng là bất nhân bất nghĩa!”

Mộ Ly Thanh ngồi trên mặt đất im lặng, hẳn cũng biết mẫu thân và phụ thân làm vậy là không đúng, năm đó hắn cũng đã khuyên rất lâu, phụ mẫu lại không nghe hắn, cố ý muốn từ hôn với Lãnh gia, nhưng vì sao công công lại nhắc tới chuyện này, trong lời nói còn có ý che chở cho Lãnh gia?

Vương thị lại nói: “Thật ra người hôm qua bái đường thành thân với người, cùng người động phòng không phải là tiểu thư Lâm gia mà là đại tiểu thư Lãnh gia, Lãnh Mặc Cầm!”

Mộ Ly Thanh cảm thấy trước mắt tối sầm, cơ thể cũng không quỳ được nữa, may mắn Họa Nhi ở bên cạnh đỡ lấy hắn. Mộ Ly Thanh không thể tin, hỏi: “Sao có thể như vậy? Sao có thể như vậy được?”

Vương thị nhìn hắn hèn mọn nói: “Lâm gia tốt xấu gì cũng là thư hương thế gia mà tiểu thư nhà chúng ta vừa cho bọn họ ngân phiếu mười vạn lượng, bọn họ đã lập tức đồng ý rồi kinh không bao giờ trở về nữa. Hơn nữa còn đồng ý để lại tòa nhà này, cũng hứa sẽ không nói với bất kì ai, nếu không tiểu thư nhà ta làm sao có thể thú được công tử đây? Đại công tử Mộ gia!”

Mộ Ly Thanh nghe như sét đánh ngang tai, toàn bộ cơ thể hắn run run, run đến nói không nên lời, nhưng Họa Nhi bên cạnh lại lớn tiếng hỏi: “Vậy tiểu thư của các người có ý gì? Treo đầu dê bán thịt chó muốn thành thân với công tử nhà ta, nếu nàng thật sự muốn cùng một chỗ với công tử nhà ta, vậy thì cứ tới cầu thân, cần gì phải làm nhiều chuyện như vậy!”

Vương thị cười ha ha nói: “Các người vẫn còn chưa hiểu ý của ta sao? Đại tiểu thư chỉ vì trả thù chuyện Mộ gia các người năm đó bội bạc, hoàn toàn không thật lòng muốn kết hôn với công tử nhà các người. Huống hồ tiểu thư coi như đã hết lòng quan tâm, cũng đã vội vàng làm ra một cái hôn lễ cho công tử nhà các người, chỉ là sau đêm qua, ta e là tiểu thư sẽ không bước vào tòa nhà này nữa bước!”

Họa Nhi tức đến không nói nên lời, Mộ Ly Thanh ngơ ngác ngồi dưới đất, miệng lẩm bẩm: “Không thể nào... Không thể nào...”

Hắn chỉ vừa nhớ lại tối qua thê chủ đã dịu dàng tìm mọi cách che chở mình thế nào liền không tin thê chủ có thể đối xử với hắn như vậy! Cái hắn đang nghe không phải là sự thật, không phải là sự thật!

Mộ Ly Thanh vừa nghĩ như thế liền quỳ thẳng một đường tới ôm chân Vương thị nói: “Công công, cầu xin người hãy để ta được gặp thê chủ! Hãy để cho ta gặp nàng!”

Vương thị không đành lòng liếc mắt nhìn, miệng lại chẳng chút thương tiếc: “Mộ công tử không cần phải gọi ta là công công, ta không gánh nổi cái danh đó, ta chỉ nghe theo lời dặn của tiểu thư, đóng giả làm phụ thân của tiểu thư một ngày thôi. Tiểu thư cũng sẽ không gặp công tử, công tử hãy từ bỏ ý định, chết tâm đi!”

Mộ Ly Thanh lắc đầu la lên: “Ta không tin! Ta không tin, ta muốn gặp nàng!”

Vương thị đứng lên đá Mộ Ly Thanh ra, nói: “Tiểu thư tự mình dặn dò, Mộ Thiên Thanh người cả đời chỉ có thể ở đây, nửa bước cũng không được bước ra ngoài, ta đã dặn hạ nhân khóa hết tất cả các cửa, trong nhà trừ phòng bếp có hai người chuẩn bị thức ăn cũng chỉ còn hai thị vệ trông coi hai người. Các người ở đây một ngày ba bữa đều có người đưa tới, chủ tớ hai người an tâm ở lại đây, không nên nghĩ đến những chuyện viễn vông! Lời của ta đã nói xong, bây giờ ta phải dẫn người đi rồi, Mộ công tử tự giải quyết cho tốt, đừng có nghĩ quẩn trong lòng! À, còn nữa, các người đem tất cả chữ hi, nên đồ trong phòng này đốt cả đi, đừng để cho người ta ảo tưởng mình đã giả cho đại tiểu thư!”

“Dạ!” Mấy gã sai vặt đáp.

Vương thị suy nghĩ một lát liền kêu gã sai vặt đưa khăn đồng nguyên (khăn xử nam) cho hắn, bỏ vào cái hòm gỗ nhỏ hắn mang theo bên người, sau đó xoay người tiêu sái bước đi không quay đầu lại.

Mộ Ly Thanh nhìn màn hi và chữ hi trong phòng đều bị hạ nhân tháo xuống, hơn nữa thê xác và tinh thần đều bị kích thích, cuối cùng không nhịn được ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Đại Gã Khí Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chuyện Cũ

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Mãi đến lúc hắn dần tỉnh lại, thứ đầu tiên nhìn thấy là mép giường trống không, xung quanh đã không còn sắc đỏ, lúc này hắn mới tin nàng thật sự không cần hắn nữa rồi. Suy nghĩ ấy vừa xuất hiện, những giọt nước ứ đọng trong mắt chậm chạp chạy xuống, nếu thật sự có thể chết đi vậy thì hắn cũng nguyện ý.

Họa Nhi bung một chén nước đen như mực đi đến, thấy công tử nhà hắn đã tỉnh nhưng lại ngây ngốc nằm đó bèn vội vàng vờn tay lau đi những giọt nước mắt còn vương chạy đến nói: “Công tử! Cuối cùng người cũng tỉnh! Người đã hôn mê hai ngày nay rồi, để Họa Nhi hầu hạ người uống chén thuốc này rồi sẽ lập tức đi dặn phòng bếp nấu cơm cho người!”

Mộ Ly Thanh như chẳng nghe thấy gì, hắn vô lực nằm đó không nói một lời nào.

Thương xót chợt dâng lên trong lòng, Họa Nhi không nhịn được khóc nói: “Công tử, người hãy tỉnh táo lại đi! Sao người lại tự tra tấn bản thân mình thế này? Bây giờ cái người cần làm là phải dưỡng lại cơ thể mình cho tốt thì chúng ta mới có thể trốn khỏi nơi này trở về nhà!”

Nước mắt của Mộ Ly Thanh lại chảy xuống, hắn khàn giọng tự giễu: “Về nhà? Em cho là ta còn nhà để về hay sao?”

Họa Nhi gục xuống bên giường Mộ Ly Thanh, khóc nói: “Vậy chúng ta phải đi tìm Lãnh tiểu thư, nhất định phải giải thích rõ với nàng! Người khác không biết, nhưng sao Họa Nhi lại không biết được chứ? Lãnh tiểu thư muốn trả thù, muốn tra tấn, nhưng nàng đã tìm lắm người rồi a!”

Mộ Ly Thanh tuyệt vọng nhắm mắt lại: “Họa Nhi, em không cần phải nói nữa.”

Họa Nhi không cam lòng la lên: “Sao lại không cần? Phu nhân và lão gia khinh người quá đáng, rõ ràng hôn sự với Lãnh gia là đại công tử muốn hủy, hôn sự của Lâm gia cũng là của đại công tử, chỉ vì đại công tử nghe nói Lâm tiểu thư là một người què, sống chết không chịu gả qua đây, hắn thấy công tử người dễ bắt nạt nên mới bắt người thay hắn gả đi làm người thế tội!”

Thì ra phu quân Lãnh tiểu thư hao tâm tổn trí cưới về hoàn toàn không phải là đại công tử Mộ gia Mộ Thiên Thanh mà là nhị công tử Mộ gia Mộ Ly Thanh. Hôn sự này nói ra thật đúng là dở khóc dở cười, Lãnh tiểu thư muốn trả thù đại công tử Mộ gia năm đó đã từ hôn, lại không biết mình người mình cưới là nhị công tử Mộ gia. Còn nhị công tử Mộ gia gả qua đây một lòng muốn sống cùng thê chủ lại không ngờ cả thê chủ của mình cũng bị đổi.

Ngày đó đại công tử Mộ gia Mộ Thiên Thanh nghe nói tiểu thư Lâm gia là một người què, làm cách nào cũng không chịu gả đi, chủ mẫu Mộ gia không thể mặt dày đi từ hôn một lần nữa. Đại nhị tử nào loạn đòi sống đòi chết cả ngày nhất quyết không chịu gả, cuối cùng còn lên lút kéo bà qua một bên sống chết muốn bà đồng ý cho tiểu nhị tử Mộ Ly Thanh giả danh làm người thay thế hắn thành hôn với Lâm gia. Vấn đề là, bà rất cưng chiều đứa con biết nói lời ngon tiếng ngọt này, khác với tiểu nhị tử như gỗ mục kia, tuy đáng về cũng xinh đẹp nhưng vẫn không bằng đại nhị tử tri kỉ của bà. Trước mắt cũng không còn cách nào, bà đành phải nói chuyện với tiểu nhị tử, ai ngờ Ly Thanh im lặng hết nửa khắc cuối cùng cũng đồng ý! Đây rõ là một chuyện vui lớn, hôn sự với Lâm gia bà chẳng cần phải lo lắng nữa, vì thế mà từ đó thân phận của Mộ gia đại công tử và nhị công tử bị hoán đổi.

Họa nhi nói: “Công tử, chờ chúng ta ra ngoài tìm được Lãnh tiểu thư, chúng ta sẽ giải thích mọi chuyện với nàng, người hoàn toàn không phải là người có lỗi với nàng, nàng dựa vào cái gì đối xử với người như vậy!”

Mộ Ly Thanh nghe vậy, trong đầu thoáng hiện lên hình ảnh đêm tân hôn ngày đó, ánh mắt sâu thẳm cùng với giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng, những câu nói đùa của nàng vẫn vang vọng bên tai, sao hôm nay người đã đi mất trà cũng lạnh, đến mức ân đoạn nghĩa tuyệt như vậy?

Họa Nhi thấy Mộ Ly Thanh không nói gì nhưng trên mặt đã không còn vẻ thất bại chán nản như trước mới bùng chén thuốc qua, hầu hạ công tử nhà hắn uống thuốc.

Mộ Ly Thanh tựa vào đầu giường hỏi: “Trong phủ còn mấy người?”

Họa Nhi hít mũi, tức giận nói: “Chỉ có hai lão nhân ở phòng bếp phụ trách nấu cơm cho công tử và hai thị vệ có thể ra vào hậu viện.”

Mộ Ly Thanh cup mắt không nói, xem ra Vương thị không có dọa cậu, chỉ sợ sau này Lãnh tiểu thư sẽ không tới đây nữa...

Nghĩ vậy, mũi hắn chợt đau xót, nằm xuống giường khóc rống lên, sao nàng lại có thể nhẫn tâm vứt bỏ hắn như vậy, còn nhớ tới đó nàng đã dịu dàng ôm hắn, gọi bảo bối bên tai hắn, thì ra tất cả chỉ là một giấc mộng đẹp, kết thúc vẫn là công dã tràng, hay có thể nói, tất cả chỉ là một tâm mưu được tính toán tỉ mỉ, bây giờ hắn đau khổ như vậy, chắc là mục đích của nàng đã đạt được rồi.

Lại nói đến bên kia, quản gia Vương thị vừa quay về từ chỗ Mộ Ly Thanh liền đi thẳng đến thư phòng đại tiểu thư, sau khi gia nô ra thông báo nói tiểu thư đồng ý gả hắn mới đứng bên ngoài chỉnh sửa lại quần áo, tiêu sái đi vào.

Đại tiểu thư Lãnh gia Lãnh Mặc Cẩn đang ngồi ngắm người ở thư phòng, thấy Vương thị vào mới lơ đãng hỏi: “Mọi chuyện xử lý thế nào rồi?”

Vương thị cúi đầu nghiêm mặt nói: “Thuộc hạ đã sắp xếp mọi chuyện xong rồi, bên Mộ công tử thuộc hạ đã chọn ra hai người khá lớn tuổi chuẩn bị bữa ăn cho hắn theo ý người, về phần thủ vệ đã chọn ra hai người ngày thường làm việc cực kì thật thà trung thành trông coi hậu viện, một là đề phòng Mộ công tử bỏ trốn, hai là bảo vệ an toàn của Mộ công tử.”

Lãnh Mặc Cẩn gật đầu, nàng thường thức khối ngọc (ngọc ấm) trên tay nói: “Ừm, vậy còn chàng thì sao? Sau khi biết mọi chuyện chàng phản ứng thế nào?”

Vương thị ngẩng đầu lên lút liếc nhìn về mặt chủ tử, trong lòng suy nghĩ nên trả lời thế nào mới tốt.

Lãnh Mặc Cẩn hừ lạnh nói: “Là thế nào thì nói thế đó, đừng có mà thêm mắm thêm muối.”

Vương thị vội vàng nói: “Thuộc hạ không dám giấu diếm, sau khi Mộ công tử biết chuyện thì đau lòng muốn chết, hắn quỳ trên đất nói nhất định phải gặp người, thuộc hạ không dám tự tiện quyết định nên chỉ nói hắn ở trong phủ, những chuyện khác đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Lãnh Mặc Cẩn nghe xong không nói lời nào, nàng cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

Vương thị suy nghĩ thật lâu, âm thầm đoán suy nghĩ của chủ tử. Tính tình đại tiểu thư trước giờ đã rất âm u, hơn nữa sau khi chủ mẫu xảy ra chuyện nàng lại bị đá kích quá nặng, sau khi hôn mê tỉnh dậy tính tình lại càng âm u khó dò, chỉ cần không cẩn thận một chút nhẹ thì bị quở trách, nặng thì sẽ có gia pháp hầu hạ. Hắn thật sự không dám lơ đãng, sợ suy đoán của mình không đúng.

Có điều, Vương thị lấy thân phận nam tử ngồi lên vị trí quản gia này, hắn cũng không phải là một người đơn giản, trong phủ này chỉ sợ không tìm được người thứ hai có bản lĩnh nhìn ánh mắt người khác khôn khéo như hắn.

“Tiểu thư, thuộc hạ mang về vài thứ linh tinh, không biết có nên đưa lên cho người không.” Lo lắng mãi, cuối cùng hắn cũng lấy hộp gỗ giấu trong tay áo ra, hai tay cung kính đưa lên trước mặt Lãnh Mặc Cẩn.

Lãnh Mặc Cẩn ngẩng đầu liếc nhìn hộp gỗ hỏi: “Bên trong là cái gì?”

Vương thị nói: “Cái này, tiểu thư nhìn thấy sẽ biết.”

Lãnh Mặc Cẩn mặt không đổi sắc nhận lấy hộp gỗ, vừa mở ra nhìn, mặc dù sắc mặt vẫn không thay đổi nhưng tim nàng lại nhói lên như bị kim châm.

Trong hộp gỗ là khăn đồng nguyên trong đêm tân hôn của nàng và Mộ Thiên Thanh.

Chiếc khăn đồng nguyên này vốn là một miếng tơ lụa trắng thượng đẳng, bây giờ giữa miếng lụa đã nhuộm máu xử nam của Mộ Ly Thanh, màu máu đỏ tươi như những đóa hồng mai rực lửa.

Nửa ngày sau Lãnh Mặc Cẩn mới lên tiếng: “Ông rất tinh mắt.”

Ban đầu Vương thị thấy Lãnh Mặc Cẩn không nói một lời, hấn sợ tới vĩa mồ hôi, bây giờ nghe thấy chủ tử nói như vậy, hấn biết chắc chắn mình đã làm đúng rồi, cười nói: “Thuộc hạ cũng chỉ muốn thay chủ tử phân ưu mà thôi.”

Lãnh Mặc Cẩn bỏ chiếc khăn trở lại hộp, nàng nói với Vương thị: “Được rồi, ở đây không còn chuyện của ông nữa, ông đi xuống lĩnh thưởng đi.”

Vương thị vội cười thật tươi rồi hành lễ lui ra ngoài.

Lãnh Mặc Cẩn mở một ngăn kéo ra, bỏ chiếc hộp nhỏ vào trong. Không thể phủ nhận khi nàng nhìn thấy cái khăn đồng nguyên này liền nhớ tới tiểu nhân nhi động lòng người kia, nhớ bộ dạng thẹn thùng của hấn khi nằm dưới thân nàng.

Nhưng vừa nghĩ tới chuyện hấn là người Mộ gia, là Mộ Thiên Thanh năm đó kiên quyết muốn từ hôn, một phần tình cảm ngọt ngào trong lòng nàng liền tan biến.

Có điều, Mộ Thiên Thanh đúng là cái thiên hạ kì diệu, nàng nhớ mình vẫn luôn là một người có chừng mực vậy mà đêm đó lại không thể khống chế được bản thân, cũng quên mất đây là lần đầu của hấn, muốn hấn năm lần bảy lượt, cuối cùng hại hấn mệt đến mức gục trong lòng nàng ngủ thiếp đi.

Nàng ôm hấn ngủ một đêm, thân mình mảnh mai kia bị nàng sờ soạng không biết bao nhiêu lần, mãi đến khi trời sáng, đến lúc cần phải đi nhưng nàng lại có cảm giác không nở, không nở buông ra người trong lòng, không nở nhìn bộ dạng đau khổ của hấn sau khi biết được sự thật. Nhưng, năm đó Mộ gia khinh người quá đáng, chuyện họ làm nhục phụ thân nàng trước mặt mọi người đã giúp nàng kiên quyết buông hấn ra.

Còn nhớ lúc nàng buông ra, hấn ngủ không thoải mái nên rên lên một tiếng, đáng yêu đến mức suýt chút nữa nàng đã mất khống chế, nhưng lý trí không cho phép nàng làm như vậy.

Mộ Thiên Thanh, Thiên Thanh... Chàng đừng trách ta.

Bạn đang đọc truyện *Đại Gả Khí Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Làm Khó Khấp Nơi

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Họa Nhi vất vả lắm mới thúc giục được hai lão nhân kia nấu cho công tử nhà hấn chén thuốc để bụng lên, vừa vào đã thấy công tử nhà hấn ngồi ở đầu giường ngây ngốc cầm trăm ngọc ngân người, hấn không nhìn được chưa xót trong lòng, tuy công tử nhà hấn không nói gì nhưng trái tim của người đã bị Lãnh tiểu thư kia lấy đi mất.

Cây trăm kia là hấn phát hiện ra trong lúc dọn dẹp đệm giường cho công tử, công tử vừa thấy cây trăm đã vội vàng cầm lấy, cẩn thận nâng niu trong tay, cuối cùng lại rơi lệ thì hấn liền biết, đó nhất định là vật của Lãnh tiểu thư.

Chắc là hôm đó lúc mấy gã sai vặt kia đổi giường cho công tử không cẩn thận làm rơi cây trăm này lại. Từ khi công tử giữ lấy cây trăm kia, người luôn đợi lúc hấn không có ở đây lên lên lấy ra ngắm rồi lại nhớ nhưng, hấn đã nhìn thấy từ lâu rồi!

Công tử thật đáng thương, yêu phải một nữ tử nhẫn tâm như vậy!

“Khụ khụ.” Họa Nhi đứng ở cửa cổ tình ho khan vài tiếng, quả nhiên, bên trong phát ra âm thanh hỗn loạn.

Hấn đợi một lát mới nhấc chân đi vào, thấy hốc mắt công tử sưng tấy lên nhưng trên mặt lại không có nước mắt trong lòng cũng hiểu được phần nào, hấn giả vờ thoải mái nói: “Công tử, người đến uống thuốc đi.”

Mộ Ly Thanh gạt đầu nhận lấy chén thuốc, một hơi uống hết số thuốc trong chén.

Từ cái hôm đau lòng quá mức nên ngất đi rồi lại hôn mê hai ngày liền, đại phu nói trong lòng hấn có tâm sự, một lần bệnh như vậy sẽ kéo theo tất cả bệnh tật trong người, bệnh tới như núi âm âm đồ xuống, hấn nằm trên giường, bệnh đã mấy ngày.

Mộ Ly Thanh nhìn Họa Nhi bị nhốt ở đây cùng hấn nhiều ngày nay, hấn rất lo lắng, kéo lấy tay Họa Nhi nói: “Đều tại ta làm liên lụy đến em, nếu không phải tại ta em cũng không phải ở chỗ này.”

Họa Nhi vội vàng nói: “Sao công tử lại nói những lời như vậy? Họa Nhi đi theo công tử từ nhỏ, công tử chính là người thân duy nhất của Họa Nhi, Họa Nhi không đi theo công tử thì người muốn Họa Nhi phải đi đâu? Hơn nữa, ở đây em không phải làm bất kì cái gì, thoải mái hơn trước kia rất nhiều!”

Mộ Ly Thanh tự giễu nói: “Em không cần phải nói mấy lời dễ nghe này để an ủi ta, mặc dù ta nằm trên giường cả ngày nhưng thức ăn mấy ngày nay khác với trước kia rất nhiều, hơn nữa ngày hôm sau lại càng trẻ hơn hôm trước, em còn phải nấu thuốc cho ta cả ngày, hẳn là em rất tức giận...”

Họa Nhi nghe Mộ Ly Thanh nói như thế, hẳn âm ức rơi nước mắt, nhưng vẫn gượng cười nói: “Không có đâu, công tử người đừng suy nghĩ nhiều, hai ngày nay phòng bếp đang dự trữ thức ăn nên món ăn không bằng trước kia, chờ hai vị thúc thúc kia ra phủ mua thức ăn em nhất định sẽ nói họ mua thêm nhiều món mà người thích.”

Mộ Ly Thanh cười khổ nói: “Em không cần phải gạt ta, từ nhỏ ta đã phải dè chừng ánh mắt phụ mẫu để lớn lên, tất cả đã rõ ràng như vậy làm sao ta có thể không biết đây?”

Cuối cùng Họa Nhi cũng không nhịn được nữa bật khóc lên: “Hai lão nhân kia khinh người quá đáng, thuốc của công tử người đã sắp hết, em nói thế nào bọn họ cũng không chịu ra ngoài mua thêm...”

Mộ Ly Thanh cười khẽ nói: “Hết thuốc thì cứ hết thuốc đi, cơ thể của mình ta là người hiểu rõ nhất, không sao đâu...”

Họa Nhi nhìn công tử nhà hẳn, chỉ mới mấy ngày đã ốm đi một vòng, không nhịn được ôm lấy tay công tử khóc lớn.

Có ai tới đây cứu lấy công tử nhà hẳn không?

Lại qua hai ngày nữa, thuốc của Mộ Ly Thanh đã bị cắt từ lâu, đến cả nước ấm để tắm cũng là chủ tớ hai người họ tự ra sân sau nấu, sao Họa Nhi dám để công tử nhà hẳn làm việc nặng, nhưng Mộ Ly Thanh lại nói: “Bây giờ bên cạnh ta chỉ còn có em, ta với em lớn lên cùng nhau, đã bao giờ ta đối xử với em như một hạ nhân chưa? Bây giờ em ở đây chịu tội cùng ta, ta tới giúp em nhặt mấy cây củi thì có làm sao đâu?”

Họa Nhi nghẹn ngào không nói nên lời, hẳn đành phải để công tử nhặt củi cùng mình, hẳn giành lấy bó củi nặng hơn, để bó củi nhỏ nhỏ cho Mộ Ly Thanh.

Hai người đang bận rộn thì nghe thấy giọng nói đáng khinh của hai nữ nhân: “Đại tỷ mau nhìn kia, bộ dạng tiểu công tử kia thật xinh đẹp nha, đến hoa khôi ở quê chúng ta cũng không bằng đâu!”

“Ha ha, cũng phải, nhìn đáng người kia đi, chắc chắc chắc...”

Mộ Ly Thanh và Họa Nhi đều giật mình hoảng sợ, hai người quay đầu lại, là hai tên thị vệ bọn họ vẫn chưa gặp lần nào đang đứng về mặt bị ối nhìn Mộ Ly Thanh.

Mộ Ly Thanh hoảng sợ, củi đốt trong tay hẳn rơi hết xuống đất, hai tên thị vệ vội vàng hô: “A, tiểu nữ nhân, sao chàng lại phải làm những việc nặng nhọc này vậy, có cần tỷ tỷ đến giúp hay không!”

Mộ Ly Thanh tức đến phát run, từ trước đến giờ hẳn chưa từng gặp một nữ nhân nào lưu manh không biết xấu hổ như vậy, ánh mắt các nàng nhìn hẳn làm hẳn cực kì không thoải mái.

Họa Nhi ném đồng củi trong tay ra, kéo Mộ Ly Thanh vào giấu sau cây cột xong mới nhìn hai tên thị vệ kia mắng: “Mấy con chó các ngươi mau biến đi, không biết nhìn lại coi thân phận của mình là gì mà lại dám nói chuyện với công tử nhà ta như vậy!”

Một thị vệ trông lớn hơn bước tới cười nhạo nói: “Ngươi cũng đừng quên mình chỉ là một chân sai vặt, đã bị nhốt ở đây mà còn giả vờ làm công tử cái gì chứ, vẫn còn đang ảo tưởng mình là nam nhân được đại tiểu thư cưới hỏi đằng hoàng về sao? Đại tiểu thư đã chẳng thèm tới đây nữa rồi! Hai mỹ nhân như hoa như ngọc các người còn trẻ như vậy đã phải thủ tiết ở đây, hay là nhanh nhanh tới đây để mấy tỷ tỷ yêu thương đi!”

Họa Nhi tức không nói nên lời, trước khi đi lại mắng hai nữ nhân kia: “Hai con cóc ghè nhà ngươi, biến được đi đâu thì mau biến ngay đi!”

Nói xong liền vội vàng chạy ra sau cây cột tìm công tử nhà hẳn, Mộ Ly Thanh đã sớm khóc sụt sùi ở đó.

Họa Nhi thấy vậy lại đau lòng ôm Mộ Ly Thanh khóc một trận, quay lại vẫn thấy hai tên thị vệ mặt dày kia đứng đó không chịu đi, hẳn đành phải nói với Mộ Ly Thanh: “Công tử, chúng ta chờ hai người bọn họ đi rồi quay lại nhặt củi sau, bây giờ chúng ta tới phòng bếp ăn cơm trước đi.”

Mộ Ly Thanh lau khô nước mắt gạt đầu, dắt tay Họa Nhi hai người cùng đi tới phòng bếp.

Vừa bước vào cửa đã thấy hai lão nhân ngồi trên ghế hút thuốc, lại nhìn qua bàn bếp, đến lửa cũng không nhóm lên.

Họa Nhi cố nén mấy lời mắng chửi trong lòng lại, không dám bộc phát mà chỉ tươi cười nói với hai người kia: “Hôm nay đã đến trưa rồi, sao hai vị đại thúc vẫn chưa nhóm lửa nấu cơm vậy?”

Hai lão nhân liếc mắt nhìn Họa Nhi và Mộ Ly Thanh rồi lơ đãng nói: “Không thấy bọn ta đang bận sao? Muốn ăn cái gì thì tự đi mà nấu!”

Họa Nhi siết chặt tay, hẳn kéo Mộ Ly Thanh qua ngồi một bên rồi mới giả vờ tò mò hỏi: “Hai vị đại thúc này, hình như thị vệ ở hậu viện vừa mới đổi

thành người khác sao?”

Đại thúc mặc bộ y (quần áo may bằng vải bố) nói: “Hôm qua vừa thay người! Sau này hai người các nàng sẽ trông coi hậu viên này!” Nói xong còn dùng ánh mắt chẳng mấy tốt lành nhìn Mộ Ly Thanh rồi lại nhìn [bạn] của ông ta bật cười.

Mộ Ly Thanh nhìn bọn họ tươi cười, hẳn có cảm giác không thoải mái, hình như trận cười của bọn họ có ẩn ý gì đó.

Họa Nhi cũng cảm thấy khó chịu, hẩn chạy tới bên Mộ Ly Thanh nói: “Công tử, người về phòng trước đi, em làm đồ ăn cho người rồi mang về sau.”

Mộ Ly Thanh cắn chặt răng nói: “Để ta giúp em.”

Họa Nhi thấy ánh mắt nghiêm túc của công tử nhà hẩn nên không khuyên nữa, hẩn mang theo Mộ Ly Thanh đến kho chứa thức ăn, vừa vào đã thấy bên trong chỉ còn có cái khay đựng mấy bó rau và mấy miếng thịt bốc mùi hôi thối.

Họa Nhi kéo tay Mộ Ly Thanh thức giận đến run rẩy cả người, Mộ Ly Thanh thấy vậy ánh mắt cũng trở nên âm trầm, hoàn cảnh bây giờ của hẩn ở phủ đệ này người nào cũng thấy rất rõ, bây giờ Lãnh tiểu thư không đến, sau này càng không thể đến, hẩn chỉ có thể sống cô đơn ở đây suốt quãng đời còn lại, thị vệ, đầu bếp, trong lòng người nào lại không tự hiểu? Qua một thời gian nữa, sẽ còn ai quan tâm tới của hẩn đây?

“Công tử, bọn họ khinh người quá đáng!” Họa Nhi đá lẩn cái khay thức ăn oán hận nói: “Hôm qua lúc em đến xem, rõ ràng nơi này vẫn còn rất nhiều thức ăn mới, sao đến hôm nay lại chẳng còn gì cả!”

Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng vang lên một tràng cười to, hai đầu bếp kia không ngừng đùa giỡn bên ngoài.

Họa Nhi không thèm quan tâm việc phải cảm tình với hai người họ nữa, ba bước biến thành hai bước xông ra ngoài, chỉ vào hai lão nhân kia mắng: “Buồn cười! Ai cho các người lá gan lớn như vậy, dám bắt nạt công tử nhà ta!”

Hai đầu bếp cười to nói: “Đã phải sống ở đây nhiều ngày vậy rồi mà vẫn còn tưởng mình là công tử nhà giàu sao? Hai người các người ở đây ăn, mặc, ở đâu phải dựa vào huynh đệ bọn ta chuẩn bị, sao nào? Muốn làm mất mặt huynh đệ bọn ta hả?”

Họa Nhi tức giận nói không nên lời, thấy Mộ Ly Thanh hoảng hốt đi ra bên chạy tới đỡ hẩn nói: “Công tử, Họa Nhi không tin hai lão thất phu này có thể làm gì hai người chúng ta! Công tử, chúng ta đi!”

Hai lão nhân gia nghe Họa Nhi nói như vậy lại càng cười đến ngã ngửa như thể vừa nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời.

Họa Nhi lôi kéo Mộ Ly Thanh đi thẳng ra cửa lớn, Mộ Ly Thanh thấy cánh cửa mình đã từng bước qua với thân phận chính phủ bây giờ đang khóa kín, hẩn cảm thấy mọi thứ trước mắt bắt đầu mờ đi.

Họa Nhi kéo Mộ Ly Thanh ra cửa lớn đập thật mạnh la lên: “Có người không, ở ngoài có người không vậy, mau tới cứu chúng tôi với!”

Họa Nhi thấy vẻ mặt bi thương của Mộ Ly Thanh, hẩn gạt đi nước mắt trên mặt nói: “Công tử, Họa Nhi không tin Lãnh gia có thể dùng một tay che trời, công tử người gả qua đây nhiều ngày như vậy mà một lá thư gửi về cũng không có, em không tin phu nhân lão gia ở nhà không lo lắng! Nhất định bọn họ sẽ nghĩ cách tìm chúng ta!”

Mộ Ly Thanh cười âm trầm: “Họa Nhi, em đừng tự lừa mình dối người nữa, Lãnh gia đã nói sẽ giam ta ở đây cả đời thì chắc chắn người ngoài sẽ không tìm được chúng ta dễ dàng như vậy đâu, em cứ gõ cửa không ngừng như vậy có ý nghĩa gì chứ?”

“Nói không chừng bên ngoài có thuộc hạ của Lãnh tiểu thư phái đến đây, chúng ta nhất định phải nói các nàng biết hai lão bát tử kia đối xử với chúng ta thế nào!”

Họa Nhi vẫn không chịu bỏ cuộc tiếp tục gõ cửa, mặt Mộ Ly Thanh vẫn không thay đổi xoay người lại nói: “Em xem nơi này một đường đi thẳng tới, cả phủ đệ trừ hậu viện ra không tìm được một cái cửa nhỏ nào, đến bức tường cũng xây cao như thế, nàng đã quyết tâm không muốn cho chúng ta ra ngoài rồi.”

Họa Nhi cũng hết cách, nói: “Vậy hai người chúng ta cứ chờ chết đói ở đây như vậy sao?”

Mộ Ly Thanh nói: “Em theo ta về phòng trước đi, chúng ta cần phải bàn bạc một chút.”

Mộ Ly Thanh vừa về đến phòng đã mở hết những ngăn kéo và rương đồ trong phòng, Họa Nhi hỏi: “Công tử, người đang muốn tìm cái gì vậy?”

Lúc này, Mộ Ly Thanh tìm được một viên dạ minh châu trong tủ quần áo, Họa Nhi sững sốt hô: “Đây không phải là hi châu được đính trên hi quan (nón hi) của người sao?”

Mộ Ly Thanh nói: “Em mang hạt châu này đưa cho hai đầu bếp kia đi, nói với bọn họ nếu sau này bọn họ lo đủ ba bữa cơm canh cho chúng ta, ta sẽ không bạc đãi họ.”

“Công tử...” Họa Nhi nhận lấy dạ minh châu nức nở nói: “Đây là đồ cưới của người mà!”

Mộ Ly Thanh cười lạnh nói: “Ta chưa từng xuất giá, làm gì có đồ cưới?”

Bạn đang đọc truyện *Đại Gã Khí Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Truyền Tin, Nguy Cấp

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Thời tiết càng ngày càng rét lạnh, trời đã vào đông, từ lúc Mộ Ly Thanh sống ở phủ đệ này đến nay đã gần tròn một tháng. Khoảng thời gian này, đừng nói tới Lãnh tiểu thư, ngay cả quân gia Vương thị cũng không bước một bước vào Lâm phủ.

Họa Nhi biết công tử nhà hắc đầu khổ, mấy ngày trước công tử bị phong hàn, hắc canh giữ bên cạnh chăm sóc cả đêm, cả một buổi tối công tử luôn miệng gọi thê chủ, thê chủ, công tử hoàn toàn không thể quên được nữ tử đó.

Mùa đông đã đến rồi, công tử lại đau ốm trên giường, hai lão thất phu ở phòng bếp kia nhận lấy dạ mình châu xong đối xử với bọn họ cũng lễ độ hơn nhiều, mỗi ngày đều chuẩn bị thức ăn cho bọn họ, nhưng đến mùa đông hắc nhữ hai người họ ra ngoài mua về chút than đá để tối đến đốt lên sưởi ấm cho công tử nhà hắc thì bọn họ ra sức từ chối, nói thế nào cũng không chịu đi.

Công tử hiểu được nguyên nhân nên lại lấy ra thêm một cái vòng tay bằng vàng đưa cho bọn họ, lúc này bọn họ mới vui vẻ nhận lấy, nói là sáng mai sẽ đi mua than cho công tử.

Nhưng ai ngờ hai lão thất phu kia quá tham lam, mua than mà cũng mua loại tệ nhất, tối đến vừa đốt có một lát mà phòng đã tràn ngập khói đen làm Họa Nhi chẳng bị bệnh mà cũng ho khan không ngừng chứ đừng nói đến công tử nhà hắc vẫn còn đang nhiễm phong hàn, cả ngày lẫn đêm đều ho, cơ thể vốn đã gầy yếu lại càng trở nên tiều tụy.

“Công tử, khụ khụ khụ... Công tử, người công tử nóng quá, hay là em bảo hai lão thất phu kia... Khụ khụ, đi ra ngoài... Khụ khụ, mời một đại phu cho người!” Họa Nhi ho đến chảy cả nước mắt, trong phòng không đốt chút than nào, lạnh như hầm băng vậy mà chăn đệm của công tử lại mỏng như thế, hoàn toàn không thể chống lạnh.

Gương mặt gầy yếu đau bệnh của Mộ Ly Thanh đỏ ửng, cả người bị thiếu đốt nói không nên lời.

“Công tử, người nhất định phải chịu đựng, Họa Nhi lập tức chạy ra ngoài tìm đại phu cho người! Người hãy cố chịu đựng!” Nói xong Họa Nhi kéo chăn lên cho Mộ Ly Thanh rồi chạy nhanh ra ngoài.

“Hai vị đại thúc, xin các người hãy giúp ta đi! Mời cho công tử nhà ta một đại phu, công tử sốt rất cao, nếu cứ tiếp tục như thế chỉ sợ sẽ thành viêm phổi mất!” Họa Nhi nắm lấy tay áo lão không buông.

Lý bá gạt tay Họa Nhi nói: “Ngoài trời lạnh như vậy mà ngươi bắt một ông lão như ta đi mời đại phu cho công tử nhà ngươi, nếu ta bị phong hàn thì làm sao!”

Họa Nhi lớn tiếng nói: “Trước đó vài ngày công tử nhà ta đã cho các người một cái vòng vàng, cái vòng kia được chế tạo từ vàng nguyên chất, chẳng lẽ chỉ đáng giá mấy văn tiền hay sao, chỉ đổi được mấy đồng bạc lẻ như thế hay sao?”

Lý bá bị ghen hòng không nói được, cuối cùng ông ta trở mặt nói: “Các người đang ở dưới hiên nhà người khác, không thể không cúi đầu, nếu công tử nhà ngươi muốn mời đại phu, ngươi nói hắc phải đưa ra thứ gì đó tốt một chút cho huynh đệ bọn ta xem thử thì ta mới đi mời đại phu!”

Họa Nhi chỉ vào hai lão thất phu kia gần từng chữ: “Thượng đế đang nhìn những chuyện các người đang làm, hai người các người chờ báo ứng đi!” Nói xong xoay người chạy ra ngoài.

Hai lão nhân kia đều kinh ngạc, chờ đến khi họ kịp phản ứng liền đuổi theo bóng lưng của Họa Nhi: “Cái thứ dê tiện kia, ngươi mà cũng dám nguyền rủa ông nội đây hả!”

Dọc đường đi Họa Nhi chỉ lo chạy thật nhanh mà không phát hiện ra phía trước có hai nữ nhân đang đi tới, hai nữ nhân kia liếc nhau, cổ tình đang tay để Họa Nhi nhào thẳng vào lòng bọn họ.

“A! Buông ra!” Họa Nhi biết chuyện không ổn, vội vàng hoảng sợ la lên.

Nàng ta không ngờ sức của Họa Nhi lớn đến vậy, hắc gãy ra khỏi vòng tay làm nàng ta thấy được mặt hắc toàn là nước mắt, nàng ta ngó người, ra vẻ quan tâm nói: “Họa Nhi công tử bị làm sao vậy, ai bắt nạt người, nói tỷ tỷ nghe, tỷ tỷ sẽ báo thù cho người!”

Thì ra hai nữ nhân kia chính là hai thị vệ canh giữ hậu viện, A Đại và A Nhị.

Đến nhìn Họa Nhi cũng không muốn liếc mắt nhìn hai nữ nhân kia một cái, xoay người muốn đi thật nhanh, A Đại và A Nhị đã thua một số tiền lớn ở

sòng bạc, con tức trong lòng không có chỗ để trút, vất vả lắm mới có cơ hội được chơi đùa với tiểu đệ đệ đánh đá này, làm sao các nàng có thể buông tha cho Họa Nhi, vì thế nàng liếc mắt nhìn A Nhị một cái, hai người cùng nhau bước tới chặn đường của Họa Nhi, không dừng đắn đo nói: “Mau nói cho hai tỷ tỷ nghe, là ai bắt nạt ngươi?”

Họa Nhi nhìn thấy ánh mắt si mê của hai nữ nhân kia, hai tay vội vàng che trước ngực: “Hai người các ngươi mau tránh ra! Nếu không đừng trách ta không khách sáo!”

A Đại và A Nhị cười ha ha nói: “Không biết Họa Nhi đệ đệ có thể làm chuyện không khách sáo gì với hai tỷ muội bọn ta? Họa Nhi đệ đệ nói ta nghe thử?”

Họa Nhi hét lên: “Công tử bị bệnh, hai lão bất tử kia lại không chịu mời đại phu cho công tử, nếu có chuyện gì không hay xảy ra, ta xem các người giải thích với đại tiểu thư nhà các người thế nào!”

A Đại và A Nhị nghe vậy, liếc nhìn nhau, A Đại vội vàng nói: “Ai da, đây là một chuyện lớn nha, sao Họa Nhi đệ đệ lại không nói với hai tỷ muội bọn ta? Nếu hai người bọn ta biết sớm thì đã đi mời đại phu cho công tử nhà ngươi rồi!”

Họa Nhi khinh thường nói: “Các người tốt vậy sao?”

Đại Nhị nghe vậy liền bày ra vẻ mặt chính trực nói: “A Nhị, nhanh chạy ra ngoài mời đại phu cho Mộ công tử, nếu chậm trễ một giây cẩn thận ta lột da muội!”

A Nhị vội vàng xoay người bước đi, vừa đi vừa nói: “Ta đi mời đại phu đây, Họa Nhi đệ đệ yên tâm nha!”

Họa Nhi thấy A Nhị chạy ra ngoài thật, nửa tin nửa ngờ nhìn A Đại, A Đại gãi đầu cười nói: “Họa Nhi đệ đệ hãy tin bọn ta, bình thường hai tỷ muội bọn ta ăn nói miệng lưỡi không được sạch sẽ lắm nhưng cũng là hai người tốt nha!”

Họa Nhi khinh thường, quệt môi nói: “Ta về phòng xem công tử thế nào, lát nữa lại quay ra đây đón đại phu.”

A Đại không ngừng gật đầu nói được.

Trong lòng Họa Nhi hoàn toàn không tin hai nữ nhân này tốt đến thế, nhưng bây giờ công tử bệnh thành như vậy, không cần biết thế nào cũng phải thử một lần.

Sau khi chạy về phòng, thấy công tử vẫn hôn mê trên giường, Họa Nhi vừa tức vừa vội, bộ dạng bây giờ của công tử rõ ràng là tâm bệnh nặng hơn, nếu Lãnh tiểu thư thương tiếc công tử nhà hân nửa phần, đến thăm công tử thì người đã không thành ra như vậy.

Họa Nhi mang một chậu nước tới giúp công tử lau người, nhìn lại thời gian cũng không còn nhiều, hân đứng dậy chạy ra hậu viện xem thử đại phu đã tới chưa, suy nghĩ một lát hân lại quay về phòng, mở ngăn tủ lấy ra một cây kéo nhỏ, lấy vải bố bọc lại rồi bỏ vào người, xong hết mới đóng cửa phòng công tử lại, cài khóa lại rồi mới một mình đi tới hậu viện.

Ở hậu viện, A Đại đang bắt chéo chân, không kiên nhẫn đứng chờ ở hành lang, thấy Họa Nhi từ xa đi tới vội vàng đứng thẳng người lên, cười hơ hớ nói: “Chắc là Họa Nhi công tử đã sột ruột rồi, phu đệ này của chúng ta khá xa nên đại phu đến hơi trễ.”

Họa Nhi gật đầu, không nói nhiều với A Đại mà đứng cách nàng ta khá xa nhìn ngó xung quanh, đại phu a đại phu, sao ông vẫn chưa tới đây?

Trong khi Họa Nhi đang rớt ruột nghĩ A Đại và A Nhị lừa hân thì A Nhị dẫn một nam đại phu tóc hoa râm cầm theo hòm thuốc lão đảo chạy tới.

Họa Nhi vội vàng ra đón, đỡ lấy đại phu kia hỏi: “Vị đại nhân này, ngài có phải là đại không?”

Lão đại phu kia vỗ ngực thở dốc, nói: “Lão chính là đại phu của Bách Thuần Đường, họ Bạch.”

Họa Nhi mừng rỡ, vội vàng nói: “Bạch đại phu, mời ông đi bên này, nhanh nhanh đến xem cho công tử nhà ta!”

Bạch đại phu đồng ý rồi nhanh chân đi theo Họa Nhi, Họa Nhi vừa mang theo Bạch đại phu đi mấy bước, thấy A Đại và A Nhị cũng theo phía sau lập tức xụ mặt lớn tiếng nói: “Chỗ công tử ở là nơi các ngươi có thể bước vào sao? Không muốn sống nữa hả?”

A Đại A Nhị nhìn nhau, không tiếp tục đi theo nữa.

Bạch đại phu đi theo Họa Nhi một đường thẳng tới phòng của Mộ Ly Thanh, vừa bước vào hòm thuốc xuống liền nhanh chóng tới bắt mạch cho hân, Bạch đại phu này là một người rất nhiệt tình, thấy Mộ Ly Thanh cô đơn nằm trên giường, lại thấy ông đến Lâm phủ này nửa ngày, trừ hai thị vệ kia thì chẳng gặp được ai, lòng ông đã hiểu được phần nào, ánh mắt nhìn Mộ Ly Thanh càng thêm thương hại, còn giúp Họa Nhi sắc thuốc cho Mộ Ly Thanh.

Họa Nhi thấy lão già này mặt mũi cũng hiền lành bèn lau nước mắt, lén lút lấy ra một bức thư đưa cho Bạch đại phu nói: “Bạch đại phu, hạ nô thấy ngài là một người tốt, lại còn là một đại phu trị bệnh cứu người, hạ nô có một lời thỉnh cầu quá đáng, mong Bạch đại phu đồng ý.”

Bạch đại phu vội vàng nói: “Tiểu công tử không cần phải khách sáo như thế, có chuyện gì khó nói thì cứ mở lời.”

Họa Nhi đưa phong thư ra trước mặt Bạch đại phu nói: “Xin Bạch đại phu hãy đưa phong thư này đến tận tay Lãnh đại tiểu thư Lãnh gia, công tử và hạ

nô vô cùng biết ơn ngài!”

Bạch đại phu trầm ngâm một lát mới đưa tay nhận lấy phong thư, cẩn thận giấu vào trong ngực nói: “Nếu tiểu công tử đã tin ta vậy thì lão đồng ý với công tử, nhưng mà Lãnh gia nhà cao cửa rộng, chưa chắc lão có thể gặp được Lãnh đại tiểu thư.”

Họa Nhi tha thiết cầu xin: “Xin Bạch đại phu hãy cố hết sức, nếu có thể giao phong thư này tới tay Lãnh tiểu thư thì cũng giống như ngài đã cứu một mạng người, còn hơn xây bảy cảnh chùa a.”

Bạch đại phu cười ha ha nói: “Lãnh tiểu thư đó là người trong lòng của công tử nhà ngươi phải không?”

Họa Nhi quay đầu, cười khỏ liếc nhìn Mộ Ly Thanh đang mê mẩn gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Bạch đại phu nhận thư rồi lại tiếp tục sắc thuốc giúp Họa Nhi, bận đến chập tối mới đứng dậy chào ra về, Họa Nhi tự mình tiễn Bạch đại phu ra cửa lớn hậu viện, ngăn tạ vạ tạ Bạch đại phu trước mặt A Đại A Nhị rồi nói với các nàng: “Tuổi Bạch đại phu đã cao, bây giờ cũng đã trễ, xin hai vị tỷ tỷ hãy thương xót, đưa Bạch đại phu quay về.”

A Đại và A Nhị nghe thấy hai chữ tỷ tỷ của Họa Nhi trong lòng lập tức nở hoa, không ngừng đồng ý, A Đại để A Nhị đi chuẩn bị xe ngựa đưa Bạch đại phu về thành.

Họa Nhi thấy Bạch đại phu ngồi xe ngựa ra ngoài mới xoay người trở về sân viện của mình.

A Đại thấy vậy cười hi hi đi theo Họa Nhi nói: “Họa Nhi công tử đã tin hai tỷ muội bọn ta là người tốt chưa?”

Họa Nhi quay đầu đi, ngoài cười nhưng trong không cười: “Ha ha.”

Cười xong không thèm quay đầu lại thoải mái bước đi, để lại A Đại đứng ở đó không hiểu mấy tiếng ‘ha ha’ này có ý gì.

Công tử vừa uống thuốc Bạch đại phu kê, một lát sau đã tốt lên nhiều, nhiệt độ cơ thể không cao như trước nữa, đang lúc Họa Nhi thở dài nhẹ nhõm một hơi, thật lòng vui vẻ vì công tử nhà hắn thì ngoài cửa cũng vang lên âm thanh y hệt.

Họa Nhi cảnh giác bước tới, dấn tai lên ván cửa cẩn thận nghe ngóng, âm thanh bên ngoài cực kì giống giọng của A Đại và A Nhị, hắn kinh hoàng (kinh ngạc và hoảng sợ), vội vàng chạm tay vào cây kéo giấu trong ngực, tim đập nhanh hơn.

Theo quy củ, thị vệ không thể đến viện của nam quyền, nếu có người biết thì sẽ bị xét tội tư thông, nhưng ở Lâm phủ này chẳng có ai để quản mấy chuyện này!

A Đại A Nhị hai nữ nhân này rất háo sắc, bữa trước vừa thua hết tiền ở sòng bạc nên không thể đi Ôn Nhu Hương tìm nam nhân, bọn họ thấy dáng vẻ tuyệt sắc của Mộ Ly Thanh, trong lòng đã có ý đồ đen tối từ lâu nhưng bình thường bọn họ nhát như chuột, biết Mộ Ly Thanh là người của đại tiểu thư, dù trong lòng có ý xấu cũng chẳng có lá gan đó. Nhưng hai người họ đã chờ ở Lâm phủ nhiều ngày, hoàn toàn không thấy đại tiểu thư đến đây, lòng A Nhị đã ngứa ngáy từ lâu, hôm nay sau khi đưa Bạch đại phu về xong nàng ta cảm thán nói: “Sau khi nhìn thấy Mộ công tử lần trước, muội nhìn thế nào cũng không có cảm giác với đám dong chi tục phấn kia nữa, một người tựa trích tiên như hắn chắc cũng chỉ có đại tiểu thư mới có thể hưởng thụ, hai tỷ muội chúng ta hoàn toàn không chiếm được cái gì!”

A Đại nghe mấy câu này xong lại mất hứng: “Cái gì mà giống hệt trích tiên, cũng chỉ là một nam nhân bị đại tiểu thư chơi đùa xong rồi vứt ở đây, hôm qua tỷ nghe lão Trần luôn đi cùng đại tiểu thư nói nàng vội vàng đi thu thuế khắp nơi, đến thời gian ăn bữa cơm còn không có chứ đừng nói là tới đây!”

A Nhị suy nghĩ một lúc, chợt hiểu ra: “Đại tỷ, ý của tỷ là...”

A Đại sờ cằm, hắn suy nghĩ vòng vo hồi lâu mới cắn răng quyết định: “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, tối nay hai người chúng ta phải đi hưởng thụ thử mùi vị của công tử thế gia!”

Bạn đang đọc truyện *Đại Gả Khí Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Thư Tới, Gặp Lại

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Hai người A Đại và A Nhị lén lút chạy vào sân viện Mộ Ly Thanh, xa xa nhìn thấy cửa phòng Mộ Ly Thanh đóng kín.

A Đại thấy dáng vẻ sợ hãi rụt rè của muội muội, nàng ta ra về thoải mái nói: “Xem bộ dạng không tiền đồ của muội kia, hay cứ để ta đánh trận đầu đi, hai người bọn họ là hai nam tử tay không tác sát, muội sợ cái gì? Chẳng phải hai tỷ muội ta có thể tùy ý muốn làm gì thì làm sao?”

A Nhị vội vàng khom lưng cúi đầu nói: “Đại tỷ nói rất đúng, đại tỷ nói rất đúng.”

A Đại bước đến trước cửa phòng Mộ Ly Thanh, giơ chân đạp thẳng tới cánh cửa.

Họa Nhi ở bên trong giật mình hoảng sợ vội vàng la lên: “Là ai ở ngoài? Muốn làm cái gì vậy?”

A Đại A Nhị hoàn toàn không nghĩ tới cánh cửa lại bị khóa bên trong, lúc này hai người bọn họ mới nhận ra, thì ra Họa Nhi vẫn luôn đề phòng hai người các nàng (Ma: không phòng cho chết à, ngu), đừng nói là tới đến đi ngủ, cả khi hẳn phải tách khỏi công tử nhà hẳn một chút hẳn cũng khóa kín cửa.

A Đại cười lạnh nói: “Họa Nhi đệ đệ, ta và A Nhị mang tới một ít chăn bông và đệm, vội vàng tới đưa cho hai người, bên ngoài trời lạnh, hai người nên dùng thêm chăn cho ấm”

Họa Nhi căng thẳng, hai tay nắm chặt cây kéo đáp: “Vậy thì cảm ơn hai vị tỷ tỷ, ngoại xem hôm nay trời đã không còn sớm, nam nữ khác biệt, ta sẽ không mở cửa đâu, các người cứ để chăn trước cửa là được.”

A Đại thấy Họa Nhi không trúng kế, liếc nhìn A Nhị một cái, hai người cùng nhau đá cửa, tiếng đá cửa vang lên ‘rầm rầm’, Họa Nhi ở trong gấp đến nỗi ngón chân tay, hẳn buông cây kéo, đẩy một cái tủ quần áo tới chắn cửa, dùng hết sức mình đề cửa lại.

A Nhị bên ngoài hùng hổ nói: “Đại tỷ, sao mà cái cửa này khó đạp đồ quá vậy!”

A Đại nắc: “Câm miệng!”

Họa Nhi gấp đến nỗi muốn khóc, không biết Bạch đại phu có giao bức thư đến tay Lãnh tiểu thư hay không, xem tình hình này, nếu Lãnh tiểu thư không đến, hẳn và không từ phải làm sao bây giờ!

Mộ Ly Thanh bị nẩy tiếng động rung trời kia làm tỉnh, vừa mở mắt ra đã thấy Họa Nhi liều chết đề cái tủ quần áo chặn cửa, hẳn căng thẳng, gian nan hỏi: “Họa Nhi, Họa Nhi, có chuyện gì vậy?”

Họa Nhi thấy công tử nhà hẳn cuối cùng cũng tỉnh lại, vui vẻ nói: “Công tử, công tử, cuối cùng người cũng tỉnh rồi!”

Mộ Ly Thanh hỏi: “Bên ngoài có chuyện gì vậy?”

Lúc này Họa Nhi mới gào khóc nói: “Công tử, hai nữ nhân bên ngoài kia muốn vào đây! Làm sao bây giờ đây công tử!”

Mộ Ly Thanh hoảng hốt, choáng váng xem chút ngã xuống giường, run rẩy nói: “Tiếng động lớn như vậy, chẳng lẽ hai vị đại thúc ở phòng bếp kia không nghe thấy sao?”

Họa Nhi khóc nói: “Bọn họ đâu có thêm quan tâm tới sống chết của chúng ta!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Ly Thanh trắng bệch, cố gắng xuống giường đến giúp Họa Nhi chặn cửa nhưng ai ngờ hẳn chưa kịp xuống giường cánh cửa đã bị đạp mở, ầm ầm ngã xuống.

Lại nói đến Bạch đại phu bị A Nhị đuổi về Bách Thuần Đường, ông tận mắt nhìn thấy A Nhị chạy xe đi mới nhanh chân vào gọi người làm thuê trong nhà ra đánh xe đi Lãnh phủ.

Bạch đại phu run rẩy bước xuống xe ngựa, nhìn cánh cửa Lãnh phủ cao ngất uy nghiêm kia, ông cất phong thư, lấy hết can đảm tới nói chuyện với người gác cổng: “Cậu trẻ tuổi này, xin hỏi đại tiểu thư nhà các người có trong phủ hay không?”

Lưu Phúc đánh giá Bạch đại phu thật cẩn thận, hẳn không quan tâm lắm nói: “Ông là ai? Hỏi thăm tiểu thư nhà ta làm gì?”

Bạch đại phu lấy phong thư đưa ra trước mặt Lưu Phúc nói: “Ở đây có một phong thư, có một vị công tử nhờ ta đưa tới cho tiểu thư nhà các người.”

Lưu Phúc cười nhạo nói: “Lão già này, không ngờ ông còn giúp nam nhân không rõ lai lịch đưa thư tình, ông đã lớn tuổi rồi mà không biết ý tứ gì cả!”

Bạch đại phu tức giận đến phát run, bực tức nói: “Cậu còn ít tuổi mà sao lại nói chuyện vô lễ như thế? Lão từ tốn nói chuyện với cậu, cậu lại tỏ thái độ gì vậy?”

Lưu Phúc cười ha ha nói: “Ta đang tỏ thái độ gì hả? Ta đang tỏ thái độ gì hả? Ông không chịu nhìn lại cái bộ dạng nghèo kiết xác của mình đi, Lãnh phủ của bọn ta, người như ông mà cũng muốn vào hả? Còn muốn gặp đại tiểu thư nhà ta nữa, nghĩ hay quá nhỉ, mau đi đi, mau đi đi!”

Bạch đại phu bị Lưu Phúc đẩy một cái, thư trong tay cầm không chắc nên rơi ra, đúng lúc có trận gió to thổi qua, phong thư cứ thế bị thổi đi xa.

Bạch đại phu giật mình hoảng sợ, nhìn về mặt Họa Nhi công tử hôm nay chắc chắn phong thư này cực kì quan trọng, ông đã không giúp được hẳn giao thư đến tay Lãnh tiểu thư mà còn làm mất luôn lá thư, vậy chẳng khác nào ông đã phụ lòng tin của hẳn.

Bạch đại phu chẳng thêm quan tâm tới Lưu Phúc vô lễ với ông nữa, đỡ lưng đuổi theo phong thư màu trắng kia, tới khi cả người ông toàn là mồ hôi phía trước đột nhiên dừng lại một chiếc xe ngựa cực kì cao quý, một nữ tử anh khí nhảy xuống, bước chậm tới nhặt phong thư đưa cho mặt Bạch đại phu nói: “Lão nhân gia, ngài đã có một bó tuổi rồi mà sao còn chạy nhanh vậy, cẩn thận thất lưng.”

Bạch đại phu cầm lấy phong thư, vuốt ngực thở dốc nói: “May mà không bay mất, may mà không bay mất!”

Lãnh Cụ thấy vậy cười khế nói: “Lão nhân gia à, lần sau ngài đừng có kích động như vậy, ngài không sao thì ta xin phép đi trước.”

Nói xong Lãnh Cụ xoay người ngồi lên xe ngựa, Bạch đại phu thấy chiếc xe ngựa của Lãnh Cụ có một cái kim bài khắc chữ [Hắc], phía trên còn khắc vài kí tự lạ bèn vội vàng giữ Lãnh Cụ lại hỏi: “Vị tiểu thư này, tiểu thư là đại tiểu thư Lãnh gia phải không!”

Lãnh Cụ ngạc nhiên quay đầu hỏi: “Lão nhân gia, ngài tìm đại tiểu thư Lãnh gia làm gì?”

Bạch đại phu nghe vậy liền lấy ra bức thư nói: “Có một vị công tử nhờ ra giao phong thư này cho tiểu thư.”

Lãnh Cụ cười nói: “Ta không phải đại tiểu thư nhà ta, bình thường người tặng quà gửi thư cho đại tiểu thư nhà ta cũng rất nhiều, tiểu thư nhà ta chưa từng nhận, nhận cũng sẽ không xem.”

Bạch đại phu khó xử nói: “Thì ra là vậy, chỉ tiếc cho vị công tử kia, sinh bệnh nặng tới hôn mê bất tỉnh, phong thư này là do Họa Nhi, nam tì của hần nhờ ta đưa tới.”

Bạch đại phu vừa nói vừa lắc đầu muốn quay về, Lãnh tiểu thư người ta đã không muốn xem bức thư kia, ông cũng hết cách, chỉ tiếc cho vị công tử ôn nhu bệnh tật kia, không chạm được trái tim của tiểu như nhà người ta.

Khi Bạch đại phu đang buồn bã không thôi, Lãnh Cụ đột nhiên bật thốt gọi ông lại, hỏi: “Tiểu thư nhà ta hỏi ngài, họ của công tử nhờ ngài truyền tin tới là gì?”

Bạch đại phu xoay người lại, gãi đầu nói: “Ta cũng không biết công tử kia họ gì, ta chỉ biết nam tì của hần tên là Họa Nhi.”

Bạch đại phu vừa nói xong liền thấy màn che của cỗ xe ngựa cao quý kia đột nhiên bị xốc mở, một nữ tử với nghiêm mặt bước ra từ bên trong, mắt phượng khẽ nhếch, khí chất toát ra từ người nàng không giống người thường, cả người mang tới cho người ta cảm giác lạnh lẽo uy nghiêm [lãnh liệt].

Bạch đại phu há hốc miệng nhìn chằm chằm Lãnh Mặc Cẩn, Lãnh Mặc Cẩn lại nhủ mày, Lãnh Cụ thấy vậy mới cao giọng hỏi: “Lão nhân gia, tiểu thư nhà ta hỏi ngài, có phải vị công tử kia sống ở tòa phủ đệ trên núi Bạch Bình ngoại thành không?”

Lúc này Bạch đại phu mới hoàn hồn lại đáp: “Đúng vậy.”

Lãnh Mặc Cẩn nghe vậy, ánh mắt nàng lóe lên tia sáng khác thường, vươn tay nói với Bạch đại phu: “Lão nhân gia, ngài hãy đưa thư cho ta đi.”

Lãnh Cụ đứng một bên giải thích: “Đây chính là đại tiểu thư nhà ta.”

Bạch đại phu nghe vậy mới gật đầu, cung kính đưa bức thư trong tay vào tay Lãnh Mặc Cẩn.

Lãnh Mặc Cẩn vừa nhận lấy lập tức mở ra, chờ đến khi xem xong bức thư, sắc mặt nàng trở nên cực kì âm u.

Lãnh Cụ đứng một bên dò xét vẻ mặt đại tiểu thư, không dám tùy ý hỏi, nhưng Bạch đại phu đứng kia đã đứng huyền thuyên vô cùng hăng say: “Tiểu công tử nằm trên giường bệnh không nhẹ, nếu không phải lão kíp đến đó chỉ sợ tính mạng tiểu công tử kia khó giữ được! Cũng khó trách, ta thấy hần cùng với một nam tì lè loi, cô đơn sống ở đó, đến bọn hạ nhân cũng dám lên mặt với hần...”

Lãnh Cụ thấy vẻ mặt đại tiểu thư nhà mình càng ngày càng khó coi, vội vàng lên tiếng cắt đứt mấy câu lải nhải của Bạch đại phu: “Lão nhân gia, đa tạ ngài, ở đây có chút bạc vụn, cảm ơn ngài đã cực khổ vội vàng truyền tin tới cho tiểu thư nhà ta.”

Bạch đại phu nhận lấy bạc vụn, cười ha ha nói: “Lãnh phủ của các người giàu tiền giàu bạc, lão đây sẽ không khách sáo.”

Lãnh Cụ đáp lại bằng vẻ mặt tươi cười tiễn Bạch đại phu, vừa quay lại đã thấy tiểu thư nhà mình đứng bên cạnh xe ngựa, trong tay nắm chặt lá thư Bạch đại phu đưa tới, Lãnh Cụ đứng một bên nhẹ giọng hỏi: “Tiểu thư, có cần nói cho xa nương (giống với xa phu, người đánh xe ngựa, có điều ở đây là nữ), lập tức chạy tới núi Bạch Bình hay không?”

Lãnh Mặc Cẩn ngẩng đầu lên lườm Lãnh Cụ nói: “À, ừ, ta nhớ ra rồi, năm nay ta vẫn chưa thu thuế của hai nhà trên núi Bạch Bình, nhân lúc sắc trời còn sớm, chúng ta qua đó xem thử.”

Lãnh Cụ nghiêm mặt đồng ý, thật ra trong lòng đã sớm cười điên đảo, đã bao lâu rồi nàng không được thấy đáng về tiểu thư giả vờ ngớ ngẩn? (Lãnh Mặc Cẩn nói điên: Ta giả vờ ngớ ngẩn khi nào?)

Lãnh Cụ lên xe ngựa, nàng nhìn thấy mặt tiểu thư vẫn như cũ nhắm mắt nghỉ ngơi nhưng khi nhìn xuống hai tay Lãnh Mặc Cẩn lại thấy đôi tay để trên đầu gối nắm chặt từ lúc nào, nàng xốc màn che nói với xa nương: “Cố gắng đi nhanh thêm một chút, mau đi!”

Họa Nhi bất ngờ bị đẩy mạnh, hần ngã ra rồi bị tú đè lên, Mộ Ly Thanh tựa vào đầu giường thấy A Đại A Nhị hai người nhe răng cười đi tới, hần sợ hãi kêu lên: “Các người đừng tới đây, đừng tới đây!”

A Nhị mang về mặt si mê nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mặt trắng bệch vì hoảng sợ của Mộ Ly Thanh, A Đại phải chặn A Nhị, giữ nàng ta lại quát: “Muội

gấp cái gì, chờ ta xong việc mới đến phiên muội!”

Tuy A Nhị cực kì không phục nhưng nàng ta không dám cãi lời A Đại, dùng vẻ mặt háo sắc nhìn Mộ Ly Thanh nói: “Đại tỷ, tỷ phải nhanh lên đó!”

Ngoài hoảng sợ Mộ Ly Thanh chỉ còn có tuyệt vọng, hẳn nghe những lời dơ bẩn của hai nữ nhân kia mà cười lạnh, lén lút với tay xuống dưới gối, lấy ra cây trâm ngọc của Lãnh tiểu thư nắm trong tay, dù chết hẳn cũng sẽ không để cho hai nữ nhân này được như ý!

A Đại xoa tay bước từng bước tới gần Mộ Ly Thanh, ngay lúc đó A Nhị phía sau đột nhiên hét thảm một tiếng, nàng ta xoay người thấy Họa Nhi không biết đã lặng lẽ thoát khỏi tù đồ từ lúc nào, trong tay là cây kéo sắc bén đâm thẳng vào cổ A Nhị!

A Đại vừa nhìn thấy, đại não nàng ta lập tức đau nhói, mặc dù bình thường A Nhị luôn bị nàng ta hất hàm sai bảo nhưng dù gì cũng là muội muội ruột thịt của nàng ta a!

A Đại thấy A Nhị đau đớn ngã xuống trong vũng máu, phản ứng đầu tiên là bước tới nắm Họa Nhi lên, dùng hết sức ném hẳn vào cây cột ‘âm’ một tiếng, cơ thể Họa Nhi gầy yếu không thể chịu nổi, cả người mềm nhũn ngã xuống, trán đầy máu tươi, cả người như không còn sức sống.

Mộ Ly Thanh lại thấy đau, hẳn vội vàng trượt xuống giường, bi thương gọi: “Họa Nhi! Họa Nhi!”

A Đại quỳ xuống trước người A Nhị nhẹ nhàng ôm nàng ta vào lòng kêu lên: “Muội muội! Muội muội! Muội mau tỉnh lại đi!”

Mất A Nhị trừng lớn, không cam lòng, chết không nhắm mắt.

A Đại ngửa mặt lên trời hét lớn, máu tươi từ cổ A Nhị thấm đầy tay nàng ta, ánh mắt nàng ta trở nên dữ tợn, đúng lúc thấy Mộ Ly Thanh gian nan quỳ rạp dưới đất, nàng ta bỗng cười ha hả, buông A Nhị ra bước tới chỗ Mộ Ly Thanh, một phen kéo Mộ Ly Thanh lên, thẳng tay ném lên giường, ác độc nói: “Đều tại ngươi tiện nhân này! Làm hại muội muội ta chết thảm như vậy! Tội nay ngươi đừng hòng trốn được, chờ ta hưởng thụ xong thì ngươi theo muội muội ta xuống dưới đó hầu hạ nó đi!”

Mộ Ly Thanh nhìn A Đại đứng bên giường đã trở nên điên cuồng, hẳn sợ tới mức hồn bay phách tán, hẳn nắm chặt trâm ngọc trong tay, không chút do dự đâm vào cổ mình!

A Đại đang bị lửa giận thiêu đốt, nàng ta bắt được tay Mộ Ly Thanh, hung tợn nói: “Ngươi muốn chết hả? Giờ vẫn chưa phải lúc!”

Nói xong lại nắm lấy cổ tay Mộ Ly Thanh bẻ một cái, ‘răng rắc’, tay Mộ Ly Thanh không còn chút sức, vô lực thả rơi bên mép giường, trâm ngọc trong tay cũng rơi xuống đất.

Mộ Ly Thanh tuyệt vọng nhắm mắt lại, hẳn vừa định cắn lưỡi tự sát, A Đại thẳng tay tát một tát lên mặt hẳn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Mộ Ly Thanh lập tức sưng phồng lên, mà cái tát này cũng khiến tầm mắt hẳn bị một màu đen bao phủ, xém chút đã ngất đi.

Trông mắt A Đại đỏ rực khóa chặt lấy Mộ Ly Thanh, xoẹt một tiếng xé đi quần áo trên người hẳn, bàn tay to lớn không thể chờ được mò vào trong.

Trước khi Mộ Ly Thanh hoàn toàn mất đi ý thức, hẳn thầm xin ông trời cho hẳn chết đi không bao giờ tỉnh lại nữa... Đừng để cho hẳn phải chịu những đau khổ này nữa...

Bạn đang đọc truyện *Đại Gả Khi Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tỉnh Lại, Dịu Dàng

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Ngay lúc A Đại vừa cởi áo Mộ Ly Thanh, sau lưng nàng ta đột nhiên có một cơn gió quỷ dị đánh úp tới, A Đại chưa kịp quay lại nhìn, sau ót nàng ta đã bị đánh một cú thật mạnh!

A Đại là to một tiếng ôm đầu, cả người nàng ta bị ném xuống đất trong nháy mắt, nàng ta cố gắng mở mắt ra, nhìn thấy người đang ôm chặt Mộ Ly Thanh trên giường kia không phải đại tiểu thư Lãnh Mặc Căn thì là ai đây?

Nàng ta chỉ mới lướt nhìn một cái đã bị Lãnh Mặc Căn đánh thêm một trận chẳng thấy trời đất đâu nữa, A Đại nhìn tình hình này, nàng ta biết đêm nay mình khó thoát khỏi tội chết bèn gân cổ gào thét: “Đại tiểu thư tha mạng! Đại tiểu thư tha mạng!”

Lãnh Mặc Căn chẳng còn tâm trạng đi quan tâm tới nữ nhân nằm kêu khóc dưới đất, trong mắt nàng chỉ còn thiên hạ mất hết sức sống đang nằm trong lòng mình.

Nàng vẫn còn nhớ chỉ mới một tháng trước, cũng gian phòng này, cũng cái giường này về mặt hẳn đỏ bừng rúc vào lòng nàng, sao cảnh vật vẫn còn

nhưng thiên hạ trong lòng nàng lại biến thành thế này!

Lãnh Mặc Cẩn kéo chân lên cuốn chặt người Mộ Ly Thanh, trên trán nàng nổi đầy gân xanh, nàng cố nén lửa giận quát to: “Mau đi tìm đại phu đến đây! Nhanh lên!”

Vài thị vệ cùng theo nàng tới tức tốc chạy ra ngoài mời đại phu, Lãnh Cụ ôm Họa Nhi lên, nhìn vết thương dọa người trên trán hân, nàng ôm hân vào lòng, nói với Lãnh Mặc Cẩn: “Tiểu thư, hai tên thị vệ này xử lý thế nào? Ở đây có một tên đã chết, còn một tên đang nằm đó.”

A Đại nghe vậy, miệng nàng ta học ra mấy cái răng vừa bị đánh gãy, đau khổ cầu xin tha thứ: “Đại tiểu thư tha mạng... Đại tiểu thư... Tha... Tha mạng!”

Lãnh Mặc Cẩn chẳng thèm liếc mắt lấy một cái, nàng nhả ra hai chữ lạnh như băng: “Đánh chết.”

Mấy thị vệ đứng ngoài cửa chạy vào, lời thị thiếp A Nhị ra ngoài, A Đại dù biết phải chết nhưng vẫn không muốn từ bỏ, sống chết nắm lấy cửa phòng không chịu đi, một người sắp chết sức lực rất lớn, hai thị vệ tới kéo cũng không kéo đi được, cuối cùng một tên thị vệ lấy tới cái ghế, đánh thật mạnh lên đầu nàng ta, đánh nàng ta hôn mê rồi mới kéo người xuống.

Lãnh Mặc Cẩn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của thiên hạ trong lòng nàng, hôn lên má hân, đầy mắt nàng tràn ngập đau lòng và hối hận. Lãnh Cụ thấy vậy liền ôm lấy Họa Nhi đưa hân đến gian phòng cách vách đặt xuống.

Lãnh Mặc Cẩn kể trần mình lên trán Mộ Ly Thanh, tìm nàng đau như bị dao cắt, lẩm bảm nói: “Thiên Thanh... Thiên Thanh... Bảo bối của ta, là ta không tốt, đều tại ta không tốt... Trăm ngàn lần cầu xin chàng không xảy ra chuyện gì... Thiên Thanh... Thiên Thanh...”

Giờ phút này trong lòng Mộ Ly Thanh đang chịu một sự tra tấn không có thực, hân đang chìm trong cơn ác mộng mãi vẫn không tỉnh lại được, trong mơ hân thấy A Đại không ngừng vuốt ve thân thể mình, hân đau khổ muốn chết nhưng chẳng biết cơ thể hân bị cái gì, làm cách nào cũng không cử động được, lúc hân gần như tuyệt vọng, bên tai bỗng truyền đến tiếng gọi Thiên Thanh không ngừng, hân nghe thấy tiếng kêu ấy, lòng chợt bi thương. Thiên Thanh, Thiên Thanh, lại là Thiên Thanh! Đến khi nào hân mới thoát khỏi cái tên Thiên Thanh này, là chính mình?

Lãnh Mặc Cẩn sợ hãi phát hiện thiên hạ nằm bất tỉnh trong lòng mình bỗng co giật như phát cuồng, cơ thể bất tri bất giác cong lại như con tôm, một tay gắt gao nắm lấy ngực mình làm cho làn da non mịn xuất hiện những vết máu đỏ rực.

Lãnh Mặc Cẩn phát hoảng, nàng vội vàng cầm lấy tay Mộ Ly Thanh gọi: “Thiên Thanh, Thiên Thanh chàng làm sao vậy? Đừng dọa ta!” Lúc này Lãnh Mặc Cẩn mới phát hiện ra tay phải Mộ Ly Thanh đã trật khớp từ lúc nào.

Mộ Ly Thanh nghe được tiếng gọi Thiên Thanh, Thiên Thanh, âm thanh rên rỉ bi thương từ cổ họng hân tràn ra, lòng Lãnh Mặc Cẩn lại đau đớn, nàng ôm Mộ Ly Thanh khóa chặt vào ngực mình, tay kia giữ lấy cái tay lộn xộn của Mộ Ly Thanh, nàng ghé vào tai hân nhẹ giọng nói: “Bảo bối đừng sợ, là vì thế... Chàng đừng sợ, đừng sợ...” Bởi vì Mộ Ly Thanh đang sốt cao, sau những động tác kịch liệt vừa rồi, cả người hân thấm đẫm mồ hôi.

Mộ Ly Thanh mơ mơ màng màng nghe được giọng nói của người hân ngày nhớ đêm mong, trong lòng vừa đau khổ vừa có hạnh phúc nhàn nhạt, trước khi chết hân lại được nghe giọng của nàng, còn được nghe nàng gọi hân là bảo bối, hân chết cũng không hối tiếc.

Ngay lúc ánh mắt của Lãnh Mặc Cẩn như muốn giết người, mấy vị đại phu bị thị vệ cấp trong tay như cấp gà con một đường chạy như điên đến.

Chờ vào tới phòng khám thị vệ mới bỏ bốn đại phu vừa mời được xuống, có hai vị đại phu đã sợ tới xanh cả mặt, đứng cũng đứng không vững.

Lãnh Mặc Cẩn vội vàng quát: “Mau tới đây xem thử hân bị làm sao!”

Hai vị đại phu còn lại có thể xem như giữ được bình tĩnh, họ xách theo hòm thuốc đi tới bắt mạch cho Mộ Ly Thanh, Lãnh Mặc Cẩn gắt gao ôm Mộ Ly Thanh hỏi: “Hai vị đại phu, hân đang bị cái gì vậy? Cứ như đang bị bóng đè! Hai người mau nghĩ cách đi!”

Một vị đại phu trong đó bắt mạch cho Mộ Ly Thanh xong thì chạy tới mở hòm thuốc lấy ra một bình thuốc nhỏ, nhẹ nhàng đổ một chút bột thuốc vào miệng Mộ Ly Thanh, ông nói: “Gần đây tinh thần của vị công tử này đã phải chịu một áp lực và đã kích rất lớn, hơn nữa hân còn sốt cao nên toàn bộ tinh thần của hân đã hỏng mất rồi, kẻ hèn này không còn cách nào khác đành phải cho vị hân uống chút thuốc an thần, để hân bình tĩnh lại trước đã.”

Đại phu vừa nói xong, cơ thể run rẩy không ngừng của Mộ Ly Thanh dần yên tĩnh lại, nghiêng đầu lâm vào hôn mê.

Lãnh Mặc Cẩn để Mộ Ly Thanh nằm lên giường, nói: “Vậy xin hai vị đại phu nhanh nhanh bắt mạch cho hân, nhất định phải chữa khỏi cho hân!”

Hai vị đại phu kia gật đầu nói được, thay phiên nhau chẩn mạch cho Mộ Ly Thanh.

Trong phòng vẫn còn hai vị đại phu, Lãnh Cụ bước tới kéo hai người bọn họ nói: “Hai vị đại phu này, mời sang phòng bên, cách vách phòng vẫn còn một người bị thương, các người mau tới xem hân một chút, hân chảy rất nhiều máu.”

Hai vị đại phu đó nghe vậy bèn theo Lãnh Cụ sang phòng kế bên.

Cơ thể Mộ Ly Thanh rất yếu mà hân còn đang mang nhiều bệnh, hai vị đại phu bàn bạc hồi lâu mới quyết định kê một phương thuốc cho hạ nhân đi sắc.

Đêm đã khuya, hai vị đại phu thấy mọi chuyện đã xong mới đứng dậy cáo từ lui ra ngoài, Lãnh Mặc Cẩn phái hai thị vệ tự mình đưa hai vị đại phu tới

sương phòng ở biệt viện nghỉ ngơi.

Bọn thị vệ lại lục đục đưa tới mấy thau nước ấm và đệm chăn mới, ngoài ra còn có than đá tốt nhất bọn họ chạy suốt đêm vào thành mua về.

Lãnh Mặc Cẩn nhìn đồng than đá thấp kém và đệm chăn mỏng manh trên giường Mộ Ly Thanh liền đoán được những ngày trước kia Mộ Ly Thanh phải trôi qua thế nào.

Nàng đảo mắt, ánh mắt lạnh băng không chút cảm tình, nhẹ giọng nói: “Hai gã ở phòng bếp kia, đánh chết đi.”

“Dạ.”

“Các người lui xuống hết đi, hôm nay vất vả rồi, tìm một chỗ nghỉ ngơi đi.”

Thị vệ cùng nhau đáp: “Dạ.”

Chờ mọi người đóng cửa lục đục lui ra ngoài hết Lãnh Mặc Cẩn mới đứng dậy vắt cái khăn trong thau nước nhẹ nhàng lau trán Mộ Ly Thanh.

Đợi tới khi trong phòng đã đủ ấm Lãnh Mặc Cẩn mới cởi áo Mộ Ly Thanh, nhẹ nhàng lau người cho hắn.

Nàng nhìn da thịt non mịn của hắn bây giờ ốm đến mức xương sườn cũng thấy rõ, lòng lại thương tiếc hắn, cẩn thận lau người cho Mộ Ly Thanh, cả chỗ kín đáo kia cũng lau luôn, chỉ trừ lại mấy vết thương trên ngực là không đụng tới.

Đến khi lau xong hết nàng lại cầm thuốc của đại phu khi nãy để lại trên bàn thoa cho Mộ Ly Thanh rồi mới lấy ra một bộ tiết y (áo trong) trong tủ quần áo mặc vào cho hắn.

Lãnh Mặc Cẩn cởi áo ngoài và giày của mình, nằm xuống cạnh Mộ Ly Thanh, nhẹ nhàng kéo hắn vào lòng, nhìn đôi mày nhíu chặt của hắn, nàng thờ dãi nói: “Bảo bối, ngủ đi, chàng yên tâm ngủ đi, ta ở đây với chàng.”

Có thể nói Mộ Ly Thanh hôn mê bao lâu thì Lãnh Mặc Cẩn ở cạnh hắn bấy lâu, hai vị đại phu cả ngày không phải đang xem mạch thì là ngồi cùng nhau bàn về bệnh tình của Mộ Ly Thanh, tới tới lui lui một ngày Mộ Ly Thanh phải uống đến vài chén thuốc, người hắn phát sốt nhưng bệnh tình đã tốt lên nhiều lắm, có điều vẫn hôn mê không tỉnh, Lãnh Mặc Cẩn hỏi đại phu, đại phu chỉ nói do Mộ công tử không muốn tỉnh lại, uống thuốc nhiều hơn cũng vô dụng, chỉ cần hắn muốn tỉnh thì sẽ tỉnh lại ngay.

Lời này làm Lãnh Mặc Cẩn tức đến mức muốn mắng người nhưng lại không mắng được, nàng đành phải thờ dãi, ôm Mộ Ly Thanh vào lòng bắt đắc dĩ nói: “Thiên Thanh, cuối cùng khi nào chàng mới chịu tỉnh lại liếc mắt nhìn ta một cái?”

Cứ như vậy, Mộ Ly Thanh ngủ say suốt năm ngày, hôm đó lúc nửa đêm, Lãnh Mặc Cẩn vẫn ôm chặt lấy hắn ngủ như mọi khi, bỗng nhiên đôi mắt nhắm nghiền của Mộ Ly Thanh khẽ lay động, trong bóng đêm, hắn chậm rãi mở mắt ra.

Trong lúc hắn vẫn còn mơ màng đột nhiên phát hiện ra bên cạnh mình còn một người nằm, tay người đó đang ôm chặt hông hắn, trong nháy mắt toàn bộ kí ức đáng sợ trước khi hắn hôn mê tràn đến, hắn đẩy người đang ngủ say bên cạnh ra, hét ầm lên.

Lãnh Mặc Cẩn bị tiếng hét thảm thiết chói tai của Mộ Ly Thanh làm tỉnh giấc, thấy Mộ Ly Thanh đã tỉnh lại nhưng hai tay đang ôm chặt lấy người mình lui vào trong một góc giường, nàng vội vàng ngồi dậy ôm cổ Mộ Ly Thanh nói: “Thiên Thanh, là ta, là vì thế!”

Mộ Ly Thanh chẳng nghe thấy gì, hắn chỉ biết nữ nhân đó đến ôm lấy mình, hắn sợ hãi đấm đá lung tung, nàng cũng không nổi giận, chỉ bắt lấy hai tay hắn che chở hắn trong lòng nàng, nói: “Bảo bối đừng sợ, là vì thế, chàng đừng sợ!”

Lúc này Mộ Ly Thanh mới nghe được giọng nói kia, cả người hắn như bị điện giật, ngốc lăng ở đó, tay chân không lộn xộn nữa.

Lãnh Mặc Cẩn khẽ thở ra, nàng buông Mộ Ly Thanh, sờ bàn tay nhỏ bé vì hắn lạnh ngắt vì sợ hãi, nói: “Cuối cùng chàng cũng tỉnh rồi, làm vì thế sợ muốn chết, lần này là ta không tốt, ta không nên bỏ chàng một mình ở đây, phu quân chàng ta thứ cho ta lần này, được không?”

Lúc này ngoài cửa truyền tới giọng của vài tên thị vệ: “Tiểu thư, đã xảy ra chuyện gì vậy? Có cần thuộc hạ tiến vào không?”

Lãnh Mặc Cẩn quay đầu nói: “Một người vào đây thấp đèn lên.”

Nam thị vệ Hữu Danh đáp một tiếng đẩy cửa bước tới, hắn không dám nhìn hai người trên giường, thấp đèn xong lập tức đóng cửa lui ra ngoài.

Cả phòng bừng sáng, Mộ Ly Thanh khó chịu nhắm mắt lại, Lãnh Mặc Cẩn nhẹ nhàng kéo lấy hắn, nói: “Chàng có khát không? Đã đói chưa? Chàng đã mê man nhiều ngày như vậy chắc là đói bụng lắm phải không?”

Mộ Ly Thanh mở mắt, ngơ ngác nhìn nữ tử dịu dàng nói chuyện với hắn trước mắt, hắn bỗng cười âm ỉ, đẩy nàng ra khẽ nói: “Người tránh ra, đừng đụng vào ta!”

Mới đầu Lãnh Mặc Cẩn sùng sốt, sau đó nàng chợt hiểu ra, vẫn dịu dàng như trước nói: “Ta biết lần này là ta không tốt, lo lắng không chu đáo làm cho chàng phải chịu nhiều áy náy, ta hứa sau này tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra một lần nữa, được không?”

Dường như Mộ Ly Thanh hoàn toàn không nghe được lời của Lãnh Mặc Cẩn, hần chỉ lặp lại những lời vừa này: “Người đi đi, đi đi, ta không muốn nhìn thấy người, người đi đi!”

Lãnh Mặc Cẩn nhìn nước mắt Mộ Ly Thanh đột nhiên chảy xuống, nàng nhất thời không dám nói thêm gì nữa tránh cho hần lại kích động, nàng đứng dậy xuống giường, nói với Mộ Ly Thanh: “Được, ta sẽ không chạm vào chàng, chàng mau nằm xuống đi, đừng để mình dính phong hàn một lần nữa.”

Mộ Ly Thanh trừng to đôi mắt si ngốc nhìn nữ tử kia, thật là nàng, thật là nàng người hần vẫn luôn nhớ mong, nhưng khi nàng thật sự xuất hiện trước mắt thì hần lại không dám đối mặt với nàng, nàng luôn miệng gọi hần là phu quân, lại luôn tự xưng mình là vi thiê, nhưng rõ ràng quan hệ của nàng và hần chỉ là một loại âm mưu khiến người ta chê cười!

Lãnh Mặc Cẩn nhìn cặp mắt tràn ngập đau lòng của Mộ Ly Thanh, nàng cũng không dám đối diện với hần, nàng lôi cái chăn trên giường đắp lên cho hần, nói: “Ta không đi, ta ở trong phòng này với chàng, chàng mau nằm xuống, đừng để bị lạnh, ta dặn nhà bếp hâm cháo cho chàng, chàng muốn ăn bây giờ hay là ngủ tiếp rồi dậy ăn?”

Mộ Ly Thanh ôm lấy chăn ngồi trong một góc sáng, hần không nằm xuống mà chỉ cúi đầu khẽ khóc nức nở, Lãnh Mặc Cẩn thấy vậy, nàng im lặng thờ dài không nói thêm gì, lẳng lặng ngồi cùng hần, hai người không ai nói gì, gian phòng chỉ còn tiếng hít thở nhẹ nhàng trong màn đêm lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Đại Gã Khí Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đồ Thuốc, Hồi Phủ

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Lãnh Mặc Cẩn không biết rốt cuộc Mộ Ly Thanh suy nghĩ cái gì suốt cả buổi tối, cũng giống như Mộ Ly Thanh không dám nghĩ tới vì sao nàng đột nhiên trở về tìm hần, hần không dám nghĩ, cũng sợ phải nghĩ tới vấn đề này.

Lãnh Mặc Cẩn ngồi bên cạnh Mộ Ly Thanh hết một đêm, mãi đến bình minh Mộ Ly Thanh không chịu nổi nữa ngủ thật say nàng mới đứng dậy về giường ôm hần nằm xuống.

Nàng cũng chớp mắt một lát, mới đó mà trời đã sáng rồi, Lãnh Mặc Cẩn lưu luyến hôn lên môi Mộ Ly Thanh rồi mới xuống giường.

Trong giấc ngủ mơ màng, Mộ Ly Thanh bị mùi hương ngọt ngào của cháo làm tỉnh giấc, mắt mở mắt thấy nữ tử cười yếu ớt nghiêng cười dựa vào đầu giường dịu dàng nhìn hần, tìm hần mạnh mẽ co rút lại, căn môi không nhìn tới nàng.

Lãnh Mặc Cẩn thấy hần tỉnh lại liền ngồi thẳng người dậy nói: “Xem Thanh nhi của ta thật sự rất đói, vừa ngủ được mùi cháo đã tỉnh dậy, chén cháo thơm ngon như vậy, đến ta cũng không nhịn được muốn ăn một miếng.”

Mộ Ly Thanh vẫn không nói lời nào nhưng cái tay đang nắm lấy chăn không tự giác nắm chặt hơn chút nữa.

Lãnh Mặc Cẩn cười nói: “Xem ra Thanh nhi còn thích ta bế chàng nữa, vậy thì ta sẽ bế chàng dậy nha?”

Mộ Ly Thanh sợ hãi ngồi dậy thật nhanh, vừa xoay người lại liền thấy được dáng vẻ Lãnh Mặc Cẩn ngồi cười hắc hắc vì thực hiện được gian kế, hần lập tức xấu hổ, mặt đỏ lên.

Lãnh Mặc Cẩn biết Mộ Ly Thanh đang giận nàng nên không dám nào loạn đùa giỡn nữa, nàng đứng dậy gọi người hầu trái phải hầu hạ Mộ Ly Thanh rửa mặt.

Mộ Ly Thanh ôm lấy chăn ngồi ở kia trái ngó phải nhìn, đáy mắt tràn ngập lo lắng, có trời mới biết đêm qua hần lo lắng cho Họa Nhi bao nhiêu, nhưng hần không dám nói chuyện với nàng nên không dám hỏi, có điều đã qua một đêm mà hần vẫn không thấy Họa Nhi, lòng hần dần chìm xuống.

Lãnh Mặc Cẩn được xem là một người thông minh, nàng vừa thấy sắc mặt Mộ Ly Thanh liền biết hần đang lo lắng cái gì, nàng nói: “Người hầu của chàng không sao, đại phu nói hần mất máu quá nhiều, bây giờ đang nghỉ ngơi ở phòng kế bên, chàng muốn gặp hần ta sẽ cho người gọi hần đến.”

Mộ Ly Thanh vội vàng nói: “Không cần... Không cần phải gọi em ấy dậy, em ấy... Bị thương nặng hơn ta...”

Nói xong liền quay đầu đi không dám liếc mắt nhìn nàng thêm một cái. Lãnh Mặc Cẩn khẽ cười nói: “Ừm, chàng rửa mặt xong thì húp chén cháo này đi, ta đến nhà bếp xem thử thuốc của chàng xong chưa, lát nữa ta lại gọi hai vị đại phu đến xem mạch cho chàng, nếu bệnh tình đã tốt rồi thì sửa lại phương thuốc một chút.”

Nói xong nàng đứng đó đợi một lát mới quay người đi ra ngoài.

Mộ Ly Thanh ngơ ngác ngồi trên giường đến khi hai người hầu kia cười gọi hần mấy tiếng hần mới hồi hồn.

Lãnh Mạc Cẩn tự mình bưng một chén thuốc từ nhà bếp tới trước phòng Mộ Ly Thanh, từ xa đã thấy hai tiểu tư (nam hầu) lòng như lửa đốt đứng ở cửa nói gì đó, vừa thấy nàng trở lại vội vàng chạy tới nói: “Hạ nô tham kiến tiểu thư, bẩm tiểu thư, sắc mặt Mộ công tử không tốt, người cũng không chịu để hai người hạ nô hầu hạ.”

Lãnh Mạc Cẩn nhíu mày nói: “Vậy hai người các người lui xuống trước đi, đến biệt viện xem thử hai vị đại phu đã dậy chưa, nếu đã dậy rồi thì mời họ đến đây bắt mạch cho Mộ công tử.”

Hai tiểu tư nghe vậy, cúi người hành lễ rồi đi mất.

Lãnh Mạc Cẩn đẩy cửa phòng ra thấy Mộ Ly Thanh nghiêng người nằm trên giường, lại nhìn sang nước ấm rửa mặt đặt trên bàn, còn có chén cháo chưa từng đụng tới, lòng nàng thăm thò dài, bước vài bước đến bên giường hẩn ngồi xuống, nói: “Ta biết chàng giận ta, phát cáu với ta, nhưng chàng không cần phải làm hại đến bản thân như thế, nghe lời ta, ngồi dậy ăn miếng cháo rồi uống thuốc, được không?”

Lãnh Mạc Cẩn khuyên can mãi nhưng Mộ Ly Thanh chỉ nhắm chặt hai mắt không nói lời nào, nàng xoa xoa hai mắt, thở dài một hơi mạnh mẽ ôm lấy Mộ Ly Thanh.

“A!” Mộ Ly Thanh chưa kịp chuẩn bị sợ hãi kêu ra tiếng, Lãnh Mạc Cẩn nheo nheo khuôn mặt nhỏ hẩn của hẩn, nói: “Vi thể thật lòng chân thành nhận sai với chàng, chàng để ý đến ta một chút đi, được không?”

Mộ Ly Thanh thấy mình đang nằm trong lòng Lãnh Mạc Cẩn, hẩn vội vàng giãy dụa muốn đẩy nàng ra, sao Lãnh Mạc Cẩn để cho hẩn được như ý, sống chết không chịu buông tay, cái miệng nhỏ nhắn kia bặm lại, nước mắt trào ra như nước biển.

Bấy giờ Lãnh Mạc Cẩn mới đau lòng buông lỏng tay ra, hòa hoãn nói: “Được rồi, được rồi, ta không bẻ chàng, chàng đừng khóc.”

Mộ Ly Thanh vui đầu vào đầu gối, tùy ý để nước mắt giàn dụa trên mặt, không phải hẩn giả vờ, cũng không phải hẩn muốn ra vẻ thanh cao, chỉ là lòng hẩn rất chua xót, rất đau khổ. Hẩn sợ nàng chỉ nhất thời thương hại hẩn, sau vài ngày sẽ giống như lúc trước chẳng quan tâm tới hẩn, hẩn càng sợ mình sẽ quen với dịu dàng của nàng, sau khi ôm ấp tình cảm với nàng thì chờ đợi hẩn lại là một lần nữa bị nàng vứt bỏ.

Lãnh Mạc Cẩn bưng thuốc để một bên nói: “Đến đây, chàng uống thuốc trước đã, thuốc này đại phu đã dặn phải uống khi còn nóng, chờ một lát nữa nguội mất sẽ không có hiệu quả.”

Mộ Ly Thanh nâng khuôn mặt đầy nước mắt lên, đưa tay hất văng chén thuốc nóng hằm hạp.

Không ngờ Lãnh Mạc Cẩn không kịp tránh đi nên chén thuốc đổ hết lên lên mu bàn tay nàng! Nàng vội đứng lên lắc lắc tay, chén thuốc kia nhà bếp vừa sắc xong, nàng cầm trong tay đã cực kì nóng chứ đừng nói là đổ lên tay, quả nhiên, tay nàng lập tức sưng đỏ một mảnh.

“Hự.....” Lãnh Mạc Cẩn ôm mu bàn tay hít một hơi lạnh, xem ra cơn tức của bảo bối nhà nàng rất lớn nha, hất cả chén thuốc đi.

Mộ Ly Thanh đã sớm đứng dậy, hẩn hoàn toàn không ngờ mình chỉ hất chén thuốc lại làm nàng bị thương, nhìn nàng nhíu chặt mày, chắc là chén thuốc kia rất nóng!

Lãnh Mạc Cẩn thờ hồn hẩn nhìn Mộ Ly Thanh, mặt không chút thay đổi ồ ồ nói: “Thuốc đổ rồi, ta nói nhà bếp sắc lại cho chàng một chén, một chén này mặc kệ chàng có muốn hay không cũng phải uống hết cho ta.”

Nói xong nàng không liếc mắt nhìn hẩn một cái xoay người bước ra ngoài.

Lúc này Mộ Ly Thanh mới ngã xuống giường, tay hẩn run rẩy đặt lên tim, nơi này đau quá... Hẩn thật không thể tin mình lại làm nàng bị thương... Sao hẩn có thể làm như vậy? Điều tại hẩn không tốt, điều tại hẩn không tốt...

Lãnh Mạc Cẩn ôm cái tay bị thương chạy vội đến nhà bếp dặn dò tiểu tư sắc thuốc sắc thêm một chén nữa rồi mới ra cái giếng gần đó xách một thùng nước lạnh ra rửa vết thương ở tay.

Đúng lúc này đằng xa chợt có tiếng Lãnh Cụ gọi nàng, nàng đứng lên lắc lắc giọt nước trên tay hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Lãnh Cụ đáp: “Vương quân gia dẫn người đến tìm tiểu thư từ rất lâu, nói là Thành Tây có vài mục cần người về xem qua.”

Lãnh Mạc Cẩn gật đầu nói: “Ừm, ta biết rồi, vậy ta sẽ về.”

Lãnh Cụ không ngờ tiểu thư nhà mình sáng khoái nói nàng sẽ về như vậy, nàng còn tưởng mấy ngày nay tiểu thư quan tâm đến Mộ công tử như vậy chắc hẳn sẽ ở lại mấy ngày thêm mấy hôm”

Lãnh Mạc Cẩn nhìn vẻ mặt lúng túng của Lãnh Cụ, nàng mở miệng nói: “Người ở lại đây chăm sóc cho chủ tớ hai người bọn họ đi, có chuyện gì lập tức cho người đến báo với ta.”

“Dạ!” Lãnh Cụ nghe vậy, liếc mắt nhìn nàng vui vẻ cười rộ lên.

Lãnh Mạc Cẩn lườm nàng ta một cái xoay người bước ra khỏi nhà bếp, quân gia Vương thị vừa thấy nàng đi tới lập tức bước lên kể lể nàng không ở

trong phủ mấy ngày, chuyện làm ăn không có nàng trông coi đã loạn thành một đoàn.

Lãnh Mặc Cẩn không kiên nhẫn phát tay nói: “Tất cả công việc chờ ta hồi phủ rồi nói sau!”

Vương thị thấy vẻ mặt chủ tử không mấy dễ chịu lập tức ngậm miệng lại, mặt mày xám xịt theo sao Lãnh Mặc Cẩn tới xe ngựa.

Lãnh Cự đứng ngoài xe nói: “Tiểu thư không nói với Mộ công tử một tiếng sao?”

Lãnh Mặc Cẩn trầm mặc, nói: “Nếu chàng hỏi thì người nói với chàng một chút, nếu không hỏi, vậy không cần nói.”

“Dạ.” Lãnh Cự gật đầu lên tiếng trả lời, nhìn xa nường giá một tiếng, xe ngựa lóc cộc đi, mãi đến khi không nhìn thấy bóng dáng xe ngựa nữa nàng mới trở về Lâm trạch, đi thẳng đến gian phòng Họa Nhi đang ở.

Vương thị ngoan ngoãn ngồi ở mép xe ngựa, thấy Lãnh Mặc Cẩn nhắm mắt không nói một lời, không khí trong xe lạnh đến dọa người, lúc này hần mới cẩn thận mở miệng nói: “Tiểu thư, không biết mấy ngày nay Mộ công tử có khỏe không?”

Lãnh Mặc Cẩn hừ lạnh nói: “Người nói thử xem? Đây là những người thật thà trung thực mà người chọn ra đó sao? Tra tấn Thiên Thanh thành như vậy!”

Vương thị nghe vậy, không cần biết mình có ở trên xe ngựa hay không, lặn một cái quỳ xuống nói: “Là tiểu nhân làm việc không chu toàn, xin tiểu thư trách phạt!”

“Hừ, vị trí quản gia trong phủ nên đổi thành một người khác rồi, ngay ngày hôm nay người thu xếp đồ đạc xong thì đến Lâm phủ đi, từ bây giờ hãy chăm lo cho cuộc sống của Mộ Thiên Thanh, còn nữa, phạt bổng lộc ba tháng.”

Vương thị khỏ sở gật đầu nói dạ: “Tạ tiểu thư khai ân, tạ tiểu thư khai ân!”

Mộ Ly Thanh dựa vào giường đợi hồi lâu, nghe thấy có tiếng bước chân liền vội vàng ngồi thẳng người, căng thẳng nhìn chăm chăm cánh cửa, ai ngờ người đẩy cửa bước vào là một tiểu tư thanh tú mặc y phục màu xanh, Mộ Ly Thanh âm đạm rũ mắt xuống.

Tiểu tư kia bung chén thuốc mới sắc đến bên giường Mộ Ly Thanh, nói: “Mộ công tử, đây là thuốc đại tiểu thư đặc biệt dặn sắc cho người, người nhân lúc nó còn nóng mau uống đi.”

Mộ Ly Thanh nhớ tới câu Lãnh Mặc Cẩn nói trước khi đi liền đưa tay đón lấy chén thuốc trên khay tiểu tư đang cầm.

Tiểu tư vội vàng nói: “Mộ công tử cẩn thận, chén thuốc này thật sự rất nóng!”

Mộ Ly Thanh sững sốt nhưng hần càng không dừng tay, nhẹ nhàng bung chén thuốc lên, vừa cầm tới đã cảm nhận được độ nóng kinh người của chén thuốc, hần khẽ cắn môi, đến chén thuốc mà đã nóng như vậy, huống chi tất cả thuốc trong chén đều đổ lên tay nàng, nàng đã đau bao nhiêu a!

Tiểu tư thấy Mộ Ly Thanh kinh ngạc bung chén thuốc, vội vàng nói: “Mộ công tử, hay để hạ nô bung thuốc cho người!”

Mộ Ly Thanh lắc đầu, kê cái miệng nhỏ nhắn vào uống hết chén thuốc, dường như hoàn toàn không cảm giác được chén thuốc này nóng bao nhiêu, hần một lòng nghĩ về vết thương trên tay nàng, không biết nàng có bôi thuốc hay không, không biết nàng có giận hần hay không...

Bạn đang đọc truyện *Đại Gả Khi Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Hiểu Lâm, Tùy Tâm

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Hai tiểu tư thanh tú thấy Mộ Ly Thanh chịu uống thuốc, cũng chịu để hai người bọn họ hầu hạ thì nhìn nhau cười, thở dài nhẹ nhõm một hơi, một tiểu tư áo vàng trong đó bỗng cúi đầu ồ lên một tiếng.

Tiểu tư mặc áo màu xanh nhạt lập tức hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Ở đây có một cây trầm ngọc rơi trên đất, là của Mộ công tử sao?” Tiểu tư kia nhặt trầm ngọc lên đưa tới trước mắt Mộ Ly Thanh hỏi.

Mộ Ly Thanh ngây ngốc một lát lập tức đưa tay nhận lấy cây trầm, hai tiểu tư thấy dáng vẻ trân trọng của Mộ Ly Thanh nhin không được nói: “Chắc cây trầm này là vật công tử yêu thích rồi!”

Mộ Ly Thanh nghe nhưng không trả lời, hần khẩn trương ngồi dậy hỏi: “Hai vị tiểu huynh đệ này, đệ đệ của ta bị thương nặng mấy ngày trước bây giờ đang nằm ở phòng kế bên, ta có thể xuống giường đi thăm hần được không?”

Hai tiểu tư khó xử nói: “Xin lỗi Mộ công tử, bọn hạ nô không có được sự cho phép của tiểu thư, thật sự không dám để người tùy tiện xuống giường.”

Mộ Ly Thanh vội vàng nói: “Ta đã không còn gì đáng lo nữa, hai vị giúp ta một việc được không, để ta đi thăm hấn, nếu ta biết hấn không sao thì tâm trạng của ta mới tốt lên được.”

Tiểu tư áo xanh nói: “Dù người chỉ đi thăm cũng không được, nếu người tin tưởng hạ nô, vậy để hạ nô thay người đi thăm đệ đệ của người được không?”

Mộ Ly Thanh thấy đáng vẻ cực kì khó xử của hai tiểu tư bèn gật đầu nói: “Vậy phiền hai vị tiểu huynh đệ, lát nữa hai người gặp được hấn thì giúp ta xem hấn bị thương thế nào, nói thêm mấy câu với hấn, bảo hấn yên tâm dưỡng thương cho tốt, không cần quan tâm ta.”

Tiểu tư áo xanh nghe xong vội vàng đồng ý, lập tức sang phòng kế bên thăm Họa Nhi.

Mộ Ly Thanh dựa vào giường, chờ một lát lại nghe thấy tiếng bước chân ở phòng kế bên, hấn đứng dậy, nhìn thấy tiểu tư kia đỡ Họa Nhi bước vào!

“Họa Nhi...” Hai mắt Mộ Ly Thanh rung rung gọi.

Họa Nhi cũng rất xúc động, hấn chạy tới ôm lấy Mộ Ly Thanh, hai người riu rít khóc lên.

Hai tiểu tư đứng trong phòng, họ biết nhất định hai chủ tớ này có nhiều chuyện muốn nói nên kéo nhau rời khỏi, trước khi đi còn giúp hai người đóng cửa.

Mộ Ly Thanh ôm Họa Nhi khóc một hồi lâu mới lên tiếng: “Họa Nhi, vết thương của em vẫn chưa khỏi mà, sao em lại xuống giường tới đây?”

Họa Nhi lau nước mắt cho Mộ Ly Thanh rồi mới lên tiếng: “Vết thương của Họa Nhi không sao rồi, có điều em rất nhớ công tử, luôn muốn sang đây nhìn người một lát, chỉ là... Chỉ là... Nàng không cho em xuống giường...”

Mộ Ly Thanh nhìn mặt Họa Nhi phỉm đỏ, tò mò hỏi: “Nàng là ai?”

Hai tay Họa Nhi vâng vâng vâng, đáng vẻ của hấn giống hệt một thiếu nam vừa gặp được tình đầu, thẹn thùng nói: “Nàng là một người rất đáng ghét, công tử người đừng hỏi nữa...”

Mộ Ly Thanh hiểu được chút ít rồi, hấn không hỏi nữa, dặn dò Họa Nhi phải nghỉ ngơi thật nhiều, không được tùy ý xuống giường đi lại.

Họa Nhi còn vui vẻ bày ra bộ dạng không có gì quan trọng nói: “Mặc dù Họa Nhi không ở bên cạnh công tử nhưng vẫn nghe được rất nhiều chuyện, mấy ngày nay công tử người hôn mê bất tỉnh, Lãnh tiểu thư gấp đến phát hoảng, cả ngày lẫn đêm đều bên cạnh người, ai sáng suốt nhìn thấy đều sẽ hiểu được tấm lòng của nàng dành cho người, công tử người bây giờ xem như đã vượt qua được giai đoạn cực khổ, hạnh phúc sẽ tới thôi!”

Mộ Ly Thanh nghe Họa Nhi nói nhưng mặt hấn chẳng hề có ý cười, ngược lại sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Họa Nhi thấy vậy vội vàng hỏi: “Công tử người sao vậy? Có phải người bị cái gì nên không thoải mái không?”

Mộ Ly Thanh nắm chặt trâm ngọc, cười khổ: “Thân thể ta đã không còn trong sạch, sao còn dám hy vọng xa vời đây?”

Họa Nhi kinh hãi, vội vàng nói: “Sao công tử lại nói mình như vậy? Ngày đó hai tên thị vệ vô liêm sỉ kia hoàn toàn không được như ý mà!”

Mộ Ly Thanh kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, ấp úng nói: “Ngày ấy... Rõ ràng ngày ấy ta nhớ...”

Họa Nhi vội vã giải thích: “Ngày ấy em bị A Đại kia ném hôn mê bất tỉnh nên không biết được những chuyện sau đó nhưng em nghe... Nghe cái người đáng ghét kia nói lúc đó đại tiểu thư chạy tới đúng lúc, hoàn toàn không cho nữ súc sinh kia chiếm được một chút tiện nghi nào, ngay lúc đó Lãnh tiểu thư đã cho người đánh chết nữ súc sinh kia rồi!”

Lúc này Mộ Ly Thanh mới chính thức phục hồi tinh thần lại, hấn cầm lấy tay Họa Nhi, không dám tin hỏi: “Thật vậy không? Thật vậy không? Họa Nhi em không gạt ta chứ?”

Họa Nhi nghiêm mặt nói: “Sao Họa Nhi dám mang chuyện lớn như vậy đi nói lung tung được? Chẳng lẽ hai ngày nay công tử không chịu uống thuốc, một lòng muốn chết vì nghĩ người đã bị làm nhục sao?”

Mộ Ly Thanh cắn môi, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nếu ta thật sự bị... Thật sự bị... Mộ Ly Thanh ta tuyệt đối sẽ không sống tạm ở trên thế gian này...”

Họa Nhi sợ tới mức ôm lấy cổ hấn, nói: “Công tử người đừng có nghĩ lung tung, nếu người xảy ra chuyện không hay Họa Nhi cũng sẽ theo người!”

Chủ tớ hai người ôm nhau khóc rống một lúc lâu Họa Nhi mới thút tha thút thít nói: “Bây công tử đã biết được sự thật, người sẽ không từ chối Lãnh đại tiểu thư nữa chứ?”

Mộ Ly Thanh đỏ mặt, vội vàng nói: “Em... Em nghe chuyện này từ đâu vậy?”

Cái miệng nhỏ nhắn của Họa Nhi chu lên: “Còn ai ngoài cái người đáng ghét kia nói cho em chứ, nàng là hộ vệ bên người Lãnh tiểu thư, hôm nay nàng ra

cửa tiền Lãnh tiểu thư hồi phủ, nói thấy sắc mặt Lãnh tiểu thư rất khó coi nha!”

Mộ Ly Thanh gấp rút hỏi: “Lãnh tiểu thư nàng hồi phủ rồi?”

“Đạ, em nghe cái người đáng ghét kia nói như vậy, nàng nói trong phủ có việc gấp tìm Lãnh tiểu thư.”

Mộ Ly Thanh buồn bã yếu ớt vuốt ve trâm ngọc trong tay, nước mắt rơi xuống, miệng lầm bầm: “Nhất định nàng đã giận ta... Chắc là nàng sẽ không đến đây nữa...”

Họa Nhi vội vàng an ủi: “Công tử người đừng gấp, sao Lãnh tiểu thư có thể buông tay mặc kệ người, hai ngày nay nàng vẫn luôn trông chừng người, một tắc cũng không rời, chờ nàng xử lý xong việc gấp trong phủ chắc chắn sẽ lập tức quay lại đây thăm người!”

Mộ Ly Thanh lau nước mắt trên mặt mình, không dám chắc hỏi lại: “Có thật không?”

“Đạ!” Họa Nhi gật đầu thật mạnh rồi lập tức nở nụ cười thật tươi.

Mộ Ly Thanh đang im lặng, đột nhiên hỏi: “Ta còn chưa có hỏi em, sao Lãnh tiểu thư lại đột nhiên đến đây?”

Họa Nhi không dám nhìn thẳng vào mắt Mộ Ly Thanh, mắt đảo quanh nói: “Họa Nhi cũng không biết, chắc là công tử và Lãnh tiểu thư tâm linh tương thông, công tử người gặp nguy hiểm nên Lãnh tiểu thư lập tức chạy đến.

Mộ Ly Thanh nói: “Họa Nhi, em từ nhỏ đã thế này, chỉ cần em nói dối, mắt em sẽ không dám nhìn thẳng ta. Em thành thật nói cho ta nghe, sao Lãnh tiểu thư lại đến gặp ta?”

Họa Nhi thấy không thể giấu được, đành phải nói Mộ Ly Thanh nghe chuyện hần nhờ Bạch đại phu truyền tin.

Mộ Ly Thanh vội hỏi: “Trong thư em đã viết cái gì?”

Họa Nhi cúi đầu vòng vo nói: “Là viết một ít chuyện xấu xa của hai lão nhân ở phòng bếp, còn có chuyện hai nữ thị vệ kia không biết khách khí với công tử người... Còn có... Còn có mấy câu nói công tử rất nhớ Lãnh tiểu thư, mong Lãnh tiểu thư có thể tới gặp người...”

Mộ Ly Thanh cảm thấy chua xót: “Ta biết rồi, nếu em không biết phong thư này chỉ e cả đời này nàng cũng sẽ không đến đây.”

“Công tử người đừng nói như vậy, Lãnh tiểu thư vẫn đang hiểu lầm người, em sợ nàng không thể từ bỏ hận thù từ hôn của đại công tử.”

Mộ Ly Thanh không nói gì, hần kéo lấy tay Họa Nhi ngồi ngay ra đó ngơ ngác.

Lại nói Lãnh Mặc Cẩn bên này vừa mới hồi phủ đã bận rộn đến choáng váng, không phải là những hạng mục trong tay xuất hiện vấn đề thì là các nơi thu thuế không được, trước kia nàng chưa bao giờ thử khoanh tay ném công việc qua một bên hai ngày không quan tâm tới, lần này đi Bạch Bình sơn hai ngày, nàng đã hiểu thấu rồi.

(Ma: rõ ràng trước đó tác giả viết Mộ Ly Thanh hôn mê tận năm ngày, chẳng hiểu sao giờ lại nói Lãnh Mặc Cẩn chỉ đi có hai ngày, editor thật là bối rối @@~)

“Đại tiểu thư, đại chương quầy khách điểm Duyệt Lai muốn gặp người.”

“Cho nàng vào đây.”

“Đại tiểu thư, Lý chương quầy tiền trang Khang Thịnh cầu kiến.”

“Đưa nàng đến đại sảnh ngồi một lát, ta lập tức ra gặp nàng.”

“Đại tiểu thư, sòng bạc ở Thành Đông có người gây sự, bên đó sắp đánh chết người rồi! Vương chương quầy mời người nhanh tới nhìn xem!”

“... Ta biết rồi, chuẩn bị xe đi, đi thành Đông!”

“Đại tiểu thư.....”

“.....”

Lãnh Mặc Cẩn ở đây bận đến choáng váng, không biết Mộ Ly Thanh ngóng trông nàng, một ngày không thấy người đến, hai ngày không thấy người tới, một lòng tương tư đến tận xương tủy, tắc tắc hóa thành tro tàn.

Năm ngày sau.

Lãnh Mặc Cẩn đang nằm sắp lên bàn cùng với mấy hạng mục cần thanh toán có thể tra tấn người ta đến chết, nàng chợt nghe tiểu tư nói có Lãnh Cự cầu kiến.

Lòng nàng bỗng run lên, không phải Lãnh Cự vẫn đang ở Lâm phủ chăm sóc Thanh nhi sao? Sao nàng đột nhiên lại về đây? Chắc không phải Thanh nhi đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?

“Nhanh cho vào!”

Lãnh Cự bước nhanh tới đẩy cửa đi vào, nàng vừa vào cửa Lãnh Mặc Cẩn đã vội vàng hỏi: “Không phải người đang trông coi Lâm phủ sao? Sao lại trở về đây? Có phải Mộ Thiên Thanh xảy ra chuyện gì rồi không?”

Lãnh Cự thấy dáng vẻ sốt ruột của tiểu thư nhà nàng nhìn không được nói: “Nếu tiểu thư đã để ý tới Mộ công tử như vậy tại sao đã nhiều ngày mà người vẫn không đến gặp hắn?”

Lãnh Mặc Cẩn thở dài, sao nàng lại không muốn đi gặp tiểu nhân nhi động lòng người của nàng, có trời mới biết những đêm nàng xem văn thư mệt mỏi không chịu nổi, hiện lên trước mắt nàng luôn là dáng vẻ thẹn thùng dịu dàng của bảo bối. Nhưng hắn hoàn toàn không muốn gặp nàng, cũng không muốn cho nàng chạm vào hắn, sao nàng có thể nhẫn tâm nhìn dáng vẻ hắn dần trở nên ốm yếu?

Lãnh Cự thấy tiểu thư nhà nàng im lặng không nói, nàng nói tiếp: “Mộ công tử thấy người nhiều ngày không tới gặp hắn, hắn rất đau lòng, hai ngày nay ăn không vào, ngủ cũng không được, người xem khi nào thì người mới rảnh rỗi đi một chuyến tới Lâm phủ?”

Lãnh Mặc Cẩn vừa đau lòng vừa không dám tin, nàng cau mày im lặng nửa ngày, đột nhiên lên tiếng: “Lãnh Cự, người nói có phải đang ta tự làm tự chịu không?”

Lãnh Cự nhất thời không hiểu được ý của tiểu thư nhà nàng, sau khi suy nghĩ cẩn thận mới hiểu ra được, nàng đoán một lúc lâu mới lên tiếng: “Nếu tiểu thư đã hỏi thì Lãnh Cự nghĩ sao nói vậy. Thật ra nhìn tiểu thư quan tâm tới Mộ công tử hai ngày trước mọi người đều hiểu được tình cảm của người dành cho Mộ công tử, nếu trong lòng tiểu thư có Mộ công tử vậy người cứ nghe theo tiếng lòng của mình đi. Dù năm năm trước Mộ gia tới cửa từ hôn nhưng lúc đó hai vị trưởng bối Mộ gia chỉ vì không muốn đưa nhỏ của mình chịu khổ nên mới làm vậy. Nếu tiểu thư thật sự không thể từ bỏ Mộ công tử vậy thì người không nên làm khổ hắn, cũng không nên làm khổ chính mình, người tùy tâm, nghe theo tiếng lòng của người đi, tránh cho sau này hối hận!”

Lãnh Cự vừa nói xong lập tức quỳ xuống: “Lãnh Cự quá phận, xin tiểu thư trách phạt.”

Lãnh Mặc Cẩn nghe Lãnh Cự nói như thế, nửa ngày không lên tiếng, dù nội tâm Lãnh Cự đang bất an lo sợ nhưng chung quy nàng cũng đã lớn gan nói được chuyện này.

Lãnh Mặc Cẩn khẽ hỏi lại: “Tùy tâm sao?”

Lãnh Cự quỳ trên đất không dám thở mạnh lấy một tiếng, một lúc sau nàng mới nghe thấy giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng tiểu thư nhà mình: “Người đâu! Chuẩn bị xe đi Bạch Bình sơn, còn nữa, mang theo hết những văn thư trên bàn.”

Lãnh Cự nghe tới đó tim mới thả xuống dưới, chắc chắn trong lòng tiểu thư nhà nàng đã có sự cân nhắc.

Bạn đang đọc truyện *Đại Gã Khí Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Vô Lại, Cột Nhả

-Edit: Tiểu Ma Bạc Hà-

“Công tử, ngoài này gió lớn lắm, chúng ta vào trong đi.”

Mộ Ly Thanh khẽ gạt đầu, nói: “Ta muốn ngồi thêm một lát nữa, em xem nắng chiều kia, thật đẹp.”

Họa Nhi dậm chân nhìn hình ảnh công tử nhà hắn trong gió càng thêm cô đơn hiu quạnh. Công tử nói người ra đây hóng gió nhưng hắn đã quá hiểu, rõ ràng người đang trông ra cửa chờ Lãnh tiểu thư.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ...” Một trận gió lạnh thổi qua, Mộ Ly Thanh ôm ngực ho sặc sụa, Họa Nhi thấy vậy lại đau lòng, đành phải kéo công tử nhà hắn nói: “Công tử, người không lạnh nhưng mà Họa Nhi lạnh nha!”

Mộ Ly Thanh nghe vậy mới chịu theo Họa Nhi chậm rãi quay về.

Hắn vừa trở lại biệt viện của mình chợt sau lưng có tiếng bước chân dồn dập, vừa quay đầu lại chưa kịp nhìn đã bị nhét vào một cái ôm ấm áp.

Mộ Ly Thanh đứng ngây ra đó, Họa Nhi thấy cảnh tượng trước mắt lập tức che miệng cười trộm chạy đi mất.

Lãnh Mặc Cẩn ôm lấy thân thể mềm mại kia vào lòng, nàng cảm thấy mình ôm bao nhiêu cũng không đủ, hơn nữa nàng nhận ra tiểu thiên hạ đáng ghét

này còn gầy hơn trước, nàng cúi xuống hôn lên má hắn, nói: “Sao chàng không biết yêu thương bản thân mình vậy chứ, chàng xem chàng kia, cả người lạnh thành như vậy, đang yên đang lành đi ra đây đón gió làm cái gì!”

Mộ Ly Thanh có cảm giác cổ họng hắn bỗng nhiên bị nghẹn, một câu cũng không nói được.

Lãnh Mặc Cẩn thấy thiên hạ trong lòng không cự tuyệt nàng nữa, lòng chợt vui vẻ nắm lấy tay Mộ Ly Thanh nói: “Đi thôi, chúng ta về phòng đi.”

Một tay Mộ Ly Thanh bị nàng nắm chặt, tay kia thì co quắp trong ống tay áo rộng thùng thình, trước khi nàng đến lúc nào hắn cũng ngóng trông nàng, đợi đến lúc nàng thật sự đến đây hắn lại rụt rè không chịu nổi.

Đợi đến lúc vào phòng Lãnh Mặc Cẩn sắp xếp cho Mộ Ly Thanh xong mới rót một ly trà nóng đưa cho hắn nói: “Lần sau không cho chàng như vậy nữa, chàng ngoan ngoãn uống hết ly trà nóng này cho ta, giảm bớt khí lạnh.”

Mộ Ly Thanh cúi đầu, cái miệng nhỏ nhắn uống hết ly trà, mắt lại lên lút nhìn mu bàn tay nàng, thấy ở đó vẫn còn hơi sưng đỏ, lòng hắn lại nhói lên.

Lãnh Mặc Cẩn nhận ra, mặc dù hôm nay Mộ Ly Thanh chưa nói với nàng lời nào nhưng lại ngoan ngoãn lạ thường, nàng thậm chí phào nhẹ nhõm.

Thấy hắn uống hết trà, nàng bước nhanh tới đón lấy ly trà trống không đặt qua một bên, hỏi: “Mấy ngày nay đại phu nói thân thể chàng thế nào rồi? Bệnh tình đã tốt lên nhiều chưa?”

Mộ Ly Thanh vẫn cúi đầu nhưng đã mở miệng nói: “Ừm, đại phu nói, đã tốt hơn nhiều.”

Lãnh Mặc Cẩn nghe được giọng nói ngọt ngào động lòng người của tiểu nhân nhi, nàng cảm thấy khoe miệng của mình đã không nhận được giường lên cao rồi, nàng đưa tay giữ lấy vai hắn, ghé vào bên tai hắn khẽ hỏi: “Mấy ngày nay chàng có nghĩ tới ta không?”

Mộ Ly Thanh nghe xong lời này, hắn xấu hổ đứng bật dậy, chân tay luống cuống đứng ngay đó, Lãnh Mặc Cẩn hoảng sợ, nàng thấy dáng vẻ của tiểu nhân nhi không giống đang tức giận mới yên lòng, lời kéo hắn ngồi xuống cười nói: “Được rồi được rồi, ta không chọc chàng nữa, chàng đừng sợ.”

Trên mặt Mộ Ly Thanh vọt lên hai rặng mây hồng, tuy nàng và hắn đã có phu thê chi thực từ lâu, bọn họ cũng từng thân mật nhưng không biết tại sao lần nào một mình ngồi cùng nàng hắn cũng căng thẳng như thế, tim như muốn vọt lên tận cổ họng.

Lãnh Mặc Cẩn thấy dáng vẻ thẹn thùng của tiểu nhân nhi động lòng người nhà nàng, hận không thể ôm chầm lấy hắn, nhưng nàng sợ mình sẽ làm giai nhân không vui nên chỉ có thể nén lại ngồi đó cùng hắn.

Nàng vẫn tưởng hôm nay hai người chỉ có thể tiến đến bước này, nào ngờ Thanh nhi lại chủ động mở miệng nói chuyện với nàng: “Người... Tay người còn đau không?”

Lãnh Mặc Cẩn nghe vậy trong lòng lại vui vẻ, nhưng trên mặt nàng chẳng treo chút ý cười, hơn nữa còn nghiêm mặt: “Ừm, vẫn còn đau.”

Quả nhiên, Thanh nhi của nàng vừa nghe nàng nói, mắt hạnh của hắn lập tức mở to, miệng cũng sốt ruột nói: “Vậy làm sao bây giờ a... Làm sao bây giờ...”

Lãnh Mặc Cẩn cố tình cau mày nói: “Thuốc mỡ thoa hằng ngày nhưng vết thương chỉ đỡ bong rất thôi, phải có người thổi thổi nữa mới tốt.”

“Có thật không?” Mộ Ly Thanh nhìn vết thương hồng hồng ẩm ướt hỏi.

“Ừm.” Giọng Lãnh Mặc Cẩn vẫn không có chút cảm tình nào nhưng nàng thừa lúc hắn cúi đầu không để ý tới khoe môi tràn ra nụ cười thật tươi.

“Vậy... Ta có thể... Có thể thổi thổi cho người một chút...” Mộ Ly Thanh càng nói càng nhỏ, mấy chữ cuối cùng hoàn toàn không nghe được nhưng sao Lãnh Mặc Cẩn có thể buông tha một cơ hội tốt như vậy? Nàng lập tức giả bộ khó xử im lặng, sau đó mới gật đầu nói: “Vậy cũng tốt, vậy vì thế phải cảm ơn Thanh nhi rồi.”

Mộ Ly Thanh nghe thấy nàng đồng ý, hắn khẽ bắt lấy bàn tay trắng nõn kia đặt bên môi, một hơi một hơi thổi thổi.

Lãnh Mặc Cẩn nhìn đôi môi đỏ mọng, tình tứ mê người của hắn thổi từng ngum từng ngum, nàng cảm thấy lòng mình ngứa ngáy khó chịu, thậm chí muốn ngậm lấy cánh môi anh đào, lập tức nhắm nháp hương vị mê người của hắn, lòng nàng thâm cảm thán, bản thân tự tìm khổ mà ăn rồi, bây giờ chỉ được nhìn, khó chịu cũng đáng lắm.

Mộ Ly Thanh cúi đầu thổi một lúc lâu, vừa định ngừng đầu hỏi nàng có thấy đỡ hơn không lại thấy nàng si ngốc nhìn hắn chăm chăm, hắn xấu hổ bỏ tay nàng ra quay người đi.

Lúc này Lãnh Mặc Cẩn mới hồi hồn lại, ôm lấy Mộ Ly Thanh từ phía sau, ghé đến bên tai hắn dỗ dành: “Bảo bối chàng sao vậy?”

Mộ Ly Thanh cắn môi e thẹn, vịn vịn muốn thoát khỏi ôm ấp của nàng nhưng không ngờ nàng càng ôm càng chặt.

“Người... Người buông...”

Lãnh Mặc Cẩn đặt cằm lên vai hắn, cười nói: “Không buông.”

“Người... Người...” Không biết Mộ Ly Thanh đang xấu hổ hay đang tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn của hấn đỏ bừng.

Lãnh Mặc Cẩn nhắm mắt lại hưởng thụ thân thể mềm mại của người đẹp trong lòng.

Mộ Ly Thanh vùng vẫy không có kết quả nên không thêm tổn sức nữa, hấn rũ mi mắt xuống, nói: “Vì sao Lãnh tiểu thư lại làm vậy? Không phải lúc trước người đã cho người tới nói cả đời này sẽ không bước vào Lâm phủ nữa bước, nói ta hãy từ bỏ hi vọng, sao bây giờ người lại tới nữa?”

Lãnh Mặc Cẩn trầm mặc, đến khi nàng mở mắt ra một lần nữa trong mắt đã không còn nhu tình, nàng lạnh lùng cười nói: “Mộ công tử không nói ta cũng quên mất. Không nói tới ân oán khúc mắc năm năm trước của Mộ gia các người và Lãnh gia ta, chỉ bàn về quan hệ của đại công tử người và ta, Lãnh Mặc Cẩn! Một tháng trước, ta, Lãnh Mặc Cẩn dùng tám người nâng kiệu hoa rước người vào Lâm phủ này, tuy trên danh nghĩa người vẫn là phu lang của Lâm Thư Cẩm nhưng người bá đường thành thân cùng người là Lãnh Mặc Cẩn ta! Từ xưa nam tử tại gia tông mẫu xuất giá tông thế, một tháng trước Lãnh Mặc Cẩn ta đã là thể chủ của người thì cả đời này chính là thể chủ của người. Ta thích thì tới gặp người, không thích ở nữa thì đi, người có quyền không vui sao?”

Mộ Ly Thanh kinh ngạc nghe những lời làm người khác tổn thương từ miệng nàng chậm chậm tuôn ra, nàng nói nàng thích thì đến gặp hấn, không thích thì đi, ý của nàng chính là như vậy sao.

Đáy mắt Lãnh Mặc Cẩn hiện lên tia sáng phức tạp, nàng nhìn hấn đưa lưng về phía nàng, hai vai run rẩy kịch liệt, lòng nàng lại đau nhưng chính nàng cũng không thể tự chủ được nói ra từng câu từng câu làm tổn thương hấn.

Nàng thở dài, hai tay kéo vai hấn quay lại đây, quả nhiên trên khuôn mặt xinh xắn tinh xảo kia đã thấm ướt nước mắt.

Lãnh Mặc Cẩn thương tiếc đưa tay lau đi nước mắt trên mặt hấn, có điều càng lau nước mắt của hấn càng rơi nhiều, đúng là không thể không tin một câu nói, tất cả nam nhi gia đều được tạo nên từ nước.

Lãnh Mặc Cẩn không còn cách nào khác đành phải đưa tay nắm lấy cằm hấn, mạnh mẽ phủ môi lên, Mộ Ly Thanh đang cảm thấy rất ảm ức, hấn không nghĩ nhiều đưa tay đẩy người ra, Lãnh Mặc Cẩn bắt được đôi tay nhỏ bé không yên kia, dùng thêm chút lực đè Mộ Ly Thanh xuống giường.

“Ngoan, bảo bối, mở miệng ra.” Lãnh Mặc Cẩn đè nửa người lên người Mộ Ly Thanh, hôn nhẹ khoe miệng của hấn không ngừng dụ dỗ.

Mộ Ly Thanh biết mình không thể đẩy nổi nàng nên quay đầu đi cắn chặt răng không buông.

Lãnh Mặc Cẩn bắt đắc dĩ cười phủ lên môi hấn một lần nữa, nàng nhẹ nhàng liếm lên cánh môi phẩn hồng của hấn, một tay lên lút mò tới eo hấn, néo mạnh lên da thịt mềm mại kia!

“A!” Mộ Ly Thanh bị đau la lên. Lãnh Mặc Cẩn thừa dịp cạy mở hàm răng của hấn đưa lưỡi tiến vào.

“Ừm...” Mộ Ly Thanh yếu ớt đẩy cái người vô lại trên người hấn ra, hấn thật vô dụng, mặc dù nàng đã nói những lời tuyệt tình như vậy nhưng hấn vẫn không nhịn được bị mê hoặc bởi sự dịu dàng của nàng.

Trước khi thiên hạ dưới người Lãnh Mặc Cẩn hít thở không thông, nàng lưu luyến buông môi hấn ra, đưa tay khẽ vuốt da thịt mịn màng của hấn, trầm giọng nói: “Ta biết trong lòng Thanh nhi có ta mà, phải không?”

Hai mắt Mộ Ly Thanh mất đi tiêu cự nhìn về phía trước, hấn không biết nàng đang nói cái gì ngờ ngác ừm một tiếng, Lãnh Mặc Cẩn lập tức bật cười thật tươi, nàng ôm cổ hấn dồn sức hôn, mãi đến khi tiểu nhân nhi sắp khóc nàng mới từ bỏ, có điều nàng không nỡ đứng dậy, miễn cưỡng đè lên người hấn, ngửi mùi hương phảng phất trên người hấn.

“Không thích ta đến thăm chàng sao?” Lãnh Mặc Cẩn vui đùa vào ngực hấn nói khẽ.

Mộ Ly Thanh cắn môi không nói lời nào nhưng nhịp đập của tim hấn lại nhanh thêm.

Ý cười xẹt qua bên khóe môi Lãnh Mặc Cẩn, nàng đưa tay nhẹ nhàng kéo thắt lưng hấn, trường bào lam nhạt trên người hấn lập tức mở ra.

Lúc này, đáy mắt hấn mới xuất hiện một tia hoảng sợ, vội vàng dùng tay che trước ngực, mặt đỏ lên nghiêm túc nói: “Đừng...”

Lãnh Mặc Cẩn nhẹ nhàng kéo tay hấn ra, bàn tay linh hoạt một đường luồn vào trong áo, những ngón tay chạm đến da thịt bóng loáng mềm mại như tơ của hấn.

“Người đừng... Người đừng như vậy... Buông...” Mộ Ly Thanh gấp đến toát mồ hôi nhưng âm thanh mềm nhũn từ miệng hấn nghe vào tai Lãnh Mặc Cẩn lại càng trở nên quyến rũ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Gã Khí Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Ăn Tối, Hôn.

Khỏe miệng Lành Mặc Cẩn khẽ nhếch, nàng tinh tế hôn lên chiếc cổ trắng mịn của Mộ Ly Thanh, dịu dàng thì thào: “Không cần thế nào? Không cần ta hôn chàng như vậy? Hay là không muốn ta sờ chàng như vậy?”

Mộ Ly Thanh bắt được bàn tay không ngừng chạy dọc trên người hắn, đáy mắt ngăn ngăn nước, thút tha thút thít nói: “Người... Người đừng như vậy...”

Lành Mặc Cẩn người khề, nàng hôn lên trán Mộ Ly Thanh: “Được rồi, ta không ăm ỉ với chàng nữa, ta vẫn chưa ăn cơm tối, chàng đứng lên cùng ta ăn một chút, được không?”

Không chờ Mộ Ly Thanh mở miệng nói chuyện, nàng kéo vạt áo lên che lại phong cảnh trước ngực hắn.

Mộ Ly Thanh cúi đầu chỉnh lại quần áo của mình thật nhanh, Lành Mặc Cẩn thấy hắn cứ cúi mãi nửa ngày cũng không chịu ngẩng lên thì biết tiểu nhân nhi của nàng lại giận dỗi rồi!

Nghĩ vậy, nàng đảo mắt xoay người đẩy cửa phòng, dặn dò tiểu tư đứng đằng xa đi báo cho nhà bếp. Chờ dặn xong hết nàng mới thông thả đi chậm trở về, đứng trước mặt Mộ Ly Thanh mỉm cười nhìn hắn.

Hắn lo sợ không yên cúi thấp đầu xuống, lòng lại bối rối, không biết nàng muốn làm gì.

Ngay lúc đó, Lành Mặc Cẩn dùng thời gian sét đánh không kịp bưng tai ôm ngang Mộ Ly Thanh, bước vài bước tới bàn tròn ngồi xuống, ôm trọn Mộ Ly Thanh vào lòng.

Mộ Ly Thanh hét lớn, hắn vừa mới vùng vẫy định leo xuống đã bị Lành Mặc Cẩn ôm lại: “Thanh nhi chàng đừng lộn xộn, chàng như thế ta sẽ không nhận được.”

Mộ Ly Thanh nhận ra vòng tay đang ôm hắn rất nóng, đến hơi thở cũng nóng rực lên vì thế hắn sợ tới mức ngoan ngoãn ngồi đó không dám động đậy.

Lành Mặc Cẩn ôm tiểu nhân nhi động lòng người nhà nàng, nháy mắt cảm thấy mình ôm hắn như vậy là rất đúng, tóc mềm bên tai hắn cọ cọ vào cổ khiến nàng cảm thấy tê dại.

Tiểu tư hoàng y và tiểu tư lam y hai người cùng với hạ nhân mang lên rất nhiều đĩa thức ăn tinh xảo, thấy Mộ công tử và đại tiểu thư thân mật ngồi cùng nhau thì đều cúi đầu hé miệng cười trộm, Mộ Ly Thanh thấy quá nhiều người đến, hắn xấu hổ vội vàng chôn mặt vào lòng Lành Mặc Cẩn, nàng cười khê đưa tay vuốt ve mái tóc đen nhánh của hắn.

Bọn tiểu tư rất biết nhìn ánh mắt, thấy đại tiểu thư và Mộ công tử như thế nên không dám nán lại quá lâu, sau khi đặt rượu và thức ăn xuống lập tức hành lễ lui xuống.

Lành Mặc Cẩn dùng một tay ôm lấy cơ thể Mộ Ly Thanh, tay kia cầm đũa lên nhìn bàn thức ăn đầy đủ sắc hương vị, nói: “Hôm nay hương sắc không tệ! Sườn xào chua ngọt, tôm om, tôm gà long phụng, yêu hoa xào, măng nhồi tám vị, cải xanh xào, măng tây cuộn...” Nói xong nàng lại cúi đầu hỏi: “Thanh nhi đã ăn tối chưa?”

Thật lâu thiên hạ trong lòng nàng mới ảm ứng nói: “... Đã ăn rồi.”

“Ừm, vậy chàng ăn no chưa?”

Mộ Ly Thanh vẫn cúi đầu khề nói: “... No rồi.”

Lành Mặc Cẩn tùy tiện ăn vài đũa sau đó gấp một đũa miếng tôm nhỏ đưa đến miệng Mộ Ly Thanh, nói: “Món tôm gà long phụng này mùi vị không tệ, chàng nếm thử xem.”

Mộ Ly Thanh mở to cặp mắt nai con trong suốt ngây ngốc nhìn miếng tôm bên miệng, Lành Mặc Cẩn dịu giọng dỗ dành: “Mở miệng ra nào.”

Mộ Ly Thanh ngậy người một lát rồi ngo ngắc mở cái miệng nhỏ nhắn ra, Lành Mặc Cẩn mỉm cười đút miếng tôm nhỏ kia vào, nàng nhìn cái miệng nhỏ phập phồng phập phồng nhai thức ăn, cánh môi phẩn nộn nhăm nháp từng chút một, hắn đáng yêu khiến lòng nàng mềm nhũn, cảm thấy đút hắn ăn còn thú vị hơn chính nàng ăn.

Vì thế nàng lại gấp thêm một miếng yêu hoa đưa đến miệng hắn, dụ dỗ hắn tiếp tục ăn, Lành Mặc Cẩn đã hoàn toàn quên mất bàn thức ăn này chính là bữa tối của nàng.

Mộ Ly Thanh cũng ngốc luôn rồi, mấy đũa đầu hắn vẫn chờ nàng mở miệng dỗ dành vài câu, càng về sau thì nàng gấp thứ gì hắn ăn thứ đó, ngay cả yêu hoa mà hắn không thích nhất cũng ăn vài miếng.

Một lúc lâu sau Lành Mặc Cẩn mới bỏ đũa xuống, nàng nhìn thiên hạ trong lòng chu cái miệng bóng nhẵn đòi ăn, nàng không nhận được cười nói: “Hôm nay chàng đã ăn bữa tối rồi, ta không cho chàng ăn thêm nữa đâu, ăn nữa bụng chàng sẽ khó chịu.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Ly Thanh đỏ lên, co người lại cúi đầu, Lãnh Mặc Cẩn khẽ cười để hấn trượt xuống khỏi đùi đứng trước mặt nàng: “Ta dặn Lãnh Cụ sửa soạn phòng phía đông lại thành thư phòng tạm thời, bây giờ ta qua đó xem thế nào, chàng vừa mới ăn xong đừng vội nghỉ ngơi, đi lại trong phòng thêm một lát đi.”

Mộ Ly Thanh vận ngón tay khẽ gạt đầu, mãi đến khi nàng sờ tóc hấn rồi đi mất hấn vẫn đứng đó ngẩn người.

Có lẽ chính Lãnh Mặc Cẩn cũng không nhận ra những khi nàng và Mộ Ly Thanh ở cùng nhau, khóe môi nàng thường tự động lộ ra ý cười.

Lãnh Cụ không quen nhìn vẻ mặt hòa nhã của tiểu thư nhà mình cho lắm, Lãnh Mặc Cẩn chấp tay sau lưng thoải mái đứng nhìn bọn hạ nhân vào vào ra ra sửa sang lại thư phòng, nàng thân nhiên nói: “Ừm, cũng không tệ lắm.”

Lãnh Cụ thăm thò phào một hơi, đi theo sau tiểu thư nhà nàng chờ lệnh.

Lãnh Mặc Cẩn ngồi xuống cái ghế dựa duy nhất trong phòng, tiện tay cầm một quyển văn thư trên bàn, mở ra xem một lượt nhưng trong đầu chỉ toàn là hình bóng ngọc lảng của tiểu nhân nhi động lòng người kia.

Lãnh Cụ thấy tiểu thư nhà mình cầm ngược cuốn văn thư mà chẳng hề phát hiện ra, hai mắt vô hồn nhìn bản văn thư kia, khóe miệng tràn ra ý cười quý dị, nàng ta không nhin được sợ hãi, tiểu thư nhà nàng bị cái gì vậy?

Có điều nàng nghĩ tới một chuyện, lập tức hiểu ra, mấy ngày gần đây tiểu thư ở lại Lâm phủ, sự sắc bén của người đã đi đâu đi phần nào, xem ta người thật sự rất thích Mộ công tử, Lãnh Cụ thuận miệng nói: “Tiểu thư, người dự định ở lại đây thường xuyên sao? Mộ công tử mà biết nhất định sẽ rất vui!”

Lãnh Cụ vừa nói xong trong lòng lộp bộp hai tiếng, biết mình lại vừa quá phận.

Quả nhiên, ý cười trên môi Lãnh Mặc Cẩn tan đi, nàng tiện tay quăng văn thư lên bàn, nói: “Chỉ là cao hứng nhất thời mà thôi, ta cảm thấy Mộ Thiên Thanh đúng là một tiểu mỹ nhân, tính tình của hấn cũng rất hợp ý ta nên mới định ở lại đây mấy ngày. Làm sao? Mấy ngày không theo bên cạnh ta, lá gan của ngươi càng ngày càng lớn!”

Lãnh Cụ vội vã quỳ xuống nói: “Thuộc hạ quá phận, xin tiểu thư tha tội.”

Lãnh Mặc Cẩn hừ lạnh một tiếng: “Đi xuống đi, đừng có quán quít lấy nam tì của Mộ gia nói chuyện yêu đương cả ngày làm đầu óc không tỉnh táo!”

“Dạ, dạ, dạ...” Lãnh Cụ một bên gạt đầu, một bên khom người lui ra ngoài, mãi đến lúc ra khỏi cửa mới vỗ ngực thò phào một hơi, xem ra những ngày tháng sau này Mộ công tử vẫn còn phải nếm mùi đau khổ rồi.

Lại nói đến Mộ Ly Thanh bên kia, hấn đứng trong phòng một lúc lâu, thấy thời gian không còn sớm nên rửa mặt rồi lên giường nghỉ ngơi, trên giường, hấn cảm mỗi nghĩ không biết tối nay nàng có đến đây hay không, có lẽ nàng sẽ đến, hay có thể nàng sẽ không đến... Nghĩ tới nàng sẽ đến, tim hấn đập thình thịch, rồi lại nghĩ đã trễ như thế, có thể nàng sẽ không tới nữa, lòng hấn lại dâng lên cảm giác mất mát, tại sao lại như vậy? Không phải hấn rất hận nàng, rất ghét nàng sao? Tại sao hấn vẫn không thể từ chối nàng?

Khi hấn đang suy nghĩ miên man, ngoài cửa đột nhiên truyền đến vài tiếng bước chân trầm ổn, là nàng đến! Hấn vội vàng xoay người ra chỗ khác nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Lãnh Mặc Cẩn khẽ đẩy cửa phòng đi đến bên giường, nhìn thấy tiểu nhân nhi của nàng nhắm chặt mắt nằm ngủ một bên, bên cạnh dành ra một khoảng trống rất lớn, đáy mắt nàng hiện lên ý cười, đưa tay cởi quần áo và giày, kéo chăn lên nằm xuống.

Tiếng hít thở của thiên hạ bên cạnh trở nên dồn dập, hàng mi dày cong vút run run.

Nàng nghiêng người kéo cơ thể mỏng manh của hấn vào lòng, một tay phủ lên eo hấn, sờ sờ cái bụng hôm nay đặc biệt tròn, nàng khẽ bật cười.

Mộ Ly Thanh không yên lòng mở mắt ra, lắc người muốn tránh xa Lãnh Mặc Cẩn một chút, ai ngờ Lãnh Mặc Cẩn xoay người một cái đè lên người hấn, trêu đùa: “Thì ra Thanh nhi của ta vẫn chưa ngủ nha, chàng đang chờ ta sao?”

Mặt mộ Ly Thanh đỏ lên, nghiêm mặt muốn đưa tay đẩy cái con người mang lưu manh đang cười xấu xa kia ra, nhưng không ngờ lại đụng phải một mảnh mềm mại trước ngực, hấn xấu hổ đến mức rụt tay về, cái cổ trắng nõn cũng đỏ lên.

Lãnh Mặc Cẩn khẽ rên rỉ, nàng cố tình hạ thấp người xuống dán cả người mình lên người hấn, hai luồng căng tròn đặt ngay trên ngực hấn, Mộ Ly Thanh xấu hổ đến mơ màng luôn rồi.

Lãnh Mặc Cẩn cười khẽ đưa tay lên bụng dưới của Mộ Ly Thanh, cách lớp quần áo vẽ vòng tròn lên người hấn, trầm giọng nói: “Xem ra Thanh nhi sợ ta bắt nạt chàng, nếu không tại sao tối nay đi ngủ đến trung y chàng cũng không coi?”

Miệng nhỏ của Mộ Ly Thanh khẽ nhếch, một câu cũng không nói được. Hôm nay hấn thật sự rất sợ tối nay sẽ tới nên cả trung y cũng không coi.

Lãnh Mặc Cẩn nói tiếp: “Thanh nhi thế này tối ngủ sẽ không thoải mái đâu, sáng mai dậy còn có thể cảm lạnh, để ta giúp Thanh nhi cởi những y phục dư thừa ra nha!”

“Đừng...” Mộ Ly Thanh vội mở miệng không muốn, hai tay nhỏ bé không dám chạm loạn vào thân thể của nàng sau chuyện khi nãy.

Lãnh Mặc Cẩn chống người lên, một tay nàng chạm đến eo hắn, lôi kéo đai lưng.

“Đừng... Ta... Tự làm...” Mộ Ly Thanh vội nắm lấy áo choàng của mình, lắp bắp nói.

Đáy mắt Lãnh Mặc Cẩn tràn đầy hài hước, nói: “Được, vậy Thanh nhi chàng tự làm đi, ta xem.”

Mộ Ly Thanh thấy nàng nhìn chằm chằm hắn không chớp mắt lấy một cái, nhìn như nàng thật sự muốn xem hắn cởi quần áo.

Mộ Ly Thanh xấu hổ, buồn bực nói: “Người... Người đừng nhìn...”

Lãnh Mặc Cẩn vờ tò mò hỏi: “Thanh nhi sao vậy? Sao chàng lại không cho ta nhìn chứ? Ta hứa sẽ không giúp chàng cởi đâu mà.”

Mộ Ly Thanh đỏ mặt không nói nên lời, hắn liếc chết đề đai lưng, Lãnh Mặc Cẩn đột ngột cúi đầu hôn lên môi hắn, quần quít lấy lười hắn đùa giỡn không ngừng.

Hai người triền miên thật lâu, nàng in những nụ hôn nóng rực lên cổ hắn, dây dưa ở xương quai xanh nhạy cảm nhất. Cả người Mộ Ly Thanh mềm nhũn vì những nụ hôn đến quá đột ngột, thân thể hóa thành vũng nước xuân dưới thân nàng, đến hai tay nắm chặt cũng dần thả lỏng. Đến khi hắn kịp phản ứng, dừng nói là trung y, đến tiết y cũng sắp bị nàng lôi kéo đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Đại Gả Khí Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ác Mộng, Áy Náy

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

“Người... Người đừng... A...” Mộ Ly Thanh đang cố gắng dùng toàn bộ sức lực yếu ớt của mình đẩy nàng ra, không ngờ nàng đột nhiên cắn một ngụm lên vai khiến hắn phải la lên.

Đáy mắt Lãnh Mặc Cẩn đã sớm bị lửa tình che kín, tiếng la yếu ớt của thiên hạ dưới thân càng làm dục vọng trong người nàng dâng cao, một tay nàng linh hoạt luồn vào áo trong của hắn, vờn về hai điểm hồng mai trước ngực.

“A... Không cần...” Hai mắt Mộ Ly Thanh mê mẩn nhìn về phía trước ní non trong vô thức.

Lãnh Mặc Cẩn thờ gập, nàng muốn cởi nốt mảnh áo cuối cùng trên người hắn nhưng lại phát hiện thiên hạ trong lòng nàng có gì đó không ổn.

Hai mắt Mộ Ly Thanh rời nhìn về phía trước, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, hai tay cào loạn trước ngực trong vô thức, vẻ mặt đau đớn hết loạn: “Ngươi buông ra... Tránh ra! Đừng đụng vào ta...”

Lãnh Mặc Cẩn vội bắt lấy đôi tay nhỏ bé kia, hỏi: “Thanh nhi, Thanh nhi chàng sao vậy?”

Ái ngờ về mặt Mộ Ly Thanh lại càng khác thường, từng giọt, từng giọt nước mắt rơi xuống, cả người bắt đầu run rẩy.

Lãnh Mặc Cẩn kinh hãi, nhìn dáng vẻ của hắn bây giờ giống hệt khi hắn gặp ác mộng nàng liên hiểu, vội vàng nắm chặt hai tay hắn không ngừng ní non: “Bảo bối đừng sợ, là ta, là vi thể, chàng đừng sợ.”

Giờ phút này, Mộ Ly Thanh đang chìm vào trạng thái hỗn loạn, dường như hắn đang trở về cái đêm mà cả đời này hắn cũng không bao giờ muốn nhớ lại. Về mặt tâm tà của A Đại hiện ra trước mắt, không cần biết hắn giãy dụa bao nhiêu, từng lớp quần áo trên người vẫn bị nàng ta cởi xuống. Thế chủ đang ở đâu? Vì sao nàng vẫn chưa tới cứu hắn? Thế chủ không cần hắn, nàng không cần hắn nữa sao?

Hắn đau đớn vặn vẹo thân thể, lúc đó, bên tai không ngừng vang lên một giọng nữ ám áp: “Đừng sợ, bảo bối! Vi thể luôn ở đây bên chàng...”

Đây là giọng thế chủ mà!

Mộ Ly Thanh cố gắng mở mắt, nhìn xuyên qua nước mắt ngấm thật kỹ về mặt lo lắng của nàng. Là thế chủ! Là thế chủ đến đây! Không phải là cái người xấu A Đại kia, không phải A Đại!

Mộ Ly Thanh lập tức ôm lấy cổ Lãnh Mặc Cẩn khóc rống, hắn không biết mình đã may mắn đến mức nào mới không bị A Đại làm nhục, trong sạch của nam nhi gia quan trọng như thế, nếu hắn mất đi trong sạch thì chắc chắn nàng sẽ không cần hắn, hắn cũng chẳng muốn sống trên này đời nữa!

Mới nãy Lãnh Mặc Cẩn vẫn đang vui mừng vì tiểu nhân nhi chủ động ôm lấy nàng, nhưng lòng nàng lập tức đau nhói vì những tiếng khóc đau thương của hắn. Nàng vội vàng ôm lấy thiên hạ nhỏ bé, để hắn nằm trong lòng mình, một tay khác đặt lên lưng hắn vỗ về an ủi: “Thanh nhi đừng khóc, đừng khóc,

chàng khóc nữa tim vì thế sẽ bị chàng khóc nát.”

Mộ Ly Thanh nghe vậy lại càng ảm ức, hân ôm cổ nàng khóc càng lớn, Lãnh Mặc Cần bắt đắc dĩ thở dài một hơi, ôm lấy thân thể mềm mại của hân an ủi, nội tâm càng thêm thống hận A Đại đã chết kia, nàng thật hối hận lúc trước đã để nàng ta chết quá dễ dàng, đáng ra nàng nên tra tấn để nàng ta sống không bằng chết.

Mộ Ly Thanh khóc đến tận nửa đêm, dường như muốn khóc hết những ảm ức và đau đớn tích tụ thời gian qua, cuối cùng khi hân không còn sức khóc nữa mới cam chịu, nặng nề ngủ thiếp đi.

Chỉ có Lãnh Mặc Cần là đáng thương, thiên hạ trong lòng nàng khóc đã rồi ngủ, nhưng nàng vẫn đang bị lửa tình tra tấn sắp chết đây. Cũng tại thiên hạ trong lòng nàng chỉ còn một lớp áo trong, khóc lớn một trận xong thì lớp vải dệt mỏng manh kia đã sớm bị kéo lỏng, lộ ra vô số phong cảnh trước ngực, hơn nữa bây giờ hân đang dán chặt lên người nàng, da thịt trắng nõn non mềm kề sát cọ vào người nàng thật làm người ta miệng đắng lưỡi khô. Nhưng thiên hạ của nàng khóc đến đâu lòng như vậy, sao nàng nở cường ép hân bây giờ? Vậy nên nàng chỉ có thể cắn răng tự chịu!

Lãnh Mặc Cần ngây người như thế đến quá nửa đêm mới mơ mơ màng màng ngủ, tờ mờ sáng hôm sau thì tỉnh lại, nàng cười khổ nhìn tiểu nhân nhi thích khóc ngủ say trong lòng mình, có trời mới biết tới qua nàng nhịn vất vả đến mức nào, hân khen ngược rồi, ngủ ngon đến vậy, lại làm nàng bức bối gần chết.

Có điều giận thì giận nhưng nàng vẫn không nở đánh thức hân, lấy chăn che kín người hân, bản thân lại tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Không biết qua bao lâu, Lãnh Mặc Cần cảm thấy có một bàn tay nhỏ bé khẽ vuốt ve mặt mình, động tác mềm mềm nhẹ nhẹ làm lòng nàng ngứa ngáy.

Có điều nàng vẫn không mở mắt, nàng tiếp tục nhắm mắt giả vờ, nàng muốn nhìn xem tiểu nhân nhi này muốn làm cái gì.

Bàn tay mềm mại không xương kia khẽ vuốt ve mặt nàng, từ mi mắt xuống tới mũi rồi dờn tới môi nàng, hân rụt rè đưa tay lướt qua đôi môi đỏ mọng luôn làm hân thần hồn điên đảo, hân cắn cắn môi, lưu luyến phủ lên.

Lãnh Mặc Cần đang muốn mở mắt ra trêu chọc hân một phen chợt nghe thấy tiểu nhân nhi của nàng yếu ớt gọi một tiếng: “Thê chủ...”

Nhất thời, Lãnh Mặc Cần cảm thấy lòng nàng run rẩy, nơi cứng rắn kia chậm rãi bị hòa tan, ý muốn náo loạn với hân một phen đã lắng xuống từ lâu, có điều tim nàng lại nhói nhói đau. Nàng chỉ nghe hân gọi nàng là thê chủ một lần trong đêm động phòng của hai người, về sau chưa từng gọi nữa, nhưng hôm nay hân lại lên lút gọi một tiếng thê chủ, bên trong có bao nhiêu tình cảm và lưu luyến, dù một người có trái tim sắt đá đến mấy cũng sẽ mềm nhũn.

———Ta là phân cách tuyến cảnh tượng———

Đã một buổi sáng rồi, Lãnh Cụ nhìn tiểu thư nhà mình vẫn cứ ngơ ngác ngồi trong thư phòng, quyền văn thư trên tay đến một trang cũng chẳng buồn lật, tuy rất lo lắng nhưng nàng lại không dám hỏi nhiều, chỉ biết cúi đầu đứng một bên.

Vụng trộm xoa xoa cái cổ đau nhức, vừa định ngẩng đầu lên thì lại thấy được dáng người yếu điệu của Họa Nhi lướt qua ngoài cửa, nàng lập tức đuổi thẳng cổ si ngốc nhìn. Đúng lúc đó tiểu thư nhà nàng lạnh lùng gọi: “Lãnh Cụ.”

Lãnh Cụ lập tức cúi đầu xuống, chân tay luống cuống vừa định quỳ xuống cầu xin tha thứ thì nghe thấy tiểu thư nhà nàng thần nhiên nói: “Ngươi ra ngoài gọi Họa Nhi vào đây, ta có chuyện muốn hỏi hân.”

Lãnh Cụ kinh ngạc há hốc miệng. Có điều, cơ hội nói chuyện cùng Họa Nhi nàng cầu còn không được, vì thế vội vàng đẩy cửa chạy ra ngoài gọi Họa Nhi.

Lãnh Mặc Cần ráng nặn ra một nụ cười mà nàng tự nhận là thân thiết, nói: “Họa Nhi công tử, Lãnh mạo muội giữ một chút thời gian của ngươi, ta muốn hỏi ngươi vài chuyện, có được không?”

Họa Nhi hơi lo lắng nhìn Lãnh Cụ, thấy nàng gật đầu cổ vũ hân mới gật đầu nói: “Lãnh tiểu thư, có vấn đề gì thì người cứ hỏi đi.”

Lãnh Mặc Cần im lặng suy nghĩ nửa ngày mới mở miệng hỏi: “Bình thường công tử nhà ngươi thích ăn những món gì?”

Cả Họa Nhi và Lãnh Cụ đều ngây ra tại chỗ, có điều Họa Nhi vẫn nói theo bản năng: “Công tử không thích ăn mấy thứ dầu mỡ gì đó, người hơi thích đồ ngọt.”

Lãnh Mặc Cần gật đầu: “Còn gì nữa?”

Họa Nhi ngừng một lát, lại nói: “Công tử không thích ăn cay, rất thích các món thái nhỏ trộn với giấm, canh sườn nấu khoai tây, lan măng, gà tiên hoa bạch ngọc, lòng đỏ trứng gà...”

Lãnh Mặc Cần nghiêm túc nghe, ghi nhớ từng món từng món một, nghĩ nghĩ một lát nàng lại hỏi: “Vậy còn những lúc chàng không muốn ăn cơm thì phải làm sao?”

Họa Nhi nói: “Bình thường những lúc công tử không muốn ăn thì cứ nấu cho người một chén cháo mè đen, chắc chắn người sẽ ăn một chút.”

Lãnh Mặc Cần gật đầu nói: “Lãnh Cụ, đi dặn nhà bếp, bữa trưa hôm nay cứ dựa theo sở thích của Mộ công tử mà làm.”

Lãnh Cự đáp lời, Họa Nhi cực kì thích thú, Lãnh tiểu thư hỏi hân những món công tử nhà hân thích ăn, chẳng phải điều này đã cho thấy Lãnh tiểu thư rất quan tâm tới công tử nhà hân sao?

Lãnh Mặc Cẩn lại hỏi: “Vậy bình thường công tử nhà người thích làm gì để giết thời gian?”

Họa Nhi vui vẻ nói: “Công tử nhà nô tì thích nhất là vẽ tranh, những bức tranh công tử vẽ đều rất đẹp, giống như thật vậy!”

Khóe miệng Lãnh Mặc Cẩn nhếch lên ý cười, nàng đột nhiên kinh ngạc hỏi: “Sao ta lại nghe nói tài đánh đàn của đại công tử Mộ gia nổi tiếng khắp thành? Bây giờ đến tài vẽ tranh cũng xuất sắc thế sao?”

Họa Nhi nhất thời cứng đờ, hân thăm cân nhắc trong lòng, cắn răng vừa định mở miệng nói thì ngoài cửa bỗng có tiếng của quản gia Vương thị: “Đại tiểu thư, có chuyện lớn xảy ra rồi!”

Lãnh Mặc Cẩn nhướng mày quát: Chuyện lớn gì mà đáng sợ như thế?”

Vương thị vuốt mồ hôi trên trán, nói: “Trong phủ cho người tới nói hôm trước sòng bạc thành Đông không cẩn thận đánh chết một người đến gây sự, bây giờ cha mẹ người ta đi tố cáo với nha môn, tri phủ đại nhân đang tìm người!”

Lãnh Mặc Cẩn híp mắt lại, trầm ngâm một lát rồi đứng dậy nói với Vương thị: “Chuẩn bị xe, Lãnh Cự theo ta xuống núi.”

“Dạ!”

Lãnh Mặc Cẩn nhìn thoáng qua Họa Nhi vẫn đứng đó, nói: “Trở về nói với công tử nhà người, hôm nay ta không thể dùng cơm trưa cùng chàng, người ở bên cạnh khuyên chàng ăn nhiều một chút.”

Họa Nhi được nhắc tới vừa mừng vừa lo nói: “Dạ.”

Lãnh Mặc Cẩn dặn dò xong liền mang về mặt u ám rời khỏi Lâm phủ.

Họa Nhi vui sướng vọt vào sân viện Mộ Ly Thanh ở, cao giọng gọi: “Công tử! Công tử!”

Mộ Ly Thanh đang tựa vào cửa sổ đọc một tập thơ, thấy dáng vẻ vui sướng của Họa Nhi hân không nhịn được cười hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Họa Nhi ra vẻ thần bí kéo Mộ Ly Thanh đến bàn tròn, nói: “Công tử người đợi một lát sẽ biết.”

Mộ Ly Thanh buồn cười liếc mắt nhìn về mặt hưng phấn của Họa Nhi, đợi một lát lại thấy đám tiểu tư bưng những món ăn tinh xảo nối đuôi nhau đi vào.

Mộ Ly Thanh nhìn những món ăn trên bàn ngập ngừng hỏi: “Cái này...”

Họa Nhi cười nói: “Hôm nay đại tiểu thư cố tình gọi em đến thư phòng hỏi chuyện, công tử người đoán xem đại tiểu thư hỏi em cái gì?”

Mộ Ly Thanh lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt hỏi: “Em đừng có thừa nước đục thả câu.”

Họa Nhi nói: “Hôm nay đại tiểu thư hỏi em, bình thường công tử thích ăn cái gì. Em báo lại với nàng từng món một, nói tên từng món, không ngờ đại tiểu thư nghe xong lập tức dặn nhà bếp trưa nay phải làm những món này!”

Mộ Ly Thanh nhìn tất cả các món ăn trên bàn đều là những thứ hân thích ăn, hân nắm chặt khăn tay nói không nên lời.

Họa Nhi lại nói: “Công tử người xem những món ăn hôm nay đều là tấm lòng của đại tiểu thư, người nhất định phải ăn nhiều một chút nha! Trước khi đại tiểu thư còn dặn riêng Họa Nhi phải khuyên người ăn nhiều một chút nữa đó!”

Mộ Ly Thanh lẩm bẩm: “Nàng xuống núi rồi à?”

Họa Nhi nói: “Dạ, trong phủ có việc gấp.”

Họa Nhi thấy dáng vẻ kinh ngạc của Mộ Ly Thanh, vui vẻ nói: “Công tử người xem, đại tiểu thư càng ngày càng tốt với người, nàng quan tâm người đến vậy luôn nha! Chỉ có chuyện nàng không thể dùng cơm trưa cùng người thôi mà cũng dặn riêng em nói lại cho người!”

Khóe miệng Mộ Ly Thanh giương lên ý cười, gật đầu: “Ừm.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Gã Khí Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Dịu Dàng, Lừa Gạt!

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Cả ngày hôm nay Mộ Ly Thanh hoàn toàn không thể bình tĩnh làm bất kì việc gì, mắt hần cứ mãi nhìn ra ngoài, không cần hần nói Họa Nhi cũng biết nhất định công tử nhà hần đang đợi Lãnh tiểu thư.

Nhưng dường như Lãnh tiểu thư thật sự đang bận rất nhiều việc, đến giờ Tuất vẫn chưa thấy nàng, Mộ Ly Thanh tự hiểu, e là hôm nay nàng sẽ không trở lại, hần đành phải cời giày và áo ngoài lên giường nghỉ ngơi.

Nhưng không ngờ sáng sớm hôm sau khi hần vừa mở mắt, đập vào mắt chính là vẻ mặt say ngủ của nàng, tay của Lãnh Mặc Cẩn còn bá đạo ôm ngang eo hần.

Mộ Ly chỉ mới nhìn thoáng qua mà hai mắt đã sắp mù đến nơi. Không biết tôi qua nàng về khi nào, hần nằm trên giường mà hoàn toàn không nghe thấy gì. Đôi mắt nàng nhắm chặt, vẻ mặt cực kì mệt mỏi, chỉ sợ hôm qua nàng đã vất vả cả ngày.

Đáy mắt Mộ Ly Thanh tràn ngập đau lòng, hần cắn môi vụng trộm nhích người sát vào lòng nàng, ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái, thấy nàng vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh dậy, hần chậm chạp nâng tay vòng qua hông nàng.

Đợi hần làm xong tất cả thì máu nóng đã dồn hết lên mặt, cũng may nàng vẫn đang ngủ say nên không phát hiện ra.

Mộ Ly Thanh lại lén lút nhấc đầu đến gần mặt nàng, khoảng cách giữa nàng và hần gần đến mức có thể đếm được từng sợi lông mi.

Ngay lúc Mộ Ly Thanh mở to mắt nghiêm túc đếm xem nàng có bao nhiêu sợi lông mi thì chợt nghe thấy nàng nỉ non gọi trong mơ: “Thanh nhi...”

Mộ Ly Thanh hoảng sợ, tưởng mấy động tác nhỏ của hần đã bị phát hiện, hần đỏ mặt đợi một lát mới phát hiện nàng vẫn chưa tỉnh, chỉ vô thức gọi tên hần trong mơ mà thôi.

Một tia ngọt ngào xẹt qua trong lòng Mộ Ly Thanh, trong giấc mơ của nàng có hần sao?

Mộ Ly Thanh nhìn vẻ mặt say ngủ của nàng, biết chắc nàng sẽ không dậy quá nhanh, chính hần cũng không nỡ đứng dậy nên cứ thế cuộn vào lòng nàng, ngửi mùi hương thoang thoảng trên người nàng, không hiểu sao hần lại có cảm giác rất yên tâm.

Không biết là bao lâu, hần bị đánh thức bởi xúc cảm mềm mại trên mặt, mở mắt ra, hần thấy đang nàng chống tay dịu dàng nhìn mình.

Trong nháy mắt mặt hần đỏ bừng lên: “Người... Người... Người dậy khi nào vậy?”

Lãnh Mặc Cẩn khẽ cười, nàng nheo nheo mắt hần nói: “Ta vừa mới dậy.”

Mộ Ly Thanh ngây ngốc nhìn một Lãnh Mặc Cẩn hoàn khác với ngày thường, có lẽ vì mới thức giấc nên những góc cạnh trên mặt nàng đã trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, hơn nữa đôi mắt còn ần ần ý cười.

Lãnh Mặc Cẩn cúi đầu, yêu thương hôn lên môi Mộ Ly Thanh khiến hần xấu hổ gãi dụi, sau đó hần mới phát hiện ra tay hần vẫn còn đang ôm nàng!

Mặt hần đỏ bừng, vừa định rút tay về thì chợt nghe nàng nói: “Không cho chàng buông, ta thích chàng ôm ta.”

Khóe môi Mộ Ly Thanh không nén được ý cười, cánh tay đang ôm ngang hông nàng siết chặt hơn. Khoảng cách của hai người rất gần, gần đến mức hần có thể nhìn thấy trong mắt nàng chỉ có duy nhất hình bóng hần.

Lãnh Mặc Cẩn dịu dàng nhìn thiên hạ trong lòng, bốn mắt chạm vào nhau, ái tình ngọt ngào len lỏi vào tim nàng. Ánh mắt hần đang hướng về nàng, hai má ửng hồng, cơ thể khẽ run rúc vào vòng ôm ấm áp, đôi mắt trong suốt sáng ngời dường như đang chứa vô vàn thẹn thùng. Nàng cười nhìn hần, phảng phất như nhìn cả đời cũng không đủ.

Trong tay Họa Nhi là một chén cháo và một đĩa bánh gói lá sen, đang định đẩy cửa vào thì lại thấy Lãnh tiểu thư đang ngồi đó, cúi đầu ghé tai nói gì đó với công tử, dáng vẻ dịu dàng kia của nàng hần chưa thấy qua bao giờ. Mà công tử nhà hần thì đang nằm trong lòng Lãnh tiểu thư đỏ mặt, hai người ngọt ngào ngào ngào như thể đúng là ngọt chết người ta mà.

Họa Nhi khó xử nhìn bữa sáng trong tay mình, sau đó nhìn tình cảnh trong phòng. Nếu bây giờ hần vào đó chắc chắn sẽ quấy rầy đến hai người bọn họ, mà nếu không mang vào thì công tử sẽ bị đói, vậy cũng không tốt.

Lúc hần đang khó xử thì đột nhiên nghe thấy có người hét lớn: “Họa Nhi ca ca, sao ngươi lại đứng ngoài không vào thế?” Là tiểu tư thanh y.

Họa Nhi tức giận trừng mắt nhìn cái tên lỗ mãng kia. Quả nhiên, bên trong vang lên âm thanh trầm thấp của Lãnh tiểu thư: “Ngươi vào đi.”

Họa Nhi vội vàng đẩy cửa bước vào đặt khay thức ăn lên bàn: “Họa Nhi gấp qua đại tiểu thư, Họa Nhi không biết Lãnh tiểu thư đã hỏi phủ nên không chuẩn bị bữa sáng cho người. Bây giờ Họa Nhi sẽ xuống dưới báo cho nhà bếp để bọn họ chuẩn bị cho người một phần nữa.”

Lãnh Mạc Cẩn nhìn tiểu nhân nhi xấu hổ đem mặt chôn vào lòng mình, nói: “Hôm qua công tử nhà ngươi ăn uống thế nào? Chẳng có chịu ăn nhiều hơn không?”

Họa Nhi hớn hờ nói: “Hôm qua công tử biết đại tiểu thư tự mình dẫn dò món ăn nên rất vui mừng, người còn ăn thêm nữa chén cơm. Họa Nhi nghĩ, nếu như đại tiểu thư tự mình dùng cơm cùng công tử, chắc chắn người sẽ ăn nhiều hơn nữa!”

Lãnh Mạc Cẩn cúi đầu néo néo mặt Mộ Ly Thanh, nói: “Thật ngoan!”

Họa Nhi nhìn thấy, mắc cỡ đỏ mặt quay đầu đi. Không hiểu sao trong đầu hần lại hiện ra khuôn mặt đáng ghét của Lãnh Cự.

Mộ Ly Thanh và Lãnh Mạc Cẩn dùng bữa sáng, nàng ngồi nói chuyện với hần thêm một lát rồi mới đứng dậy đi đến thư phòng xem xét sổ văn thư còn sót lại hôm qua.

Mặc dù Mộ Ly Thanh không muốn để nàng đi nhưng hần lại không dám mở miệng giữ nàng lại, chỉ biết ngơ ngác ngồi trong phòng thả hồn đi mất. Họa Nhi nhìn hần, che miệng cười: “Đại tiểu thư chỉ mới đi một lát mà công tử đã nhớ người rồi nha!”

Mộ Ly Thanh đo mặt, quần bách nói: “Ai nhớ nàng? Em đừng có nói bậy!”

Họa Nhi cọt nhả nói: “Vây, sao Họa Nhi thấy Lãnh tiểu thư vừa đi mà công tử đã như người mất hồn thế kia!”

Mộ Ly Thanh háng giọng, giả vờ điềm đàm nói: “Ta xem tuổi Họa Nhi cũng không nhỏ nữa, cái vị hộ vệ Lãnh Cự kia một lòng say mê em, không bằng ta làm chủ gả em cho nàng, được không?”

Họa Nhi lập tức đỏ mặt, không biết là giận hay là xấu hổ cầu xin Mộ Ly Thanh: “Công tử tốt của em, Họa Nhi không dám nói người nữa! Người đừng bắt em thành gia, em không có thêm gả cho người như vậy đâu!”

Mộ Ly Thanh che miệng cười, bắt đầu dĩ liếc nhìn Họa Nhi.

Mộ Ly Thanh cầm một tập thơ nằm trên ghế, tuy trong mắt hần là những dòng thơ nhưng trong đầu chỉ nghĩ về đôi mắt nàng. Mỗi lần nhìn đến những dòng thơ liên quan đến tình yêu nam nữ hần sẽ không nhịn được nghĩ tới nàng. Hần bị làm sao vậy? Chẳng lẽ đúng như lời Họa Nhi nói, chỉ cần xa nàng một lúc thì trong đầu hần đều là nàng hay sao?

Họa Nhi bung một bình trà đến, nói với Mộ Ly Thanh: “Công tử, đã sắp đến thời gian dùng bữa rồi, em mới trở về từ thư phòng của đại tiểu thư, nghe Lãnh Cự nói đại tiểu thư còn đang bận việc gì đó!”

Mộ Ly Thanh sững người, nói: “Vây chúng ta chờ người xong việc rồi hãy dùng bữa.”

Họa Nhi đảo mắt, bất mãn nói: “Công tử, người còn chờ làm gì a. Người cứ đến thư phòng tìm đại tiểu thư, mời người về đây dùng bữa. Đại tiểu thư mà biết người quan tâm nàng nhất định sẽ vui lắm!”

Mộ Ly Thanh cầm tập thơ do dự: “Vây không tốt lắm đâu. . . Sẽ ảnh hưởng đến việc của nàng.”

Họa Nhi thờ dãi: “Công tử người nói xem, rốt cuộc là công việc quan trọng hay thân thể đại tiểu thư quan trọng? Em nghe Lãnh Cự nói dạ dày đại tiểu thư không tốt lắm, đến đại phu cũng dặn nàng phải ăn cơm đúng giờ, nếu không ăn đúng giờ thì dạ dày sẽ đau bất kì lúc nào!”

Quả nhiên, Mộ Ly Thanh vội vàng đứng phát dậy, hỏi: “Thật sự nghiêm trọng đến thế sao?”

Họa Nhi gật đầu, nghiêm mặt nói: “Vâng! Em nghe Lãnh Cự nói mà, ngàn thật vạn thật đấy!”

Mộ Ly Thanh không thể ngồi yên nữa rồi, hần đứng trong phòng nghĩ nghĩ một lát rồi bỏ tập thơ xuống cần mồi nói với Họa Nhi: “Vây chúng ta đến thư phòng xem một chút. . .”

Họa Nhi lập tức cười nói: “Chúng ta đi ngay bây giờ nhé!” Nói xong liền lôi kéo Mộ Ly Thanh đi thẳng đến thư phòng phía đông.

Mộ Ly Thanh lo lắng không yên theo sao Họa Nhi, không biết nàng có ghét hần đến quấy rầy nàng hay không?

Khi chủ tớ hai người họ một bất an một vui vẻ đi đến hành lang thư phòng phía đông thì bắt gặp bộ dạng gấp gáp của Lãnh Cự trước cửa.

Họa Nhi bước tới hỏi: “Người bị làm sao vậy? Sao lại không vào trong cùng đại tiểu thư?”

Mặt Lãnh Cự nhăn nhó nói: “Tiểu thư đang tức giận bên trong!”

Mộ Ly Thanh lập tức nhìn chăm chăm vào cánh cửa, đầy mắt tràn ngập lo lắng.

Đúng lúc này, bên trong đột nhiên vang lên âm thanh ly trà bị ném mạnh xuống đất, sau đó lại nghe thấy giọng nói tức giận của Lãnh Mạc Cẩn: “Chết tiệt! Không ngờ Lãnh Mạc Cẩn ta lại bị một người bất nhân bất nghĩa ăn nói bừa bãi như người lừa gạt, hại ta suýt chút đã phạm một sai lầm lớn! Ta niệm tình người bao nhiêu năm nay vẫn luôn tận tình và trung thành chăm sóc phụ thân ta nên mới dễ dàng tin dùng người, ai ngờ người lại là một người lòng dạ rắn rết!”

Họa Nhi bị giọng nói tức giận của Lãnh Mặc Cẩn dọa, nửa ngày sau hồn phách mới quay về, hỏi: “Đại tiểu thư làm sao vậy? Sao người lại nổi giận đến vậy?”

Lãnh Cụ mấp máy môi, vừa định nói chuyện, bên trong lại vang lên tiếng khóc đau đớn của một nữ tử trung niên, không ngừng cầu xin tha thứ: “Cầu xin đại tiểu thư đại nhân đại lượng, cứu hạ nô một mạng. Sau này hạ nô không dám nữa!”

Giọng nói cương quyết của Lãnh Mặc Cẩn truyền đến: “Lãnh Cụ, kéo bà ta ra ngoài, giao cho quan phủ!”

Lãnh Cụ vội vàng chạy vào, kéo mạnh nữ tử trung niên nước mắt nước mũi ròng ròng ra ngoài, giao bà cho mấy gia đình khỏe mạnh trời lại đưa xuống núi.

Lãnh Cụ thở hổn hển vòng về, thấp giọng nói: “Đã lâu rồi ta không thấy đại tiểu thư nổi giận đến như vậy, đến ta cũng chẳng dám bước vào.” Nàng lén lút liếc Mộ Ly Thanh vài lần, ý nói Mộ Ly Thanh vào trước.

Mộ Ly Thanh cũng không quan tâm Lãnh Mặc Cẩn có tức hay không nữa, hần đẩy cửa phòng bước vào, hần lo cho nàng, lo nàng phát hỏa lớn như vậy không biết có tự làm mình bị thương hay không.

Lãnh Mặc Cẩn ngẩng đầu lên, nhìn thấy người bước vào là ai thì con giận vẫn chưa tan dịu đi trong nháy mắt, nàng nói với Mộ Ly Thanh: “Chàng đến đây.”

Mộ Ly Thanh bước nhanh tới trước mặt nàng, còn chưa kịp nói chuyện đã bị nàng kéo xuống ngồi vào lòng.

Mộ Ly Thanh thuận thế vòng một tay qua cổ nàng, nói: “Người đừng giận nữa.”

Lãnh Mặc Cẩn bật cười, nhéo nhéo khuôn mặt vui vẻ của Mộ Ly Thanh, nói: “Không biết tại sao, vừa nhìn thấy chàng thì tức giận của ta bỏ chạy cả rồi.”

Mộ Ly Thanh nhìn ly trà vỡ nát, lo lắng hỏi: “Người không bị thương chứ?”

Lãnh Mặc Cẩn cười nói: “Ta có thể bị thương kiểu gì chứ, chỉ là tức quá thôi. Cả đời ta ghét nhất chính là bị người khác lừa gạt, càng miễn bàn đến chuyện bị người mình tin tưởng lừa gạt.”

Lãnh Mặc Cẩn vừa nói xong thì vẻ mặt hồng hào của tiểu nhân nhi trong lòng nàng trắng bệch. Nàng tưởng hần bị dọa vì những hành động của nàng vừa nãy nên vội vàng an ủi hần, mở miệng dỗ dành: “Được rồi, được rồi. Đừng nói chuyện này nữa, chúng ta đi dùng bữa thôi.”

Mộ Ly Thanh ngo ngắc gật đầu, đáy lòng trở nên lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Đại Gã Khí Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hồ Nước, Động Tình [H]

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Cảnh báo: Có thật! Ai đủ tuổi cứ kéo xuống xem thoải mái, không đủ tuổi thì lên xem nhưng cẩn thận đừng để bị bama bắt nha :3

Lúc sáng, sau khi Mộ Ly Thanh nghe xong những lời Lãnh Mặc Cẩn thì bất an bắt đầu len lỏi trong lòng hần. Nàng nói nàng ghét nhất người khác gạt nàng, vậy còn hần thì sao? Làm thế thân cho ca ca ở cùng nàng, vậy có được tính là gạt hay nàng hay không đây?

Lãnh Mặc Cẩn thấy cả ngày tâm trạng Mộ Ly Thanh cứ không yên nên nghĩ mình đã làm hần sợ, nàng bỏ văn thư qua một bên, đứng vậy quay về phòng tìm tiểu nhân nhi.

Ai ngờ về đến nơi lại không tìm được hần, hỏi tiểu tư mới biết Mộ Ly Thanh đã đến hồ nước ở hậu viện tắm rồi.

Khóe miệng Lãnh Mặc Cẩn giương lên, nàng xoay người đi về phía hậu viện. Dọc theo đường đi nàng không thấy bất kì tiểu tư nào, chỉ có Họa Nhi bụng một chậu y phục mang đi giặt.

Họa Nhi thấy Lãnh Mặc Cẩn đi thẳng về hướng này, vừa định mở miệng nói thì thấy Lãnh Mặc Cẩn gơ tay ra hiệu im lặng, hần ngậm miệng không nói nữa. Nhớ tới cảnh tượng công tử đang tắm bên trong, mặt hần đỏ bừng.

Lãnh Mặc Cẩn bước nhẹ tới dây cửa phòng tắm, nhìn thoáng qua bên trong rồi xoay người đóng cửa lại. Mặc dù trong phòng tắm sương khói lượn lờ nhưng cảnh tượng bên trong vẫn bị nàng nhìn thấu.

Tiểu nhân nhi của nàng không mặc y phục đang tựa vào thành hồ, mái tóc đen dài bồng bềnh trên mặt nước, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như ngọc bị nước ẩm hun đỏ ửng, đôi mắt to tròn thuần khiết như nai con vô hồn nhìn mặt nước, trông hẳn như một đóa sen đang nở rộ.

Lãnh Mặc Cẩn đứng đó si ngốc nhìn cảnh đẹp trước mắt, nàng cảm thấy đầu óc mình hoàn toàn trống rỗng, thất hồn đã bay mất lục phách, phản bưng dưới ẩn ẩn dâng lên một luồng dục hòa.

Mộ Ly Thanh dựa vào thành hồ ngăn người thật lâu mới nhận ra trong phòng có gì đó kì quái, hắn tùy ý xoay người lại, vừa nhấc đầu lên đã thấy nữ tử đã chiếm trọn trái tim mình đang đứng sau bức bình phong không chớp mắt nhìn mình chăm chăm.

Mộ Ly Thanh ngượng muốn chết, dường như tất cả máu đều đang chạy lên mặt hắn, bây giờ chắc nó đã đỏ đến sắp nhỏ ra máu rồi.

Mắt Phượng Lãnh Mặc Cẩn khẽ nhếch, con ngươi đen sáng ngời nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn ngấn nước và miệng nhỏ khẽ hé mở của thiên hạ nhà nàng.

Mộ Ly Thanh xấu hổ, vội vàng đưa tay che trước ngực, nhưng hắn cảm thấy mình che phía trên không che được phía dưới, nhất thời tay chân bắt đầu trở nên luống cuống, xém chút đã khóc lên.

Lãnh Mặc Cẩn chợt bắt lấy đôi tay mềm mại không xương của tiểu nhân nhi, trầm giọng nói: “Thanh nhi, để vi thể ngắm chàng thật kĩ nào...”

Mộ Ly Thanh sửng người, cả tay lẫn chân đều không nghe lời hắn, qua một lúc hắn mới kịp phản ứng, vội vàng rút tay mình về, quay lưng đi không dám liếc nhìn Lãnh Mặc Cẩn một cái.

Lãnh Mặc Cẩn cười tà mị, nàng nhìn tấm lưng trắng ngần và bờ mông căng tròn của hắn, thật không kiềm lòng được nuốt một ngụm nước miếng, trêu chọc: “Bảo bối đang muốn quyến rũ vi thể sao?”

Mộ Ly Thanh xấu hổ một câu cũng không nói nên lời, hai tay gút gao vòng trước ngực, tim sắp nhảy đến tận cổ họng.

Sau đó khi nghe thấy âm thanh còi y phục loạt soạt phía sau thì hắn đã xấu hổ đến chân cũng mềm nhũn.

Lãnh Mặc Cẩn cười hết những thứ dư thừa trên người, thủ độ ẩm một chút rồi nhảy vào hồ, nàng đi lên trước vài bước, đưa tay ôm toàn bộ cơ thể Mộ Ly Thanh vào lòng.

Mộ Ly Thanh nhỏ giọng kêu lên, hắn muốn gãy ra nhưng chẳng còn chút sức nào. Hơn nữa, hai luồng tròn tròn của nàng dán vào lưng hắn, nháy mắt toàn thân trên dưới hắn đều nóng bừng.

Lãnh Mặc Cẩn cúi đầu in những nụ hôn lên lưng thiên hạ trong lòng nàng, hai tay không yên phận chạy lên trước, tìm được hai điểm hồng hồng, khẽ sờ một chút, tiểu nhân nhi lập tức xụi lơ trong ngực nàng.

“Ừm...” Mộ Ly Thanh cảm thấy chỗ nhạy cảm nhất trên người hắn vừa ngứa ngứa vừa tê dại, miệng nhỏ nhin không được nhỏ giọng rên lên. Hắn hít sâu, giọng có chút nức nở nói: “Ta... Ừm... Không cần... Không cần...”

Động tác trên tay Lãnh Mặc Cẩn lại càng mãnh liệt khiến Mộ Ly Thanh kêu rên liên tục, cuối cùng đành phải dựa vào lòng nàng xin tha thứ: “Không cần... Không cần... Ta... Ta... Không chịu nổi...”

Lãnh Mặc Cẩn cắn nhẹ lên vành tai hắn, khàn giọng nói: “Thật sự không cần sao? Hửm?”

Mộ Ly Thanh vô lực tựa vào thành hồ lắc đầu, miệng không biết đang lẩm bẩm cái gì. Lãnh Mặc Cẩn buông hai điểm trước ngực hắn, dùng chút sức xoay hắn lại, để hắn đối diện với mình.

Nước mắt đã rơi đầy trên mặt tiểu nhân nhi, đôi môi hồng hồng hơi mím, khóc nức nở.

Ánh mắt nóng rực của Lãnh Mặc Cẩn di chuyển từ hai điểm hồng mai trước ngực xuống chỗ đã sớm dựng lên phía dưới, nàng đưa tay phủ lên, sờ nhẹ, cười xấu xa nói: “Chàng còn nói chàng không cần?”

Mộ Ly Thanh cắn môi, cực kì xấu hổ và giận dữ, hai mắt không biết nên nhìn về đâu, hắn chỉ biết trong người mình có một ngọn lửa đang muốn bùng cháy.

“Uhm... Uhm... A...” Hai tay Mộ Ly Thanh vô lực vòng lên cổ Lãnh Mặc Cẩn, từng tiếng rên kiều mị phát ra từ miệng hắn.

“Chàng có muốn không?” Lãnh Mặc Cẩn cố nén dục vọng của mình, không ngừng trêu chọc hắn, muốn nghe chính miệng hắn nói ra một chữ muốn.

“A... Ừm... Ừm... Người... Tha cho ta đi... A!” Mộ Ly Thanh hét lớn một tiếng, cả người mềm nhũn dựa vào thành hồ, Lãnh Mặc Cẩn vẫn dùng tay xoa chỗ tư mật của hắn.

Lãnh Mặc Cẩn đè thấp người xuống, đặt hắn dưới thân, nói: “Chàng gọi ta là gì?”

Hai mắt Mộ Ly Thanh đã nhắm mê ly, ngực phập phồng, miệng nhỏ mấp máy nhưng một chữ cũng không nói được.

Lãnh Mặc Cẩn liếm nhẹ hai điểm hồng mai của hắn, dụ dỗ: “Gọi ta là thê chủ, mau... Gọi thì ta sẽ tha cho chàng...”

Cả người Mộ Ly Thanh run rẩy, rớt cuộc hân nhện không được kêu lên: “Thê chủ... Thê chủ... Thanh nhi khó chịu...”

Lãnh Mặc Cẩn gầm nhẹ một tiếng, tay dùng sức ôm Mộ Ly Thanh ra khỏi hồ, chính mình cũng leo lên trên, khẩn cấp đè lên người tiểu nhân nhi vì động tình mà toàn thân phiếm hồng.

Mộ Ly Thanh cảm giác được bản thân đang khó chịu muốn chết rồi, hắn chẳng cần biết cái gì là lễ nghĩa liêm sỉ, chỉ biết ôm lấy hông Lãnh Mặc Cẩn không ngừng vận vẹo thân thể.

Lãnh Mặc Cẩn lập tức cảm thấy dưới thân trống rỗng, nàng nắm lấy chỗ kia không chút do dự ngồi xuống.

“A... A... Thê chủ... Ừm...” Mộ Ly Thanh cảm thấy dưới thân mình nóng lên, một đoàn lửa nóng vây quanh hắn, động tác mạnh mẽ chiến thắng toàn bộ hắn, Lãnh Mặc Cẩn không ngừng di chuyển, rớt cuộc hân cũng không nhận được nữa, thanh âm mị hoặc không ngừng tràn ra.

Thật lâu sau, Mộ Ly Thanh cảm thấy dưới thân căng lên, toàn bộ lửa nóng đều phun vào trong Lãnh Mặc Cẩn, cả người hắn mất hết sức lực xụi lơ trên đất.

Lãnh Mặc Cẩn thờ hân nhìn tiểu nhân nhi dưới thân, da thịt tuyết trắng đã bị nàng hôn chỗ xanh chỗ tím, mái tóc đen bóng xỏa tung trên đất. Khác với vẻ trong trắng thuần khiết bình thường, bây giờ cả người hắn tràn ngập hương vị dục tình phóng đãng và yêu mị.

Lãnh Mặc Cẩn chậm rãi nằm sấp xuống, nhét cả toàn bộ hắn vào lòng, yêu thương gọi: “Thanh nhi...”

Lúc này lý trí của Mộ Ly Thanh mới bắt đầu quay lại, hắn nhớ lại một màn lửa nóng vừa rồi, mặt đỏ bừng khóc nức nở.

“Thanh nhi...” Lãnh Mặc Cẩn lau đi nước mắt trên mặt hắn, cúi đầu hôn lên miệng nhỏ mê người, linh hoạt trượt vào trong trêu chọc Mộ Ly Thanh rên rỉ.

“Thanh nhi... Thanh nhi...” Lãnh Mặc Cẩn lại cho tay mình chu du khắp nơi, nhắm thẳng đến nơi tư mật đã hạ xuống của Mộ Ly Thanh làm nó lại một lần nữa đứng lên.

“Thê chủ...” Mộ Ly Thanh mở to đôi mắt ngơ ngác sợ hãi kêu lên.

Lãnh Mặc Cẩn ừm một tiếng, những nụ hôn nóng bỏng lại in lên ngực hắn, đưa tay vòng đôi chân trắng nõn như bạch ngọc của hắn lên hông, cúi người, một lần nữa giữ lấy toàn bộ thiên hạ trong lòng...

“Ừm... Ừm... A...” Lý trí vừa quay lại của Mộ Ly Thanh lại chạy biến, hắn không ngừng đóng đưa thân mình, khao khát nhiều hơn, mà Lãnh Mặc Cẩn lại càng vui mừng dùng sức thỏa mãn hắn.

Nháy mắt, âm thanh rên rỉ và thân thể va chạm tràn ngập cả căn phòng làm tăng thêm phần ái muội.....

Hai người triền miên đến tận nửa đêm, khi ánh trăng dịu nhẹ lan đến, người trong phủ đều đã ngủ mất thì Lãnh Mặc Cẩn mới nhớ ra cả nàng và thiên hạ dưới thân đều chưa dùng bữa tối.

[Editor: Cạn lời ==’]

Nàng thương tiếc giúp tiểu nhân nhi lau sạch những vết tích lưu lại sau ái tình mãnh liệt, sau khi mặc xong y phục cho hắn mới áy náy hỏi: “Thanh nhi, chàng có đói không?”

Mộ Ly Thanh chôn mặt trong lòng Lãnh Mặc Cẩn, khàn giọng nói: “Không đói...”

Lãnh Mặc Cẩn nghe giọng nói trong trẻo của Mộ Ly Thanh biến thành khàn khàn liền vội vội vàng vàng tẩy rửa cho mình, mặc y phục rồi ôm lấy Mộ Ly Thanh đi thẳng về phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Gã Khi Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Vẽ Tranh, Mua Đàn

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Lãnh Mặc Cẩn vừa ôm thiên hạ của nàng ra khỏi phòng tắm thì một trận gió lạnh ập đến, nàng siết chặt vòng ôm bước thật nhanh về phòng ngủ.

Sau khi ôm tiểu nhân nhi về giường, Lãnh Mặc Cẩn vội vàng tìm chăn đắp kín cả người hần xong mới tạm yên tâm. Nàng hôn lên trán hần, nói: “Chàng đắp chăn kĩ một chút, đừng để bị cảm biết không.”

Mặt Mộ Ly Thanh đỏ ửng suốt cả đường đi, không phải hần bị cảm mà chỉ đang xấu hổ thôi. Nàng cứ huyền thuyên mãi còn hần chỉ biết cúi đầu không nói lời nào.

Lãnh Mặc Cẩn khẽ cười: “Ta xuống bếp xem thử có gì ăn thì mang lên cho chàng. Chàng nằm đây một lát, đừng xuống giường.”

Nói xong liền đi mất.

Lúc này Mộ Ly Thanh mới dám ngẩng đầu lên, nhớ tới những chuyện vừa xảy ra ở hồ tắm, hần thật sự không dám nhìn thẳng mặt nàng, chỉ dám lén lút nhìn theo bóng lưng nàng. Còn nói hần đừng để bị cảm, vậy mà nàng chỉ mặc có lớp áo mỏng manh như thế đã chạy đi rồi!

Mộ Ly Thanh vừa nằm trên giường một lát Lãnh Mặc Cẩn đã bung một cái khay đi tới. Hần vội vàng cup mắt xuống, hai tay dưới lớp chăn nắm lại thật chặt.

Lãnh Mặc Cẩn đặt khay thức ăn lên bàn, múc một chén cháo đi tới bên giường: “Tiểu tư của chàng thật hiểu chuyện, biết hai người chúng ta chưa ăn cơm nên đã hâm sẵn cháo dưới bếp, chàng xem, đây là cháo mè đen chàng thích ăn nhất, đến nếm thử một ít xem nào.”

Nàng múc một muỗng nhỏ đưa đến miệng Mộ Ly Thanh.

Mộ Ly Thanh nhìn một lát mới há miệng ăn xuống. Lãnh Mặc Cẩn cười khẽ múc thêm một muỗng cho hần.

Lần này tiểu nhân nhi của nàng không chịu ngoan ngoãn ăn nữa mà chậm chạp vươn một tay ra khỏi chăn, đẩy muỗng cháo về phía nàng, nhỏ giọng nói: “Người cũng chưa ăn tối.”

Lòng nàng chợt trở nên ấm áp, nhìn về mặt đỏ ửng của hần khi nói những lời này, Lãnh Mặc Cẩn không tranh với hần mà há miệng ăn luôn muỗng cháo.

Cứ thế chàng một ngụm ta một ngụm, chén cháo nhỏ chẳng mấy chốc đã thấy đáy. Khóe môi Lãnh Mặc Cẩn tràn ngập ý cười, nàng tựa đầu lên trán Mộ Ly Thanh, sờ sờ hai má đang nóng dần lên của hần cười hỏi: “Còn đói không? Ta đi múc cho chàng một chén nữa nhé.”

Mộ Ly Thanh cup mắt nói: “Không cần đâu.”

“Sao? Mới ăn có một chút mà đã không muốn ăn nữa à?”

Mộ Ly Thanh ngọt ngào nói: “Vâng, ta không đói bụng nên không muốn ăn, người... Người ăn nhiều một chút.”

Lãnh Mặc Cẩn nắm lấy bả vai của tiểu nhân nhi, cười nói: “Ta không muốn ăn cháo, chỉ muốn ăn chàng...”

Mộ Ly Thanh tròn cặp mắt to tròn lẳng lẳng ngăn người, Lãnh Mặc Cẩn cười cười để hần nằm xuống, chỉnh lại chăn rồi mới lên tiếng: “Được rồi, ta không chọc ghẹo chàng nữa. Trời đã tối, chàng cũng đã mệt lắm rồi nên chàng nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Mộ Ly Thanh không kịp phản ứng với những lời này, chờ đến lúc hần nghiệm ra thì mặt lại không nhìn được đỏ lên. Hần lén lút liếc mắt nhìn nàng, thấy chàng cũng đang nhìn chăm chăm vào mình liền vội vàng nhắm mắt lại.

Lãnh Mặc Cẩn cười cưng chiều nhìn hần, cúi người hôn lên trán hần, lên má, lên môi, toàn bộ đều hôn qua một lần mới chịu đứng dậy thôi nén.

Mộ Ly Thanh hỏi hộp không thể thở được. Lãnh Mặc Cẩn cởi áo ngoài nằm xuống giường, vòng tay ôm chặt tiểu nhân nhi của nàng vào lòng, ghé vào tai hần nói: “Ngủ đi, bảo bối.”

Mộ Ly Thanh nhận ra vẻ mệt mỏi trong giọng nói của nàng, hần không nhìn được ôm lấy hông nàng, âm thầm nói một câu: “Ngủ ngon, thê chủ.”

Sáng hôm sau, Mộ Ly Thanh dụi dụi mắt tỉnh dậy, vừa mở mắt ra cả người hần lập tức cứng đờ, sắc mặt đột ngột thay đổi, nghiêng ngả lão đảo chạy xuống giường, hai mắt rung rung chạy ra khỏi phòng ngủ, đúng lúc thấy Lãnh Mặc Cẩn đẩy cửa bước vào. Thấy Mộ Ly Thanh chỉ mặc một lớp áo trong mà còn đi chân không xuống giường, nàng vội vàng đặt bữa sáng trong tay lên bàn bước tới nói: “Sao chàng mặc phong phanh như vậy mà đã xuống giường rồi, mau quay về!”

Dứt lời không chờ Mộ Ly Thanh kịp nói chuyện đã ôm lấy hần bước thật nhanh về giường.

“Thanh nhi, chàng làm sao vậy?” Chợt nhìn thấy nước mắt trên mặt hần, Lãnh Mặc Cẩn lấy lại bình tĩnh hỏi.

Mộ Ly Thanh nhìn gắt gao nhìn chăm chăm Lãnh Mặc Cẩn, cổ nén nước mắt lao vào lòng nàng, khóc nói: “Thê chủ... Ta tưởng... Ta tưởng người lại bỏ đi rồi...”

Về mặt Lãnh Mặc Cẩn đột nhiên thay đổi, đáy mắt tràn ngập đau lòng. Nàng nhẹ nhàng vỗ về lưng hần, há miệng muốn hứa hẹn với hần lại phát hiện ra mình không đủ khả năng để nói, đành phải ôm hần thật chặt, lầm bầm: “Thanh nhi đừng khóc, vì thê sẽ không đi đâu, vì thê sẽ không đi đâu cả...”

Mộ Ly Thanh ôm chặt hông nàng, nhớ tới lúc thức dậy thấy chỗ bên cạnh trống trơn làm hắn nhớ lại cái ngày sau khi thành thân. Những chuyện xảy ra ngày hôm đó, những lời mà hắn đã nghe cả đời này Mộ Ly Thanh cũng không muốn nhớ lại. Nhưng hôm nay không còn như trước nữa, hôm nay nàng không đi, nàng vẫn còn bên cạnh hắn.

Lãnh Mặc Cẩn ôm chặt tiểu nhân nhi của nàng, hôn hắn nửa ngày, khó khăn lắm mới dùng được nước mắt trên mặt hắn.

Nhìn hốc mắt sưng đỏ của hắn, lòng nàng lại càng đau: “Thanh nhi đừng khóc, là vì thế không tốt. Sau này đi đâu vì thế cũng sẽ nói trước với chàng, được không?”

Mặc dù Mộ Ly Thanh đã ngừng khóc nhưng lòng hắn vẫn chưa hết sợ, hắn ôm chặt nàng không buông tay, nghe nàng nói như vậy, hắn vừa mừng vừa ngại.

Lãnh Mặc Cẩn búng mũi hắn một cái, nói: “Được rồi, chàng mau rời giường rửa mặt đi. Bữa sáng ta mang đến cho chàng đã sắp nguội rồi.”

Mộ Ly Thanh lau nước mắt, xấu hổ gật đầu.

Chờ đến khi ăn xong bữa sáng, Lãnh Mặc Cẩn thấy tiểu nhân nhi mở đôi mắt to tròn ngập nước nhìn mình không rời, lòng nàng mềm nhũn bước tới ôm lấy hắn: “Vì thế không nở rời khỏi Thanh nhi, Thanh nhi cùng vì thế đi xem văn thư đi.”

Mộ Ly Thanh tròn mắt kinh ngạc: “Thật... Có thể sao?”

Lãnh Mặc Cẩn cười nói: “Đương nhiên, chỉ cần chàng không chê buồn chán là được. Ta ngồi một bên xem văn thư, vừa ngẩng đầu lên là có thể thấy chàng rồi.”

Mặt Mộ Ly Thanh đỏ hồng, hắn gật đầu thật mạnh.

Lãnh Mặc Cẩn nắm bàn tay mềm mại mịn màng của tiểu nhân nhi nhà nàng chậm chạp đi đến thư phòng, bọ hạ nhân và tiểu tư thấy vậy vội vàng cúi đầu né sang một bên. Mộ Ly Thanh vừa định rút tay về lại thấy nàng quay sang cười cười nhìn hắn, toàn bộ sức lực của hắn đã chạy mất rồi, đành phải ngoan ngoãn để nàng dắt đi.

Sau khi đến thư phòng, Lãnh Mặc Cẩn bảo Lãnh Cụ ra ngoài mang thêm một bộ bàn ghế vào đặt bên cạnh nàng, sau đó đi tới giá sách lấy mấy tập thơ và tranh, còn có giấy bút đặt hết lên đó: “Thanh nhi, chàng ngồi ở đây này. Nếu chàng cảm thấy nhàm chán thì có thể đọc sách giết thời gian.”

Mộ Ly Thanh hơi tò mò đánh giá căn phòng, trong phòng ngoài giá sách ra cũng chỉ có hai cái bàn của nàng và hắn, chẳng còn gì khác.

Lãnh Mặc Cẩn sắp xếp cho Mộ Ly Thanh xong thì về lại chỗ của mình mở văn thư ra đọc. Nếu hôm nay nàng có thể nhanh chóng xử lý cái đồng này thì có thể mang Thanh nhi lên núi đi dạo một lát, đã lâu rồi hắn không được ra khỏi phủ.

Mới đầu Mộ Ly Thanh còn chăm chú cầm một tập tranh ngồi ngắm, nhưng chỉ lát sau hắn đã không nhìn được ngẩng đầu lên nhìn nàng chăm chỉ ngồi xem văn thư.

Những khi nàng nghiêm túc mày sẽ không tự giác chau lại, vẻ mặt cũng cực kì nghiêm túc nhưng khi đọc đến những đoạn hài lòng khoe môi cũng sẽ tự giác tràn ra ý cười.

Mộ Ly Thanh ngắm nàng thật lâu, bỗng hắn cúi xuống bắt đầu mài mực. Hắn rút một tờ giấy Tuyên Thành trải ra bàn, tay cầm bút trầm ngâm hồi lâu mới đặt xuống bắt đầu nghiêm túc vẽ.

Lãnh Mặc Cẩn xem hết hai bản văn thư, ngẩng đầu lên nhìn sang bên cạnh, không ngờ tiểu nhân nhi của nàng đang cầm đầu vào giấy không biết làm cái gì.

Lãnh Mặc Cẩn nghĩ nghĩ, nàng đứng dậy bước thật nhẹ đến đằng sau hắn. Vừa cúi đầu xuống nhìn thoáng qua nàng liền sững người. Tiểu nhân nhi của nàng đang cầm bút vẽ tranh, mà người trong tranh không phải ai khác mà chính là nàng.

Nhìn hắn thuần thục khắc họa từng nét lên giấy, nàng trong tranh giống hệt người thật không sai một li, Lãnh Mặc Cẩn không khỏi bật thốt: “Thanh nhi...”

Giờ phút này, Mộ Ly Thanh đang chỉnh lại vài nét cuối cùng trước khi hoàn thành bức tranh chợt nghe thấy âm thanh của nàng gần ngay bên cạnh. Hắn giật mình nhìn lại, khuôn mặt nhỏ nhắn bị nàng dọa trắng bệch.

Lãnh Mặc Cẩn khẽ cười cầm lấy bức tranh quan sát thật tỉ mỉ, là một bức tranh thanh nhã. Bức tranh không chỉ giống hệt nàng, càng đáng quý hơn là từng cái nhăn mày, từng nụ cười của nàng hắn cũng quan sát rất cẩn thận. Một bức tranh hắn tùy tay vẽ đã sinh động đến mức này, vậy nếu cho hắn thời gian phóng bút, chẳng phải bức tranh sẽ càng thêm kinh người hay sao...

Mộ Ly Thanh thấy Lãnh Mặc Cẩn kinh ngạc nhìn bức tranh của mình, hắn mắc cỡ vội vàng đoạt lại, ấp úng nói: “Ta... Bức tranh ta tiện tay vẽ thôi, người... Người đừng xem.”

Lãnh Mặc Cẩn nói: “Bức tranh chàng tiện tay vẽ đã đẹp như vậy, thế bức tranh chàng nghiêm túc vẽ sẽ thành cái dạng gì?”

Mộ Ly Thanh rũ mắt không biết nên nói gì, Lãnh Mặc Cẩn nhẹ nhàng lấy bức tranh của hắn đặt lên bàn vuốt thẳng: “Bức tranh này ta rất thích, Thanh nhi tặng nó cho ta được không?”

Mộ Ly Thanh chà chà tay, nhỏ giọng nói: “Vâng.”

Lãnh Mặc Cẩn để bức tranh qua một bên hong khô rồi cẩn thận cuộn lại bỏ vào một cái hộp dài.

Nàng xoay người đi tới ôm lấy Mộ Ly Thanh, khóa hắn vào ngực mình, hỏi: “Trưa nay Thanh nhi muốn ăn cái gì?”

Mộ Ly Thanh hỏi: “Người hỏi ta sao?”

Lãnh Mặc Cẩn cười nói: “Tất nhiên rồi, chàng muốn ăn gì, ta sẽ bảo bọn họ lập tức chuẩn bị.”

Mộ Ly Thanh cầm vạt áo Lãnh Mặc Cẩn, nghĩ nghĩ, nói: “Hạt dẻ nấm hương, sườn chưng đường phèn, cá tuyết thái nhỏ.”

Hắn nhớ mấy ngày nay ăn cơm cùng nàng, đó là những món nàng hay ăn nhất, hắn đều là món nàng thích.

“Ừm, còn gì nữa?” Lãnh Mặc Cẩn ôm vòng eo mảnh khảnh của thiên hạ trong lòng, cúi đầu hôn lên gáy hắn, khẽ hỏi.

Mộ Ly Thanh nhột nên bật cười, hắn vòng tay qua cổ nàng: “Hết rồi, người chọn đi.”

Lãnh Mặc Cẩn cười cười nói ra vài món, đều là món hắn thích, họ nhìn nhau cười, sự ăn ý giữa hai người càng không cần phải nói.

Giữa trưa, Lãnh Mặc Cẩn mất nửa ngày mới đỡ được tiểu nhân nhi đi ngủ, nàng nằm cạnh hắn thật lâu mới đứng dậy quay về thư phòng.

“Lãnh Cụ, ngươi vào đây.”

“Dạ.”

Lãnh Mặc Cẩn trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng: “Ngươi phái người xuống núi mua một cỗ cầm về đây.”

Lãnh Cụ kinh ngạc ngẩng đầu liếc nhìn Lãnh Mặc Cẩn, đáp: “Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Gã Khí Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nhân Duyên, Xin Sầu

Một tay Mộ Ly Thanh chống má lẳng lặng ngồi trong phòng, trong đầu hắn chỉ nghĩ đến nàng, nàng nói tối nay về sẽ cho hắn một bất ngờ, không biết sẽ là cái gì. Có điều, chỉ cần là nàng đưa thì sao hắn có thể không thích?

Mới ngồi một lát mà ngoài cửa đã vang lên tiếng bước chân trầm ổn, là nàng đến!

Mộ Ly Thanh vội vàng đứng lên, hắn thấy trong tay nàng có một vật gì đó bị phủ vải đen.

“Thanh nhi mau đến đây xem đi!” Lãnh Mặc Cẩn cười đặt món đồ trong tay lên bàn tròn, mặc dù Mộ Ly Thanh vẫn cười nhưng nội tâm bỗng dâng lên một dự cảm xấu.

Quả nhiên, khi miếng vải đen được mở ra, tim hắn không nhịn được run lên.

Lãnh Mặc Cẩn thấy hắn không nói lời nào, nàng vui vẻ nói: “Đây là cỗ cầm chiều nay ta bảo Lãnh Cụ mua về từ một cửa hàng cầm nổi danh trong thành, nghe nói âm sắc vô cùng tốt. Chàng cứ ở trong phòng cả ngày chán hổng thì làm sao bây giờ, có cỗ cầm này rồi chàng có thể tiêu khiển một chút. Trước kia ta nghe nói tài đánh đàn của Thanh nhi là độc nhất vô nhị trong kinh thành, hôm nay ta thật có nhĩ phúc nha.”

Về mặt nhỏ nhắn của Mộ Ly Thanh đã sớm trắng bệch, hắn miễn cưỡng cười cười nhưng một chữ cũng không thốt lên được.

Tuy Lãnh Mặc Cẩn đang cười nhưng ý cười kia chẳng chạm đến đáy mắt: “Thanh nhi, chàng thử âm sắc của nó đi.”

Mộ Ly Thanh cứng đờ tại chỗ không nhúc nhích, thân mình gầy yếu giờ phút này không nhịn được run rẩy, mất nửa ngày hắn mới gỡ một tay chậm rãi đặt lên huyền cầm.

Lãnh Mặc Cẩn nhìn vẻ mặt đau khổ của tiểu nhân nhi, đáy mắt hiện lên một tia sáng phức tạp, nàng bắt lấy tay hắn đưa lên môi ấn xuống một nụ hôn: “Ta quên mất Thanh nhi đã lâu rồi không đánh đàn, chắc chắn sẽ có chút lạ lẫm.”

Mộ Ly Thanh ngẩng đầu lên, đôi mắt ngập nước kính ngạc nhìn nàng. Lãnh Mặc Cẩn thờ dài trong lòng, nàng ôm lấy cơ thể hắn, dán môi lên má hắn.

Lòng Mộ Ly Thanh đau đớn vạn lần, hắn biết hắn không nên lừa gạt nàng, nhưng, hắn sợ... Vòng ôm của nàng ấm áp như vậy, nếu nàng không cần hắn nữa thì hắn phải làm gì bây giờ? Hắn có thể làm cái gì bây giờ?

Lãnh Mặc Cẩn chống đầu gối ở thư phòng, không ai nhìn ra được vẻ mặt nàng lúc này, Lãnh Cụ đứng một bên cũng lo lắng không yên, bình thường giờ này tiểu thư đã về phòng cùng Mộ công tử, hôm nay đã xảy ra chuyện gì vậy?

Đúng lúc đó, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng bước chân dồn dập, Họa Nhi đứng vịn tay ở cửa sợ hãi gọi: “Đại tiểu thư...”

Lãnh Mặc Cẩn ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào Họa Nhi, hắn vừa thấy sắc mặt nàng tím lập tức đập nhanh hai nhịp, nhưng nghĩ tới bộ dạng thất hồn lạc phách của công tử nhà hắn thì lá gan trở nên to hơn nhiều: “Họa Nhi không biết... Không biết khi nào đại tiểu thư mới xử lý xong công chuyện quan trọng... Công tử nhà nô tì... Người... Người...”

Lãnh Mặc Cẩn hỏi: “Là công tử nhà người bảo người đến tìm ta sao?”

Họa Nhi sững sốt, nhưng hắn vẫn nói sự thật: “Không phải, là Họa Nhi thấy công tử không được ổn nên đã tự làm chủ... Đến xin Lãnh tiểu thư... Qua đó xem thử...”

Đáy mắt Lãnh Mặc Cẩn hiện lên một tia sốt ruột, vội vàng đứng lên nói: “Đi thôi.”

Lãnh Cụ mừng rỡ theo sau Lãnh Mặc Cẩn về phòng ngủ.

Lãnh Mặc Cẩn đứng ngoài cửa phòng do dự một lát, cuối cùng vẫn đẩy cửa bước vào. Vừa nâng mắt lên đã thấy thiên hạ nhỏ nhỏ nằm trên giường không nhúc nhích. Nàng bước tới ngồi bên giường ôm lấy đứa nhỏ ngủ kia.

Nàng đưa tay lau nước mắt trên mặt hắn: “Đứa nhỏ này, chàng khóc cái gì vậy? Chàng muốn làm cho ta đau lòng sao?”

Mắt Mộ Ly Thanh tràn ngập tơ máu đỏ hồng, đôi mắt to tròn vô thần nhìn phía trước.

Lãnh Mặc Cẩn ôm hắn vào lòng an ủi thật lâu, thiên hạ của nàng đột nhiên mở miệng nói: “Thê chủ...”

“Hửm?”

“Ta... Ta không phải... Không phải... Ừm...” Mộ Ly Thanh còn chưa nói xong đã bị Lãnh Mặc Cẩn dùng môi chặn lại.

Mãi đến khi thiên hạ nhỏ bị hôn đến mất hồn nàng mới buông hắn ra, cúi người nhìn tiểu nhân nhi nằm dưới thân, vẻ mặt tái nhợt ban đầu đã hiện lên một mảng hồng nhạt, càng thêm mềm mại.

“Chàng không phải cái gì? Không phải là một bé ngoan đúng không?” Lãnh Mặc Cẩn sờ má hắn, ánh mắt phức tạp dần tàn đi.

Mộ Ly Thanh nhẹ nhàng lắc đầu, vừa định nói gì đó lại bị Lãnh Mặc Cẩn chặn miệng.

“Ừm... Người...” Suy nghĩ của Mộ Ly Thanh đã bị nụ hôn của nàng biến thành một màu trắng xóa, hắn chỉ nhớ mỗi lúc hắn mở miệng ra đều bị nàng hôn không cho nói, sau vài lần thì hắn không lên tiếng nữa, chỉ biết mặc cho nàng rút đi quần áo trên người...

Sáng sớm hôm sau khi trời vẫn chưa sáng hẳn Lãnh Mặc Cẩn đã lôi kéo tiểu nhân nhi còn đang buồn ngủ của nàng rời giường, tự mình mặc xiêm y cho hắn, dùng bữa sáng xong lập tức lôi kéo hắn đi thẳng ra tiền viện.

Mộ Ly Thanh vừa thấy chiếc xe ngựa và cả đám hạ nhân đang chờ bên ngoài thì kỳ quái nhìn sang Lãnh Mặc Cẩn, nàng cười nói: “Hôm nay ta rảnh rồi, ta mang chàng lên núi du ngoạn, chắc lâu rồi chàng không ra ngoài, hôm nay ra ngoài hít thở không khí.”

Mộ Ly Thanh tròn đôi mắt to tròn, còn chưa hiểu chuyện gì đã bị Lãnh Mặc Cẩn ôm lên xe ngựa, có rất nhiều tiểu tư đi theo nhưng chỉ có mình Họa Nhi cùng ngồi trên xe với bọn họ.

Họa Nhi hơi chần chờ hỏi: “Sao em lại không thấy Lãnh Cụ?”

Mắt phượng Lãnh Mặc Cẩn xẹt qua ý cười: “Hôm nay ta bảo Lãnh Cụ xuống núi bàn công chuyện rồi.”

Họa Nhi hơi buồn nhưng lập tức giải thích: “Vậy cũng tốt, không cần phải nhìn thấy nàng!”

Lãnh Mặc Cẩn cười nói: “Ồ? Thật vậy không?”

Họa Nhi nhất thời nghẹn lời sững sờ một chỗ.

Lãnh Mặc Cẩn đã sớm bật cười thất thanh, nàng ôm cả người Mộ Ly Thanh vào lòng, nói: “Ta thấy con người Lãnh Cụ rất hợp với Họa Nhi, không bằng chúng ta tìm một ngày lo liệu chuyện hai người họ đi!”

Họa Nhi lại càng xấu hổ, Mộ Ly Thanh nghe vậy cũng tiện miệng nói: “Chuyện tình cảm phải xem duyên phận, nếu em thật sự không có ý với Lãnh Cụ thì chuyện này cứ bỏ đi.”

Họa Nhi há miệng thờ đốc, hần muốn nói gì đó nhưng chẳng thốt được một lời, cuối cùng đành phải xấu hổ cấn môi quay lưng đi.

Lãnh Mặc Cẩn cười cười đến gần tai Mộ Ly Thanh nói: “Nói vậy thì chàng và ta chính là thiên duyên trời định sao?”

Mộ Ly Thanh hơi mất tự nhiên xoay người đi, than thở: “Ta đâu có nói vậy...”

Xe ngựa đang chạy bỗng dừng lại, xa nương bên ngoài nói vọng vào: “Đại tiểu thư, phía trước là đường núi, xe ngựa không thể đi tiếp!”

Lãnh Mặc Cẩn đáp một tiếng, nói với Mộ Ly Thanh: “Phía trước là đường núi, nhưng cũng may nó không khó đi, chúng ta xuống xe đi một đoạn đi, thuận tiện ngắm phong cảnh ven đường.”

Mộ Ly Thanh gật gật đầu: “Vâng.”

Mặc dù đường núi bằng phẳng nhưng Lãnh Mặc Cẩn vẫn lo lắng cho Mộ Ly Thanh, nàng sai vài hộ vệ đi trước mở đường còn nàng che chở Mộ Ly Thanh đi ở giữa.

Chắc vì đã lâu không ra ngoài nên vẻ mặt Mộ Ly Thanh rất hưng phấn, Lãnh Mặc Cẩn thấy hần như vậy cũng hào hứng theo, thăm nghĩ hôm nay ra ngoài không uổng công.

Họa Nhi lại càng vui vẻ, hần ghen trong nhà lâu vậy rồi, vất vả lắm mới ra ngoài được một chuyến nên đã sớm chạy lên phía trước.

Mới đi có một lát mà Lãnh Mặc Cẩn đã sợ tiểu nhân nhi nhà nàng mệt nhọc bèn bảo mọi người dừng chân nghỉ ngơi một lát.

Mặc dù Mộ Ly Thanh chẳng mệt bao nhiêu nhưng hần cũng vuốt ngực liên tục thở gấp, Lãnh Mặc Cẩn vòng qua eo hần ân cần hỏi han: “Chàng mệt rồi sao? Có muốn uống nước không?”

Mộ Ly Thanh lắc đầu, ngẩng đầu lên thấy trán nàng có một tầng mồ hôi mỏng bèn lấy khăn tay ra lau cho nàng. Lãnh Mặc Cẩn búng mũi hần, nói: “Xem ra hôm nay đi ra ngoài rất đáng, chàng xem, sắc mặt chàng hồng lên không ít.”

Mộ Ly Thanh nhìn phong cảnh xung quanh, hít sâu một hơi nói: “Nơi này thật đẹp! Một ngày trời se lạnh sắc thu, núi non trùng điệp phía xa gần. Thành thời lên núi xem sông nước, chợt nhìn thấy núi dưới sông xanh*. Mặc dù hôm nay vẫn chưa vào thu nhưng ngược mắt nhìn lại có một cảm giác khác biệt.”

*Đây là một bài thơ, mình chỉ tạm dịch thôi nhé. Đây là nguyên văn:

Nhất thiên thu sắc lãnh tình loan, vô sở phong loan viễn cận gian.

Nhàn thượng sơn lai khán dã thủy, hốt vu thủy đề kiến thanh sơn.

Lãnh Mặc Cẩn cười nói: “Đứa ngọc này, chỉ xem có mỗi đỉnh núi lơ lửng mà chàng đã thỏa mãn đến vậy sao? Chờ sang năm đầu xuân chúng ta lại đến.”

Mộ Ly Thanh nói: “Người cũng biết nói là đỉnh núi lơ lửng vậy mà người còn âm ỉ lời ta đến xem?”

Lãnh Mặc Cẩn che chở Mộ Ly Thanh trong lòng còn mình đứng ở đầu ngọn gió, lên tiếng: “Trên núi Bạch Bình này có một ngôi chùa Tây Trần, nghe nói cầu nguyện và xin sấm ở đó rất linh nên mới mang chàng đi xem.”

Mộ Ly Thanh cuống quýt: “Vậy chúng ta đi nhanh đi! Đi nhanh đi!”

Lãnh Mặc Cẩn buồn cười chợt chợt trán hần: “Nhìn chàng gấp kìa!”

Chùa Tây Trần không lớn, hơn nữa lại nằm ở lưng chừng núi nên hiển nhiên khách hành hương không nhiều, việc đầu tiên đoàn người Lãnh Mặc Cẩn làm khi bước vào là thêm chút tiền nhang đèn, sau đó thì tự tản đi xung quanh.

Mộ Ly Thanh cảm thấy rất kích động, hần lôi kéo Lãnh Mặc Cẩn đến quỳ trước mặt thần Mộc Thủy, nhắm mắt, chắp hai tay thành tâm cầu nguyện.

Lãnh Mặc Cẩn mỉm cười nhìn hần, chính mình cũng nhắm mắt bắt đầu cầu nguyện.

“Thanh nhi cầu gì vậy?” Vừa mới ra khỏi đại điện Lãnh Mặc Cẩn đã hỏi.

Mặt Mộ Ly Thanh ửng đỏ: “Không nói cho người, nói ra sẽ không linh nghiệm nữa.”

Lãnh Mặc Cẩn cười nói: “Thần Mộc Thủy cũng chính là thần Tống Tử (ban con), có phải Thanh Nhi cầu thần Mộc Thủy sớm cho chàng hoài thai bảo bảo của ta không?”

Mặt Mộ Ly Thanh lập tức đỏ lên đánh nằng một cái: “Không có... Người... Người nói bậy... Ta không có đâu...”

Lãnh Mặc Cẩn cười không nói, ánh mắt nóng rực nhìn Mộ Ly Thanh luống cuống chân tay. Vừa vặn Họa Nhi cười vui vẻ đi tới nói: “Đại tiểu thư, công tử, phía trước là nhân duyên đường, là chỗ xin sâm, nghe nói rất linh nghiệm, tiểu thư và công tử đi xem thử đi!”

Mộ Ly Thanh như được đại xá, vội vàng nói: “Đúng rồi, đúng rồi, chúng ta đi xem thử đi!”

Lãnh Mặc Cẩn cười nói: “Vậy thì đi thôi.”

Nhân duyên đường nằm ở một phòng phía đông đại điện, bên trong không có tiểu sư chào đón, Họa Nhi đứng bên cạnh giải thích: “Cách xin sâm của nhân duyên đường này rất kì lạ, vợ chồng hai người phải cùng nhau đưa tay vào trong thùng sâm, sâm mà hai người cùng chạm vào chính là sâm hữu duyên.”

Lãnh Mặc Cẩn gật đầu nói: “Cách xin sâm đúng là khác lạ.”

Dứt lời liền dắt bàn tay nhỏ bé của Mộ Ly Thanh bước vào trong.

Hai người sờ soạng một lúc liền chạm vào nhau, cùng nhau lấy ra một quả sâm.

Lãnh Mặc Cẩn cầm lấy quả sâm mở ra, sâm ba mươi bốn, hung.

Bạn đang đọc truyện *Đại Gả Khí Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Giải Sâm, Truyền Tin

Mộ Ly Thanh vừa thấy được quả sâm thì vẻ mặt vui sướng lập tức tan biến. Họa Nhi đứng bên cạnh nhìn thấy hân như thế vội vàng an ủi: “Quê này không tính, tiểu thư và công tử cầu lại một quả khác đi!”

Lãnh Mặc Cẩn nhìn những kí văn trên quả sâm thì thầm: “Kính sơn bảo ngọc thủy khí chung, hân ngộ sở văn điều trắc mệnh, lưỡng hiển thủy tri bất nhất đồng, đương thì hầu tước thủy năng phong.”

Tạm dịch:

Bảo ngọc Kính Sơn tựa diễm lành

Gặp được Sở Văn tựa may mắn

Hai lần hiển ngọc sau khác trước

Khi đó hầu tước cũng sẽ phong

Nàng cau mày suy nghĩ rồi nắm lấy tay Mộ Ly Thanh nói: “Thanh nhi đừng quá lo lắng, bốc trúng thăm cũng không hẳn là không tốt, chúng ta đến chỗ đại sư nghe thử xem sao.”

Mộ Ly Thanh miễn cưỡng cười cười, gật đầu nói: “Vâng, đi nghe xem đại sư giải đoán quả sâm này thế nào, cầu thêm một lần thì mục đích của Mộc Thủy thần không còn nữa rồi.”

Dứt lời, ba người rời khỏi nhân duyên đường, theo sau Họa Nhi đến trước mặt đại sư giải đoán sâm.

Thoạt nhìn tuổi tác vị đại sư này khá cao, ông ấy ngồi ở đó tạo cho người ta cảm giác thanh tịnh, thoải mái. Lãnh Mặc Cẩn nắm tay Mộ Ly Thanh, hai người cùng nhau ngồi trước mặt đại sư. Lãnh Mặc Cẩn hai tay dâng quả sâm lên, nói: “Tại hạ và phu quân đến quý tự cầu phúc, may mắn cầu được một quả sâm, mong đại sư có thể giúp tại hạ chỉ điểm bên mê.”

Vị đại sư giải sâm nghe xong lời Lãnh Mặc Cẩn, ông đưa hai tay nhận lấy quả sâm, hành Phật lễ nói: “Hai vị thí chủ có thể đến được ngọn núi này ắt có cơ duyên, cầu được quả sâm này âu cũng có ý đồ riêng của nó.”

Lãnh Mặc Cẩn và Mộ Ly Thanh cũng vội vàng trả về một Phật lễ, cung kính ngồi chờ.

Đại sư lật xem quả sâm nhìn thật lâu mới lên tiếng: “Không biết hai vị thí chủ có từng nghe chuyện Hòa thị hiển ngọc cho Sở Vương năm đó?”

Lãnh Mặc Cẩn và Mộ Ly Thanh vội vàng gật đầu, đại sư lại nói tiếp: “Năm đó, Hòa thị phát hiện ra một khối ngọc thượng đẳng trên núi Kinh đã lập tức dâng lên cho Sở Vương. Sở Vương mang ngọc đến chỗ thợ thủ công xem xét lại bị nói thành một viên đá bình thường. Sở Vương giận dữ đã sai người

chém đi hai chân của Hòa thị. Từ đó, Hòa thị khóc thảm suốt ngày. Sau đó có người thấy Hòa thị đau khổ thì nghĩ trong đó nhất định có ẩn tình nên đã hiến khối ngọc cho Sở Vương một lần nữa. Sở Vương lại sai người mài dũa khối ngọc, không ngờ đó lại là khối mỹ ngọc có một không hai nên lập tức đặt tên cho khối ngọc là Hòa Thị Bích tức ngọc của Hòa thị.”

Đại sư nói xong thấy hai người vẫn không hiểu mấy nên ông lại tiếp tục: “Quê sâm này muốn nói đoạn nhân duyên của hai vị chính là mối lương duyên trời ban đẹp như mỹ ngọc, nếu sau này hai người có thể thấu hiểu lẫn nhau, cùng yêu thương nhau thì mối lương duyên này sẽ kéo dài thật lâu, trăm năm hảo hợp, cầu con có con, phú quý kéo dài. Nhưng nếu một trong hai người không ngừng cứ nghi ngờ vô căn cứ như Sở Vương thì mối lương duyên sẽ không còn nữa. Cũng giống như hai câu trên quê sâm, hai lần hiến ngọc sau khác trước, khi đó hầu tước cũng sẽ phong.”

Lãnh Mặc Cần nắm thật chặt tay Mộ Ly Thanh không nói lời nào, mà vẻ mặt Mộ Ly Thanh đã sớm thay đổi, cả khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Sau đó Lãnh Mặc Cần nắm tay Mộ Ly Thanh đứng lên, cung kính hành lễ với đại sư, nói: “Cảm ơn đại sư, hôm nay được nói chuyện với người làm tại hạ như hiểu ra rất nhiều thứ, tâm tình cũng được khai sáng rộng mở hơn nhiều.”

Đại sư gật đầu thờ dài: “Mong rằng hai vị có thể trân trọng nhau, quý trọng mối lương duyên không dễ đến này.”

Hai người gật đầu nói phải.

Sau khi rời khỏi chùa Tây Trần, Lãnh Mặc Cần thấy vẻ mặt Mộ Ly Thanh không bình thường nên ôm lấy hán hỏi: “Sao Thanh nhi nghe giải sâm xong mà vẫn mang bộ dạng không vui này vậy? Theo ta thấy quê sâm này chẳng xấu tí nào, rõ ràng là sâm đại cát mà.”

Mộ Ly Thanh hít hít mũi, buồn bã nói: “Đại sư cũng đã nói đây là sâm xấu, người lại nói vậy.”

Lãnh Mặc Cần dắt Mộ Ly Thanh vào một đình nhỏ bên ngoài chùa Tây Trần, toàn bộ hạ nhân đều chờ bên ngoài.

Lãnh Mặc Cần ôm lấy cơ thể tiểu nhân nhi nhà nàng, nói: “Không phải đại sư đã nói nhân duyên của chúng ta là do trời ban, hơn nữa còn có thể kéo dài thật lâu, trăm năm hảo hợp sao? Chẳng lẽ chàng không tin ta, không muốn thấu hiểu ta, không muốn yêu thương ta hay sao?”

Mộ Ly Thanh vội vàng nói: “Sao có thể như vậy chứ... Ta... Ta... Tất nhiên là ta muốn như vậy...”

Lãnh Mặc Cần cười nói: “Vậy chẳng phải là xong rồi sao? Chàng biết tình ta thế nào, ta biết lòng chàng ra sao, nếu sau này có xảy ra chuyện gì ta và chàng không thể đoán trước, Thanh nhi, ta muốn chàng hứa nhất định chàng phải tin tưởng ta, được không?”

Mộ Ly Thanh kinh ngạc nhìn nữ tử nghiêm túc trước mắt, không tự chủ được gật đầu. Lãnh Mặc Cần thấy vậy liền cười áp tay vào bụng hán, nói: “Đại sư còn nói chúng ta cầu con có con, nói không chừng trong bụng Thanh nhi đã có bảo bảo của ta, chàng nói xem có đúng không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Ly Thanh đỏ bừng đẩy nàng ra quay lưng đi: “Người... Người chỉ biết nói vậy...”

Lãnh Mặc Cần cười nhưng không nói, nàng chỉ ôm lấy hán từ phía sau, càng ôm càng chặt. Một làn gió thổi qua làm tóc mai của hán bay tán loạn. Trong Phật giáo có một câu, đó không phải gió động mà là tâm động.

Mặc cho xa nướng đánh xe vất vả bao nhiêu, rốt cuộc bọn họ vẫn lỡ mất giờ ăn tối.

Xe ngựa vừa dừng lại Lãnh Mặc Cần đã nghe thấy giọng của quản gia Vương thị: “Đại tiểu thư, hạ nô có việc cần bẩm báo.”

Lãnh Mặc Cần nghe thấy nhưng cũng không vội để ý tới ông ta, nàng cúi đầu khẽ gọi: “Thanh nhi, Thanh nhi tỉnh tỉnh, chúng ta đến rồi.”

Đôi mắt xinh đẹp của Mộ Ly Thanh hé mở, hán phát hiện mình đã nằm sấp trên chân nàng ngủ thiếp đi từ lúc nào, mặt hán đỏ bừng, ngượng ngùng ngồi dậy.

Lãnh Mặc Cần sờ sờ hai má phẩn nộn của hán, nói: “Ta còn vài việc phải xử lý, chàng về dùng bữa trước, đừng để bị đói nhé.”

Mộ Ly Thanh ngoan ngoãn gật đầu sau đó nương theo Họa Nhi leo xuống xe ngựa. Hán tùy ý đảo mắt bắt gặp người đứng bên ngoài không ai khác chính là quản gia Vương thị nên nhất thời có chút xấu hổ. Nhưng Vương thị vẫn nghiêm chỉnh hành lễ với hán: “Hạ nô gặp qua Mộ công tử.”

Mộ Ly Thanh hơi mất tự nhiên xoay người, Lãnh Mặc Cần đứng bên cạnh nói: “Thanh nhi vào trước đi, ta sẽ vào ngay.”

Họa Nhi cũng có chút cảm thán, khi đó vị quản gia kia dẫn người đến phòng công tử uy phong biết bao nhiêu, đến hôm nay gặp lại công tử cũng phải cúi đầu khúm núm.

Lãnh Mặc Cần thấy Mộ Ly Thanh đã vào trong mới quay lại hỏi: “Có chuyện gì?”

Quản gia Vương thị vội vàng nói: “Trưa nay trong phủ lão chủ quân phái người đến tìm đại tiểu thư, nói người đã lâu người không ở trong phủ, lão chủ quân rất nhớ người nên muốn gọi người về nhà một chuyến.”

Lãnh Mặc Cần hỏi: “Phụ thân cho người nào tới?”

“Người hầu hạ bên cạnh lão chủ quân, Từ Hề.”

Lãnh Mặc Cẩn nhướn mày, không ngờ phụ thân lại phái Từ Hề đến đây, chỉ sợ báo tin là giả, tìm hiểu thật giả mới là thật.

Vương thị thấy vẻ mặt bất ngờ của Lãnh Mặc Cẩn, ông ta vội vàng nói: “Từ Hề chỉ mới liếc mắt qua hậu viện một lần, mặc dù hạ nô ngu dốt nhưng vẫn hiểu, tốt nhất là không để hần biết chuyện Mộ công tử, hạ nô chỉ nói đại tiểu thư thích núi Bạch Bình này nên mới muốn ở đây thêm vài ngày.”

Lãnh Mặc Cẩn gật đầu nói: “Coi như ngươi có mắt nhìn.”

Vương thị mừng rỡ, vội nói: “Cảm ơn đại tiểu thư đã khen ngợi.”

Lãnh Mặc Cẩn suy nghĩ một lát, nói: “Cho người trở về bẩm báo với cha ta một tiếng, sáng sớm mai ta sẽ về.”

“Dạ.”

Mộ Ly Thanh ngơ ngác ngồi trong phòng nhìn Họa Nhi bận rộn đi tới đi lui, đột nhiên hần mở miệng: “Họa Nhi...”

Họa Nhi thấy sắc mặt công tử nhà hần không tốt, nghĩ chuyện xin sâm hồi chiều làm ảnh hưởng đến chủ tử nên vội vàng an ủi: “Công tử đừng lo lắng, tuy quê sâm kia không mấy tốt nhưng đại sư cũng đã nói nhân duyên của người và đại tiểu thư rất tốt, người đừng lo lắng.”

Mộ Ly Thanh vò khăn tay, bất an nói: “Họa Nhi em nói xem ta có nên nói cho nàng biết thân phận thật của mình, nói cho nàng biết ta không phải ca ca, không phải người mà nàng muốn thành hôn...”

Họa Nhi ngạc nhiên hỏi: “Sao đột nhiên công tử lại nói đến chuyện này?”

Mộ Ly Thanh cười khổ: “Hôm nay đến cả đại sư cũng đã nói, nếu ta muốn ở bên nàng thật lâu thì quan trọng nhất chính là thấu hiểu lẫn nhau, cùng yêu thương nhau. Nhưng bây giờ đến cả chuyện ta là ai mà ta cũng gạt nàng vậy thì còn gì là thấu hiểu lẫn nhau, tâm linh tương thông? Hôm nay cầu ra quê sâm này là Mộ Thủy thần đang báo cho ta biết ta phải thành thật với nàng, sao ta có thể tiếp tục giấu nàng được chứ?”

Họa Nhi cũng đang sửng sốt, lời công tử nói cũng rất có lý nên hần cũng bắt đầu lo lắng: “Nhưng nếu sau khi đại tiểu thư biết được sự thật, người nổi giận thì làm sao bây giờ? Hay là... Sau khi biết được sự thật người lại muốn kết hôn với đại công tử thì phải làm sao?”

Cả người Mộ Ly Thanh chấn động, hần ôm lấy ngực không nói nên lời.

Đúng lúc đó, cửa phòng bị đẩy ra, Lãnh Mặc Cẩn cười nhạt đi đến: “Thanh nhi, sao chàng còn chưa dùng bữa?”

Lòng Mộ Ly Thanh chợt căng thẳng, nàng có nghe được những lời hần vừa nói với Họa Nhi hay không?”

Mặt Lãnh Mặc Cẩn không có vẻ gì lạ, chỉ hơi oán trách nói: “Sao Thanh nhi vẫn chưa truyền lệnh xuống? Chàng đừng làm mình đói như vậy chứ.”

Mộ Ly Thanh đứng dậy đi tới vùi vào lòng nàng, lưu luyến đoan tình cảm mà hần không thể dùng lời nào diễn tả được. Đáy mắt Lãnh Mặc Cẩn hiện lên tia sáng âm áp, cười nói: “Thanh nhi, chàng sao vậy?”

Mộ Ly Thanh cố nén nước mắt, lắc đầu không nói lời nào. Lãnh Mặc Cẩn đỡ lưng hần, nói: “Thanh nhi, vì thế có chuyện muốn nói với chàng.”

Tìm Mộ Ly Thanh giật thót, treo đến tận cổ họng. Sau đó hần nghe nàng nói: “Hôm nay phụ thân cho người đến tìm ta, nói là gọi ta về nhà một chuyến. Ta thấy sắc trời hôm nay không còn sớm nên chờ sáng sớm mai mới đi. Chuyện này ta muốn nói trước với chàng một tiếng, đỡ cho chàng đến lúc đó không thấy ra lại sốt ruột.”

Mộ Ly Thanh nghe vậy mới ngẩng đầu lên, Lãnh Mặc Cẩn nhìn thấy hốc mắt hần hồng hồng, lòng nàng mềm nhũn, cúi đầu hôn lên môi hần, lưu luyến nói: “Làm sao bây giờ... Vì thế không nỡ rời khỏi Thanh nhi...”

Mộ Ly Thanh ưm một tiếng tựa trên vai nàng nói: “Người... Chỉ cần người đừng quên trở về là được rồi...”

Lãnh Mặc Cẩn thở dài: “Có chàng ở đây, làm sao ta nỡ không về chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Đại Gả Khi Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Linh Vân Diệu Kế

Sáng sớm hôm sau, Lãnh Mặc Cẩn tranh thủ ngắm thiên hạ của nàng thêm một lát trước khi về nhà. Nhìn hần ngốc nghếch cau mày chôn mình trong ổ chăn ngủ thật say mà lòng nàng mềm nhũn, nàng cúi người hôn lên miệng nhỏ nhắn kia một cái, trông hần ngủ thật say vì mệt mỏi, nàng thầm trách mình tối qua đã không biết chừng mực.

Quân gia Vương thị vừa thấy Lãnh Mặc Cẩn bước ra lập tức ân cần phủ thêm áo choàng cho nàng, Lãnh Mặc Cẩn vừa đi vừa nói chuyện: “Người không cần phải xuống núi, cứ ở đây chăm lo cho cuộc sống của Mộ công tử. Nhớ, ba bữa mỗi ngày phải để ý thật kỹ cho ta.”

Wương thị vội vàng đáp: “Dạ dạ.”

Sau đó, Lãnh Mặc Cẩn quay đầu nhìn Lâm phủ yên tĩnh một lần cuối rồi mới leo lên xe ngựa.

Vừa về tới nhà, Lãnh Mặc Cẩn lập tức đi thẳng đến Đông Uyển nơi ở của cha nàng. Đúng lúc đó, nàng nhìn thấy phụ thân đang được Từ Hề đỡ ra ngoài đi dạo, Lãnh Mặc Cẩn bước tới hành lễ: “Hài tử gặp qua phụ thân.”

Nhà mẹ của quân chủ Lâm phủ họ Trầm, hẳn là con trưởng của một gia tộc nổi tiếng ở Giang Hoài. Nhớ năm đó đương gia chủ mẫu Lâm phủ qua đời, con gái thì hôn mê bất tỉnh, đoạn thời gian đó chỉ có một mình Thẩm thị, một nam tử phải đứng ra chống đỡ toàn bộ gia nghiệp, vậy nên từ nhỏ đến lớn Lãnh Mặc Cẩn vẫn luôn kính trọng Thẩm thị.

Lão quân chủ Thẩm thị vừa thấy con gái hồi phủ, ông chẳng vội nói gì nhiều, chỉ tha thiết kéo hai tay nàng nhìn từ trên xuống dưới mấy lần rồi mới lên tiếng: “Ồ bên ngoài không thể tốt bằng nhà mình được, để vi phụ nhìn xem Cẩn nhi có gầy đi hay không?”

Lãnh Mặc Cẩn cười đỡ lấy lão quân chủ, nói: “Không phải phụ thân vẫn nghĩ con là đứa nhỏ không biết tự chăm sóc chính mình đó chứ?”

Thẩm thị xúc động nói: “Nháy mắt mà Cẩn nhi của vi phụ đã lớn như vậy rồi, hơn nữa lớn lên lại là một người có nhân phẩm, có tướng mạo!”

Lãnh Mặc Cẩn cười nói: “Làm gì có ai lại khen con mình như vậy, người khác mà nghe thấy sẽ chê cười người đấy.”

Từ Hề cũng cười nói: “Lời lão quân chủ nói thật sự rất đúng, một người tốt như đại tiểu thư, tìm hết kinh thành cũng không tìm được người thứ hai giống đại tiểu thư!”

Lão quân chủ nghe xong cũng vui vẻ tiếp lời: “Nhìn xem, đến Từ Hề cũng nói như vậy chứng tỏ lời ta nói là thật, người ta cười cái gì chứ? Cẩn nhi của vi phụ tốt như vậy, lại có bản lĩnh như vậy, không biết ngoài kia có bao nhiêu người muốn kết thân với nhà ta đó!”

Lãnh Mặc Cẩn căng thẳng nhưng vẻ mặt nàng vẫn không có gì bất thường, e là phụ thân đã nghe được lời đồn đãi gì nên mới gọi riêng nàng về cảnh cáo.

Quả nhiên, Thẩm thị trầm giọng nói: “Từ khi nẫu thân con qua đời, Lãnh gia chúng ta chỉ còn một hi vọng duy nhất là con, trên vai con không chỉ có gánh nặng phục hưng cơ nghiệp trăm năm của Lãnh gia mà sinh con nối dõi tông đường cũng là trách nhiệm của con.”

Lãnh Mặc Cẩn trầm mặc không nói, Thẩm thị lại tiếp tục: “Vi phụ cũng chỉ có một nữ nhi là con, con thích chơi đùa bên ngoài vi phụ cũng không cấm cản, nếu đã có nam tử vừa ý thì mang về cho vi phụ nhìn xem, gia thế kém một chút cũng không sao, biết không?”

Thấy Lãnh Mặc Cẩn vội vàng gạt đầu vâng vâng dạ dạ thì vẻ mặt Thẩm thị mới dịu xuống cho nàng lui ra ngoài.

Lãnh Mặc Cẩn bình tĩnh trở về đình viện của mình, Lãnh Cự đã chờ ở đó từ sớm, vừa thấy nàng về lập tức theo sau.

Lãnh Mặc Cẩn ngồi xuống án án huyệt thái dương, mệt mỏi hỏi: “Điều tra đến đâu rồi?”

Lãnh Cự nói: “Theo thuộc hạ điều tra được, hai tháng trước đúng thật Mộ gia đã gả đại công tử Mộ Thiên Thanh ra ngoài, còn nhị công tử vì không nỡ để ca ca xuất giá đã ngã bệnh, chưa từng ra khỏi cửa.”

Lãnh Mặc Cẩn cau mày nói: “Chỉ tra được những chuyện này?”

Lãnh Cự lập tức nói: “Thuộc hạ còn tra ra được, ở Mộ gia, khác với nhị công tử, đại công tử rất được cưng chiều, mọi chuyện đều ưu tiên cho hắn trước. Đại công tử rất thích đánh đàn, cầm kỳ của hắn là có một không hai trong kinh thành. Mà nhị công tử Mộ Ly Thanh trời sinh tính tình hướng nội ôn hòa nên thường xuyên bị lạnh nhạt, trừ tài vẽ tranh xuất chúng thì hắn chẳng khác gì một người bình thường. Nửa đêm hôm qua thuộc hạ đột nhập vào Mộ phủ may mắn được một bức tranh do nhị công tử vẽ.”

Lãnh Mặc Cẩn không thèm quan tâm một chữ ‘mượn’ này của Lãnh Cự có gì không đúng, vội nói: “Đưa bức tranh lên đây.”

Lãnh Mặc Cẩn vừa cầm được tranh lập tức mở ra, lọt vào mắt nàng chính là hình ảnh duyên dáng sinh động của những đóa sen mới nở, bút pháp của bức tranh này chẳng có nét nào là nàng không quen thuộc.

Lãnh Cự lại nói tiếp: “Thuộc hạ còn phát hiện được rất nhiều chuyện kì quái, Mộ gia nhị công tử lại không ở trong gian phòng của mình mà ngủ ở gian phòng của đại công tử, có lẽ vì quá nhớ huynh trưởng của mình nên mới như vậy.”

Lãnh Mặc Cẩn hừ một tiếng, cười lạnh.

Lãnh Cự không hiểu lấy ý tứ của tiểu thư nhà mình, nàng chỉ có thể tiếp tục nói: “Thuộc hạ còn điều tra được một chuyện, hai ngày sau nhị công tử Mộ gia sẽ đến chùa Linh Vân ở ngoài thành dâng hương cầu phúc.”

Lúc này Lãnh Mặc Cẩn mới có chút hứng thú ngẩng đầu lên, đôi mắt phượng khẽ híp, dường như bên môi vừa tràn ra ý cười.

Sáng sớm hai ngày sau, một chiếc xe ngựa được chế tác tinh xảo chạy lộc cộc trên con đường dẫn đến chùa Linh Vân, chiếc xe chạy đến đường núi thì phát hiện trên đường có mấy nữ tử đang ngồi trên ngựa hoặc đứng ven đường nói chuyện phiếm, vừa vịn chần ngang đường đi.

Xa nương Dur Nhị của Mộ gia dừng xe, nói: “Phiền các vị tiểu thư phía trước nhường một ít đường cho xe ngựa nhà ta chạy qua!”

Nữ tử dẫn đầu vừa vịn là đại tiểu thư Lâm gia luôn thích ức hiếp bá tánh và đùa giỡn nam tử nhà lành trong kinh thành, Lâm Mẫn. Nàng ta cười hắc hắc nhảy xuống ngựa nói: “Không biết là công tử nhà ai lên núi dâng hương vậy? Để bản tiểu thư nhìn thử một cái xem có phải là người quen hay không nào!”

Mấy nữ tử khác cũng bật cười ha hả, một câu có quen biết này của Lâm Mẫn không khỏi làm người khác suy nghĩ sâu xa.

Dur Nhị gặp phải tình hình này sợ tới xanh cả mặt, nàng nhìn Lâm Mẫn chậm rãi đến gần xe ngựa, một câu cũng không nói nổi, chỉ có duy nhất một giọng nói run rẩy phát ra từ trong xe ngựa: “To gan... Công tử là ta là... Là nhị công tử nhà Mộ viên ngoại lang... Các người đừng có... Đừng có làm bừa...”

Ai ngờ Lâm Mẫn nghe xong lại chẳng sợ mà ngược lại càng thêm ngang ngược cười nói: “Mộ viên ngoại lang là ai vậy? Mẫu thân ta chính là hội trưởng của thương hội kinh thành đây này!”

Dứt lời nàng ta bước ba bước gộp thành hai bước xông tới xóc màn xe lên, bên trong xe lập tức vang lên tiếng la sợ hãi của hai nam tử.

Lâm Mẫn cười nói: “Không biết Mộ công tử có thể nể mặt cùng đại hạ lên chùa dâng hương không?”

Nàng ta vừa dứt lời thì một giọng nữ trầm thấp truyền đến từ phía sau: “Không biết Lâm tiểu thư đang muốn ai nể mặt vậy?”

Lâm Mẫn vừa nghe thấy giọng nói kia sắc mặt lập tức thay đổi, nàng ta vội vàng buông màn xe trong tay vòng ra phía sau, bước thật nhanh tới nói: “Lâm Mẫn không biết Lãnh tiểu thư đang ở đây, thất lễ thất lễ!”

Mọi người nhìn thấy một Lâm Mẫn đang vênh váo tự đắc đột nhiên bày ra dáng vẻ này liền biết người vừa đến có thân phận không bình thường nên cũng vội vàng xuống ngựa chạy tới bắt chuyện.

Xe ngựa Lãnh phủ chậm rãi chạy tới rồi dừng lại phía sau xe ngựa Mộ phủ. Lãnh Mặc Cần cười nhẹ bước từ trong xe ra ngoài, thấy đám người Lâm Mẫn cũng chỉ tùy ý gật đầu một cái xem như chào hỏi, hỏi: “Không biết nơi này đã xảy ra chuyện gì mà lại chặn hết đường lên núi như vậy?”

Lâm Mẫn vội nói: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì cả! Lãnh tiểu thư muốn lên núi dâng hương, ta nào có lá gan dám ra cản đường chứ! Mọi người mau tránh sang một bên, để Lãnh tiểu thư lên núi!”

Mọi người luống cuống tay chân kéo ngựa sang một bên mở đường. Lãnh Mặc Cần thân nhiên vuốt cằm tỏ ý cảm ơn với Lâm Mẫn rồi quay người trở về xe ngựa, ai ngờ ngay lúc đó trong xe ngựa Mộ phủ bỗng vang đến một giọng nói uyển chuyển động lòng người: “Vị tiểu thư này, xin người hãy dừng bước! Xin tiểu thư hãy giúp đỡ cho ta với!”

Lãnh Mặc Cần dừng bước, ánh mắt chiếu thẳng đến xe ngựa Mộ phủ, Lâm Mẫn thấy vậy bèn cười giả lả nói: “Lãnh tiểu thư, bọn ta chỉ đùa giỡn với vị công tử này một chút thôi, cũng không định vượt quá khuôn phép, bọn ta sẽ lập tức để họ đi!”

Lãnh Mặc Cần thân nhiên nói: “Nếu chỉ là đùa giỡn vậy thì để xe ngựa bọn họ đi qua trước đã.”

Sắc mặt Lâm Mẫn trầm xuống, nàng ta còn chưa kịp mở miệng người trong xe ngựa đã vội vàng tiếp lời: “Đa tạ sự giúp đỡ của tiểu thư! Dur Nhị, đi mau!”

Lúc này xa nương Mộ phủ mới hoàn hồn, run rẩy quát ngựa chạy đi.

Chờ xe ngựa Mộ phủ đi xa Lãnh Mặc Cần mới quay đầu lại cười với Lâm Mẫn.

Bên trong xe ngựa Mộ phủ, tiểu tư Cẩm Nhi vỗ ngực run giọng nói: “Cảm ơn trời đất, cuối cùng cũng không sao rồi. Lâm tiểu thư này thật to gan, dám làm như vậy với công tử...”

Người vừa nãy lên tiếng nhờ Lãnh Mặc Cần giúp đỡ tức giận mắng: “Người cái tên chết nhất này người hết cả lăm rồi à? Cái bộ dạng uất ức lúc nãy của người đúng là làm mất mặt Mộ phủ!”

Tiểu tư Cẩm Nhi uất ức cúi đầu khóc nức nở: “Hạ nô biết sai rồi... Xin công tử trách phạt...”

Vị công tử kia oán giận: “Cũng may lúc ra ngoài ta có mang theo mạng che mặt, nếu không bản công tử đã bị cợt nhả rồi!”

Cẩm Nhi gạt đầu nói phải.

Người ngồi trên xe không ai khác chính là đại công tử Mộ phủ – Mộ Thiên Thanh và tiểu tư bên người hần Cẩm Nhi. Hai người bọn họ thường lui tới chùa Linh Vân dâng hương nhưng trước kia chưa từng xảy ra chuyện như vậy nên bọn họ cũng dần lo là không mang theo hộ vệ, trăm ngàn lần không ngờ hôm nay mọi chuyện lại thành ra thế này.

Từ khi nhị đệ xuất giả hấn vẫn luôn trốn trong phủ không dám ra khỏi cửa vì sợ bị người khác nhận ra, bọn hạ nhân trong phủ cũng đã bị mẫu thân dạy dỗ để không gọi sai đại công tử và nhị công tử, hơn nữa nhị đệ không hay ra ngoài nên người quen biết nó rất ít, hấn đã đợi ròng rã hai tháng, thấy mọi chuyện không bại lộ nên mới dám ra ngoài. Có điều, người quen biết hấn cũng không ít nên dễ chắc chắn hấn đã mang theo một mảnh lụa mỏng để che mặt.

Hấn vuốt ve quần áo tinh mỹ trên người, chợt nhớ: “Vị tiểu thư vừa giúp chúng ta họ Lân sao?”

Cầm Nhi vội đáp: “Dạ phải, là vị tiểu thư họ Lân. Trong kinh thành này, có thể khiến người ta gọi bằng Lân tiểu thư e rằng chỉ có một người.”

Lòng Mộ Thiên Thanh lại càng khó chịu. Nhớ năm đó hấn còn quấn lấy mẫu thân đến Lân gia từ hôn, lúc đó hấn nghĩ Lân gia đã gần như suy sụp, hơn nữa tiểu thư Lân gia vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, hấn cũng không muốn gả sang đó để chịu cảnh thù thân sống hết quãng đời còn lại. Nhưng ai ngờ được sau này Lân tiểu thư có thể tỉnh lại, hơn nữa còn phát triển cơ nghiệp Lân gia ngày một hưng thịnh, như thế bảo hấn không hối hận, không trách móc thế nào được?

Năm đó sau khi từ hôn với Lân phủ xong việc buôn bán của mẫu thân không còn tốt như trước nữa. Từ trước đến nay Mộ phủ vẫn luôn dựa vào Lân gia để lấy về mấy vụ buôn bán lớn, sau khi trở mặt với Lân phủ thì đám thương nhân kia cũng không qua lại với bọn họ nữa, Mộ phủ này nhìn bên ngoài vẫn là nhà có tiền có thế nhưng thực tế chỉ còn miệng cạp gan thỏ.

Cầm Nhi vươn đầu sang, tò mò hỏi: “Không biết vị Lân tiểu thư này trông thế nào...”

Mộ Thiên Thanh bày ra vẻ mặt khinh thường: “Thế nào, nếu người ta là một nữ tử mỹ mạo có phải ngươi hận không thể lập tức xông tới hay không?”

Cầm Nhi vội vàng cúi đầu không dám nhiều lời nữa, bên trong xe chỉ còn duy nhất tiếng Mộ Thiên Thanh ai ai thở dài. Đúng là tạo hóa trêu ngươi, nếu biết mọi chuyện sẽ thành ra thế này thì lúc trước hấn đã không để mẫu thân đi từ hôn với người ta.

Bạn đang đọc truyện *Đại Gã Khí Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Hư Tình Giả Ý

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

Vừa vào đến chùa Linh Vân Mộ Thiên liền dắt tiểu tư Cầm Nhi đi bái lạy từng pho tượng Phật, hấn quỳ lạy thật lâu trước mặt Mộc Thủy thần, khẩn cầu Mộc Thủy thần có thể ban cho hấn một đoạn lương duyên, không uống công hấn ngày ngày bắt chấp mưa gió lên núi cầu phúc.

Một lần vào, đến lúc ra đã là hai canh giờ sau, sau khi Mộ Thiên Thanh chào đại sư trụ trì xong liền dắt Cầm Nhi hai người một trước một sau tiêu sái ra khỏi đại điện, vòng ra sau chùa Linh Vân. Mới đi được nửa đường Cầm Nhi đã tỉnh mắt la lên: “Công tử, sao vòng tay của người biến mất rồi?”

Mộ Thiên Thanh kinh hãi vội vàng giơ tay lên nhìn, đúng là cổ tay hấn trống trơn, vòng ngọc gia truyền không còn ở đó nữa!

Cầm Nhi vội nói: “Chắc là người đã đánh rơi ở Thiên Điện rồi, hạ nô lập tức quay lại tìm, công tử hãy đứng đây chờ một lát!”

Mộ Thiên Thanh gật đầu: “Đi nhanh về nhanh!”

Cầm Nhi đáp một tiếng rồi xoay người chạy thật nhanh.

Mộ Thiên Thanh đứng đó thật lâu vẫn không thấy Cầm Nhi trở về, hấn thầm mắng không biết tên háo sắc kia lại chạy đi đâu. Ở ngoài này có mấy công tử nhà giàu lui tới, ai cũng quay đầu nhìn hấn, nhớ đâu gặp phải người quen thì phải làm sao? Đứng ở đây thế này rất nguy hiểm, hấn vung tay áo, một mình đi tới sau núi, quay về xe ngựa chờ Cầm Nhi về!

Nhưng ai ngờ lúc hấn đi tới hậu viện thì không thấy bóng dáng xe ngựa nhà mình đâu cả, lòng Mộ Thiên Thanh tràn ngập lửa giận, Dư Nhị kia, rõ ràng đã bảo nàng chờ ở đây mà sao bây giờ cả người lẫn xe đều không thấy?

Mộ Thiên Thanh quay đầu nhìn bốn phía, hấn chọn con đường nhỏ dẫn vào trong rừng. Mộ Thiên Thanh đoán Dư Nhị không chịu nổi cái nóng gay gắt này nên đã chạy vào rừng hòng mát rồi.

Nhưng không ngờ Mộ Thiên Thanh đi thật lâu, dừng nói là xe ngựa nhà mình, đến một bóng người cũng chẳng thấy. Hôm nay hấn quỳ rất lâu nên hai chân đau nhức không thôi, bây giờ lại đi cả nửa ngày, hai chân như nhũn ra. Càng chạy lại càng thấy không đúng, phong cảnh xung quanh hấn chưa nhìn qua bao giờ, con đường này lại nhiều ngã rẽ như vậy, hấn hoàn toàn không biết đường về nằm ở đâu.

Nhìn lại rừng cây sâu thẳm không thấy được chân trời, đột nhiên có một đàn quạ bay qua làm Mộ Thiên Thanh không nhịn được hoảng sợ. Hai chân

không còn nghe lời hấn bắt đầu run lên.

Đúng lúc hấn mệt mỏi luôn ngã xuống thì xa xa vang đến tiếng bước chân thong thả, từng tiếng từng tiếng vọng vào tai hấn, Mộ Thiên Thanh vừa mừng vừa sợ xoay người lại nhìn, hấn nghĩ mình đã gặp được tiên nữ bước ra từ tranh vẽ.

Lãnh Mặc Cẩn nhìn thấy Mộ Thiên Thanh cô đơn đứng đó, quần áo tinh xảo xinh đẹp trên người đã trở nên xộc xệch từ lúc nào bèn bước tới ân cần hỏi han: “Công tử? Vì sao công tử lại đi một mình thế này, mặc dù ở đây gần chùa Linh Vân nhưng vẫn có nguy hiểm đó.”

Cả người Mộ Thiên Thanh rung động, hấn vừa nghe giọng liền biết nàng chính là Lãnh tiểu thư đã giải vây cho hấn khi nãy.

Lãnh Mặc Cẩn thấy sắc mặt Mộ Thiên Thanh không được bình thường, nàng bước lên hai bước hỏi: “Công tử bị lạc đường sao? May mắn bây giờ tại hạ cũng phải quay lại chùa, nếu công tử không ngại, tại hạ sẵn lòng dẫn đường.”

Mộ Thiên Thanh cúi người cảm ơn nàng: “Nếu vậy thì cảm ơn tiểu thư.”

Lãnh Mặc Cẩn từ chối cho ý kiến, nàng bày ra tư thế mời, Mộ Thiên Thanh gật đầu nhắc chân bước đi nhưng vừa đi đến cạnh nàng thì một trận gió thổi qua làm mạng che của hấn bay xuống lộ ra gương mặt tuyệt sắc.

Mộ Thiên Thanh than nhẹ, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy tia kinh diễm trong mắt Lãnh Mặc Cẩn, hấn vội vàng cúi đầu giấu đi sự đắc ý trong mắt mình. Lãnh Mặc Cẩn như vừa tỉnh lại từ giấc mộng, nàng nhận lấy mạng che Lãnh Cự vừa nhặt về, tự mình phủi đi cát bụi trên đó rồi hai tay trả về cho chủ.

Mộ Thiên Thanh cúi đầu nhận lấy mạng che một lần nữa đeo lên rồi mới nhẹ giọng nói: “Đi thôi.”

Mộ Thiên Thanh đi từng bước theo sau Lãnh Mặc Cẩn, nhìn bóng lưng của nàng phía trước, lòng hấn cực kì kích động, chẳng lẽ đây chính là cơ hội thứ hai Mộ Thiên Thanh cho hấn sao? Nếu là như vậy thì hấn tuyệt đối sẽ không lùi bước dễ dàng như vậy nữa.

Ước chừng một nén nhang ba người họ đã về tới chùa Linh Vân, đứng từ xa đã thấy tiểu tư Cẩm Nhi đang cầm khăn tay khóc lóc thảm thiết, vừa thấy công tử nhà hấn trở về lập tức chạy tới, khóc nói: “Công tử, người đi đâu vậy? Cẩm Nhi lo muốn chết...”

Mộ Thiên Thanh cực kì chán ghét bộ dạng nước mắt nước mũi tèm lem của Cẩm Nhi nhưng trước mặt Lãnh tiểu thư hấn không thể tức giận được, đành phải giả vờ nức nở nói: “Ta vừa mới bị lạc đường, may mắn gặp được vị tiểu thư này dẫn ta về, nếu không.....”

Dứt lời hấn liền dựa đầu vào vai Cẩm Nhi thấp giọng bật khóc.

Lãnh Mặc Cẩn nghe vậy vội vàng nói: “Công tử không cần phải khách sáo, nếu công tử đã tìm được người nhà rồi thì tại hạ xin phép đi trước.”

Mộ Thiên Thanh đột nhiên căng thẳng, hấn ngẩng đầu lên khó xử nói: “Không biết xa nương nhà ta đã đánh xe đi đâu mất.....”

Quả nhiên, Lãnh Mặc Cẩn lập tức dừng bước nói với Lãnh Cự: “Lãnh Cự, ngươi đi xung quanh xem thử, nếu thấy được xe ngựa của Mộ phủ thì lập tức về đây bẩm báo!”

“Dạ!”

Lãnh Mặc Cẩn nhìn bóng lưng Lãnh Cự đi xa, an ủi: “Công tử đừng lo lắng, chắc chắn sẽ có tin tức ngay thôi.”

Mộ Thiên Thanh gật đầu không nói. Lúc nhìn nàng, hấn có cảm giác dường như đôi mắt kia có thể nhìn thấu đáy lòng mình, mới nhìn một lúc mà hấn đã không nhịn được cúi đầu xuống, mặt đỏ bừng, tim đập thình thịch. Mặt khác, Cẩm Nhi đứng bên cạnh đã nhìn đến ngày ngốc từ lúc nào rồi.

Bọn họ đứng đợi một lát thì Lãnh Cự dẫn theo xa nương Mộ phủ chạy tới. Dư Nhị vừa nhìn thấy công tử nhà mình chật vật đứng đó lập tức sợ hãi quỳ rạp xuống đất: “Nhị công tử, tiểu nhân biết sai rồi! Tiểu nhân biết sai rồi! Xin nhị công tử tha tội!”

Mộ Thiên Thanh vỗ ngực hỏi: “Xe ngựa đâu? Không phải ta đã dặn người đứng đây chờ sao? Ngươi đi đâu vậy?”

Dư Nhị sợ hãi không dám nói lấy một chữ, Lãnh Cự đứng một bên thấy vậy liền chen miệng, nói: “Thuộc hạ tìm được nàng ta ở phòng chứa củi, đang tụ tập bài bạc với một đám không biết là hộ vệ nhà nào.”

Mộ Thiên Thanh tức muốn điên lên được, tay hấn run run chỉ vào Dư Nhị không nói nên lời, Cẩm Nhi đứng bên cạnh vội vàng hỏi: Ngựa đâu rồi? Cả xe nữa?”

Dư Nhị nhìn xung quanh nửa ngày mới đau khổ nói: “Rõ ràng tiểu nhân để xe ở đây... Sao bây giờ không thấy đâu nữa... Tại sao trong chùa miếu mà còn có người trộm xe chứ...”

Về mặt Mộ Thiên Thanh cực kì giận giữ nhưng cách một lớp lụa che mặt nên không thấy rõ, Cẩm Nhi cầm khăn tay khóc nói: “Công tử, không còn xe nữa thì chúng ta về nhà thế nào đây?”

Nhất thời, Mộ Thiên Thanh cảm thấy cực kì khó xử, ánh mắt như có như không nhìn về phía Lãnh Mặc Cẩn.

Lãnh Mặc Cẩn cũng nhìn thấy nên thuận miệng nói: “May mắn tại hạ cũng đang định xuống núi, nếu công tử không chê thì ngồi xe ngựa của ta vậy.”

Thấy Mộ Thiên Thanh vẫn do dự đứng đó nàng lập tức bưng tỉnh: “Tình thế cấp bách nên tại hạ nhất thời quên mất quy củ, thôi thì công tử cứ ngồi xe của tại hạ xuống núi trước, sau khi công tử quay về lại bảo xa nương quay lại đón tại hạ.”

Mộ Thiên Thanh vội đáp: “Tiểu thư nghĩ nhiều rồi. Bây giờ chúng ta phải xuống núi, nếu làm như lời tiểu thư nói, chờ xa nương trở lại đón tiểu thư thì trời đã tối rồi, đi đêm như vậy không an toàn lắm đâu.”

Lãnh Mặc Cẩn mỉm cười: “Nếu vậy thì mời công tử đi bên này, xe ngựa của tại hạ ở bên kia.”

Mộ Thiên Thanh gật đầu đi theo Lãnh Mặc Cẩn đến xe ngựa của Lãnh phủ.

Lãnh Mặc Cẩn khẽ mỉm cười mời Mộ Thiên Thanh và Cầm Nhi lên xe trước, xa nương Mộ phủ Dư Nhị đi phía sau đau khổ cầu xin tha thứ nhưng Mộ Thiên Thanh hoàn toàn không nói lời nào, cuối cùng vẫn là Lãnh Mặc Cẩn lên tiếng: “Nếu người muốn cầu xin chủ tử nhà người tha thứ thì bây giờ đi bộ từ chùa Linh Vân này về Mộ phủ đi, xem như đó là hình phạt làm mất xe dành cho người.”

Dứt lời, nàng không thêm để ý tới vẻ mặt suy sụp của Dư Nhị xoay người lên xe ngựa.

Trong xe, Mộ Thiên Thanh cúi đầu thâm cảm thán, Lãnh phủ này đúng là nhiều tiền lắm của, chỉ có một chiếc xe ngựa thôi mà cũng trang trí tỉ mỉ như thế, đệm ngồi mềm không tả nổi, cực kì thoải mái, trong xe còn có bàn trà gỗ lim, trên đó còn bày thêm một bàn cờ bằng ngọc.

Sau khi Lãnh Mặc Cẩn leo lên xe ngựa lập tức chạy về phía trước.

Lãnh Mặc Cẩn điềm đạm nói: “Không biết quý phủ ở nơi nào?”

Tìm Mộ Thiên Thanh đột nhiên đập nhanh, hần còn chưa nói gì Cầm Nhi bên cạnh đã nhanh miệng: “Là phủ viên ngoại lang ở phố Đông.”

Sắc mặt Lãnh Mặc Cẩn lập tức lạnh xuống, Mộ Thiên Thanh vội vàng khóc nói: “Xin Lãnh tiểu thư hãy nghe Ly Thanh nói, Ly Thanh biết gia mẫu và huynh trưởng đã làm chuyện trái đạo lý, trên dưới Mộ phủ đều rất hỗ trợ với Lãnh gia. Năm năm trước Ly Thanh đã cảm thấy chuyện này không ổn nhưng gia mẫu và huynh trưởng cứ khẳng khái làm như vậy, mọi chuyện thành ra như thế, Ly Thanh hận không thể thay huynh trưởng đền tội.”

Quả nhiên sắc mặt Lãnh Mặc Cẩn thoáng dịu đi một chút. Nhìn Mộ Thiên Thanh khóc mà cả gương mặt thấm đẫm nước mắt, làm ướt cả mạng che nên không khỏi thương tiếc: “Mặc dù tại hạ cảm thấy rất tức giận với chuyện này nhưng nói đến đền tội thì đó không phải là lỗi của nhị công tử, nhị công tử không cần phải để tâm như thế.”

Mộ Thiên Thanh không khỏi thở phào một hơi, quả nhiên lúc trước đề nghị thay hần xuất giá là một việc làm đúng đắn, một mối lương duyên tốt đẹp vẫn đang chờ hần trong tương lai đây!

Hần chớp chớp hàng mi dài cong vút như cánh bướm liếc nhìn nàng, lòng không nhịn được bị đôi mắt phượng sâu thẳm kia thu hút, cả trái tim nam tử cũng bị cuốn đi từ lúc nào.

Trong bầu không khí vi diệu này, xe ngựa gặp phải tảng đá lớn, bánh xe bên phải đột ngột nảy lên khiến Mộ Thiên Thanh ngã thẳng ra ngoài!

Ngay lúc Mộ Thiên Thanh than một tiếng không ổn nhắm mắt lại thì chờ đợi hần là một cái ôm mềm mại, ấm áp, vừa mới nũng nịu kêu lên một tiếng, ai ngờ môi của mình vừa vụn lướt qua má nàng, cách một tầng lụa mỏng càng tạo cảm giác tê tê đại đại.

Cầm Nhi ngồi bên cạnh nhìn thấy đã sớm choáng váng, hoàn toàn quên mất mình phải đỡ công tử. Mộ Thiên Thanh chỉ có thể đỏ mặt chui ra từ trong ngực nàng, vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp đôi mắt lấp lánh như sao làm hần lúng túng không biết phải nói gì.

Lãnh Mặc Cẩn tự mình đỡ hần về chỗ ngồi, ân cần nói: “Tại hạ bất đắc dĩ phải vượt phép, xin Mộ công tử thứ lỗi.”

Mộ Thiên Thanh vội đáp: “Ly Thanh còn phải cảm ơn tiểu thư đã giúp đỡ đó chứ, làm gì có chuyện vượt phép?”

Lãnh Mặc Cẩn chỉ cười không nói, sâu trong mắt là ý cười ẩn hiện khiến Mộ Thiên Thanh phải cúi đầu xuống không dám nhìn thẳng.

Từ trong xe vang lên tiếng quát lớn của Lãnh Mặc Cẩn: “Khiến cho Mộ công tử phải sợ hãi đến thế. Người đánh xe cái kiểu gì vậy hả?”

Lãnh Cự ngồi bên ngoài nói: “Bắt tiểu thư, bánh xe va vào một tảng đá.”

Mộ Thiên Thanh siết chặt góc áo, tim đập liên hồi. Khi này môi hần chạm vào má nàng nhưng hần không hề có cảm giác chán ghét, ngược lại còn có phần vui sướng.

Chờ xe ngựa chậm rãi dừng trước cửa Mộ phủ Mộ Thiên Thanh mới mở miệng nói: “Hôm nay thật cảm ơn Lãnh tiểu thư đã đưa Ly Thanh về nhà, ngày khác nếu có cơ hội Ly Thanh nhất định sẽ báo đáp.”

Lãnh Mặc Cẩn cười khê: “Mộ công tử khách sáo quá, vì danh dự của công tử nên tại hạ mạo phép không tiễn công tử xuống xe.”

Mộ Thiên Thanh gật đầu kéo vạt áo leo xuống xe ngựa, Lãnh Mặc Cẩn xốc màn lên nhìn hần vào đến Mộ phủ xong mới bảo xa nương đánh xe đi.

Trong xe ngựa, bên môi Lãnh Mặc Cẩn đã không còn ý cười ảm áp, chỉ có vẻ mặt lạnh như băng đông ngàn năm. Nàng chậm rãi lấy ra một túi hương từ tay áo, đây là thứ nàng đã thuận tay gỡ xuống lúc ôm Mộ Thiên Thanh...

Bạn đang đọc truyện *Đại Gã Khí Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Dịu Dàng, Lo Lắng

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

Sau khi rời khỏi chùa Linh Vân, hôm sau Lãnh Mặc Cẩn lập tức ngồi xe chạy thẳng về núi Bạch Bình, đã bốn ngày rồi nàng không được gặp bảo bối, tuy không đến nỗi nhớ hấn tới phát điên nhưng mức độ cũng không kém là bao.

Vừa xuống xe ngựa Lãnh Mặc Cẩn lập tức nhìn thấy tiểu nhân nhi nhà nàng kéo vạt áo nghiêng nghiêng ngã ngã chạy tới. Nàng vui vẻ bước đến ôm lấy hấn, cưng chiều nói: “Chạy nhanh như thế làm gì, cẩn thận lại ngã đấy.”

Thiên hạ trong lòng tựa vào ngực nàng nghẹn ngào nói: “Sao người... Sao người lại đi lâu vậy chứ...”

Nàng nâng cầm hấn, nhìn hơi nước che kín đôi mắt kia mà đau lòng: “Là vì thể không tốt, bảo bối đừng khóc...”

Mộ Ly Thanh bấu môi, ngập ngừng nói: “Lúc đầu người nói chỉ đi có hai ngày, sau đó lại nói ngày thứ ba sẽ về, hôm nay đã là ngày thứ tư rồi...”

Lãnh Mặc Cẩn đỡ khóc đỡ cười đưa tay nhéo hông hấn, cười nói: “Để vì thể sờ xem bảo bối nhà ta béo lên bao nhiêu rồi? Lúc vì thể không có ở đây chàng có ngoan hay không? Có ăn cơm đúng giờ hay không? Tối ngủ có đá chăn hay không?”

Giương mặt nhỏ nhắn của Mộ Ly Thanh đỏ bừng, hấn cúi đầu nhìn bốn phía, thấy đám tiểu tư đều đang che miệng cười trộm thì lập tức la lên: “Người thật đáng ghét... Đừng có làm loạn ở đây... Ai da...”

Lãnh Mặc Cẩn biết da mặt hấn mỏng nên không chọc ghẹo hấn nữa, nàng nắm lấy tay hấn đi đến phòng ngủ, vừa vào phòng lập tức ôm lấy hấn hôn rồi lại hôn, cười nói: “Bảo bối có nhớ ta không?”

Mộ Ly Thanh dựa vào vai nàng thở gấp không ngừng, hấn giả vờ không vui nói: “Không nhớ...”

“Sao cơ? Nhưng cả ngày lẫn đêm vì thể đều nhớ bảo bối của ta, không ngờ hấn lại không nghĩ tới ta, vì thể thật đau lòng...”

Mộ Ly Thanh xi một tiếng bật cười, hấn đánh nhẹ vào vai nàng, cười nói: “Sao càng ngày người càng không đứng đắn vậy?”

“Chẳng phải ta chỉ như thể trước mặt chàng hay sao?”

Mộ Ly Thanh cúi đầu suy nghĩ, hình như đúng là thể chủ chỉ như vậy trước mặt hấn. Vừa nghĩ xong cánh môi anh đào liền cong lên trong vô thức, bên môi còn có lúm đồng tiền nho nhỏ xinh xinh.

Lãnh Mặc Cẩn ngửi hương hoa thoang thoảng trên người tiểu nhân nhi, nàng nhỏ giọng nói: “Hỏi lại một lần nữa, chàng thật sự không nhớ ta sao?”

Thiên hạ trong lòng vừa nghe xong liền chủ động cọ vào cổ nàng cất giọng nhỏ như muỗi kêu: “Nhớ...”

“Nhớ nhiều không?”

“Rất nhớ... Rất nhớ...”

“Vậy mới ngoan...”

Chờ không bao lâu liền đến giờ cơm, Lãnh Mặc Cẩn luyến tiếc buông thiên hạ trong lòng ra ôm hấn ngồi vào bàn dứt từng miếng từng miếng rau. Nhưng Mộ Ly Thanh nhìn Họa Nhi đứng hầu hạ một bên nên cứ mãi xấu hổ không chịu ăn.

Lãnh Mặc Cẩn hiểu, nàng cười cười buông đũa xuống hỏi Họa Nhi: “Ta không ở đây mấy ngày nay, đứa ngốc của ta có chịu ăn cơm đúng giờ không?”

Họa Nhi che miệng cười nói: “Bẩm tiểu thư, mỗi ngày công tử đều ăn cơm đúng giờ, chỉ là không có đại tiểu thư ở đây nên khẩu vị công tử không tốt, lần nào cũng chỉ có ăn một ít.”

Lãnh Mặc Cẩn nhú mày: “Hả?”

Mộ Ly Thanh vội vàng phòng má lên giải thích: “Đâu có đâu... Ngày nào ta cũng ăn một chén com mà...”

Lãnh Mặc Cẩn cười nói: “Vậy thì bốn ngày qua chàng đã làm gì?”

Mộ Ly Thanh nghe vậy lập tức nhảy ra khỏi người Lãnh Mặc Cẩn, kéo tay nàng nói: “Mau đi với ta, ta dẫn người đi xem thú này.”

Lãnh Mặc Cẩn hơi ngạc nhiên, trong lòng không có cơ thể mềm mại đúng là chẳng vui nổi: “Đi đâu vậy? Bữa trưa còn chưa ăn mà!”

Mộ Ly Thanh không chịu nghe lời cứ nhất quyết kéo nàng đi. Lãnh Mặc Cẩn cũng chẳng giận, nàng đứng dậy theo hắn ra hậu viện.

Mộ Ly Thanh không nói hắn muốn cho nàng xem cái gì, nàng cũng không hỏi nhưng đến khi nhìn thấy hiện vật nàng lập tức ngây người.

Thật ra, Mộ Ly Thanh bên kia cực kì vui vẻ buông tay nàng ra ngồi xổm xuống trước hàng rào chỉ vào mấy “thú” đó nói: “Người mau nhìn xem, cả người con này màu trắng, ta đặt tên cho nó là Tiểu Bạch. Còn con trên bụng có màu xám này tên Tiểu Khôi. Còn con này nữa, con này là bướng bỉnh nhất...”

Lãnh Mặc Cẩn cúi đầu nhìn cơ thể nhỏ bé của hắn ngồi xổm dưới đó cực kì nghiêm túc giới thiệu cho liền cười ngồi xuống cạnh hắn, ngắt lời: “Tên Tiểu Hắc phải không?”

Mộ Ly Thanh quay đầu nhìn nàng, ánh mắt như muốn nói thê chủ à, ánh mắt người rất tệ: “Con này chỉ gọi là Tiểu Thỏ.”

Lãnh Mặc Cẩn bật cười thất thanh, tò mò chỉ vào con thỏ tăng động bên kia nói: “Nó có cái đuôi màu đen, tại sao lại không đặt là Tiểu Hắc?”

Mộ Ly Thanh nghiêng đầu, nói: “Không chịu, ta thích gọi nó là Tiểu Thỏ.”

Lãnh Mặc Cẩn cười khò: “Được, được.”

Thì ra đứa ngốc nhỏ kéo nàng đi xem mấy con thỏ màu sắc khác nhau này, chẳng biết hắn tìm ở đâu ra, lại còn thích đến như vậy, hai mắt sắp cong thành trăng non đầu tháng rồi.

Mộ Ly Thanh cẩn thận ôm một con thỏ đưa đến trước mặt Lãnh Mặc Cẩn, ngập ngừng hỏi: “Thê chủ có muốn ôm nó không? Nó rất ngoan nên sẽ không xộn lộn đâu.”

Lãnh Mặc Cẩn nhìn ánh mắt khao khát của tiểu nhân nhi nhà nàng mà lòng mềm nhũn, bây giờ hắn muốn gì nàng cũng sẽ làm tất tần tật.

Lãnh Mặc Cẩn đưa tay ôm lấy con thỏ trắng đang run rẩy. Nếu mấy người Lãnh Cụ mà thấy đại tiểu thư Lãnh gia lạnh lùng vô tình đang ôm một thỏ nhỏ nhất định sẽ tưởng mình đang mơ một giấc mơ hoang đường.

Thỏ nhỏ chậm rãi cuộn tròn trong lòng bàn tay nàng, hơn nữa còn dùng đầu cọ cọ vào các đầu ngón tay. Lãnh Mặc Cẩn ngạc nhiên nhìn đáng vẻ đáng yêu của động vật nhỏ, từ nhỏ đến giờ nàng còn chưa được chơi với vật nhỏ lông xù nào đâu.

Mộ Ly Thanh thấy nàng không có vẻ gì không vui bèn hào hứng nói: “Người xem, ta đã nói là nó rất ngoan mà!”

Nói xong còn bày ra vẻ mặt hớn hờ chờ được khen.

Lãnh Mặc Cẩn gật đầu nói: “Ừm, ba con thỏ này chàng tìm ở đâu ra vậy?”

“Là quản gia Vương thị thấy bình thường ta không có việc gì làm nên đặc biệt xuống núi mua cho ta đó.”

Lãnh Mặc Cẩn khẽ cười, xem ra biểu hiện của Vương thị gần đây cũng không tệ lắm.

Mộ Ly Thanh cũng ôm lấy hai con thỏ kia, chơi không biết mệt: “Lúc ba con thỏ này vừa đến, cả người chúng nó lạnh cóng, ta với Họa Nhi đốt lò sưởi cho bọn nó, ba con thỏ chen chúc cùng nhau mới đỡ lạnh đó! Còn nữa, cỏ bọn nó ăn mỗi ngày đều do em ra sau núi cắt về nha!”

Lãnh Mặc Cẩn bất ngờ, nói: “Mấy chuyện như thế sao không để bọn hạ nhân đi làm? Trời lạnh như thế mà chàng còn chạy ra sau núi nữa hả?”

Mộ Ly Thanh quệt miệng, uất ức nói: “Cả ngày ta chẳng có việc gì làm... Ta mặc nhiều y phục lắm, ra sau núi không lạnh đâu...”

Vừa dứt lời liền dùng đôi mắt to tròn ngập nước nhìn Lãnh Mặc Cẩn nịnh nọt.

Lãnh Mặc Cẩn có chút cảm giác bại trận, nàng vẫn về con thỏ trong tay, thờ dãi: “Được rồi, ngày mai ta sẽ cùng chàng ra sau núi cắt cỏ.”

Mộ Ly Thanh lập tức cười thật tươi, nàng sờ Tiểu Bạch trong tay, nói: “Trước kia lúc còn ở nhà ta cũng có nuôi vài con thỏ, có điều sau đó...”

Lãnh Mặc Cẩn thấy vẻ mặt tràn ngập ý cười của hắn đột ngột trở nên u ám liền mở miệng hỏi: “Sau đó thế nào?”

Mộ Ly Thanh im lặng thật lâu mới nhỏ giọng nói: “Không có gì đâu...”

Lãnh Mặc Cần giờ tay sờ đầu hấn, nói: “Nói cho vi thê nghe, sau đó xảy ra chuyện gì?”

Hấn rũ mắt xuống, buồn bã nói: “Vi... Vi đại... Nhị đệ chê thỏ nhỏ bản nên không cho ta nuôi, tất cả đều bị nhà bếp giết làm thịt...”

Lãnh Mặc Cần sững người, hấn sờ sờ vật nhỏ trong tay im lặng không nói. Đường như Mộ Ly Thanh đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, hấn vội vàng ngừng đầu lên nói: “Ta hứa, thỏ nhỏ sẽ không chạy lung tung, người đừng ghét bỏ bọn nó, cho ta nuôi được không?”

Lãnh Mặc Cần cười nói: “Chàng thích thì làm sao ta ghét được đây? Sau này nếu ta không có thời gian ở cùng chàng, có chúng nó ở đây chàng sẽ không buồn chán nữa.”

Mộ Ly Thanh cười gật đầu, đôi mắt bị sương mù che phủ trở nên sáng ngời hơn nhiều.

Mộ Ly Thanh ngồi mãi trên đất chơi với thỏ nhỏ, Lãnh Mặc Cần sợ hấn ngồi đón gió lâu sẽ bị cảm lạnh nên kéo hấn đứng kên, ai ngờ hấn ngồi lâu quá nên vừa đứng dậy trước mặt liền tối sầm ngã xuống, may mắn Lãnh Mặc Cần nhanh tay lẹ mắt ôm lấy cơ thể hấn, căng thẳng hỏi: “Sao vậy?”

Mộ Ly Thanh nhắm mắt cố gắng thích ứng rồi mới lên tiếng: “Không sau đâu, ta ngồi lâu quá nên hơi chóng mặt thôi.”

Lãnh Mặc Cần vuốt tóc hấn, cúi người bế hấn lên ôm thẳng về phòng ngủ.

Mặt Mộ Ly Thanh đỏ bừng ngo nguậy nhưng vẫn ngoan ngoãn nằm trong lòng nàng.

Trở lại phòng, Mộ Ly Thanh nắm lấy ống tay áo Lãnh Mặc Cần không buông cần mỗi, do dự hỏi: “Thê chủ...”

Lãnh Mặc Cần cười sờ tóc hấn: “Sao vậy?”

“Lần này thê chủ sẽ ở lại đây, không đi nữa chứ?”

Lãnh Mặc Cần im lặng, nàng kéo tay hấn đặt bên môi hôn xuống: “Gần đây ta còn chút việc trong tay chưa xử lý.”

Mặt Mộ Ly Thanh lập tức suy sụp, cánh môi đỏ hồng mím lại thật chặt.

Lãnh Mặc Cần cười nói: “Ta hứa với chàng, chờ ta làm xong mọi chuyện nhất định sẽ ở bên chàng mỗi ngày, được không?”

Mộ Ly Thanh giờ ngón út nhỏ nhỏ xinh xinh của hấn tới trước mặt Lãnh Mặc Cần: “Nghéo tay...”

Lãnh Mặc Cần không khỏi dờ khóc dờ cười, bảo bối của nàng vẫn chưa tin nàng!

Nàng không nói gì giờ ngón út ra ngoắc tay với hấn, hai ngón út dính lại một chỗ như một lời hứa hẹn. Nhưng đến nàng cũng không ngờ có một ngày nàng lại thất hứa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Gả Khi Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Hóng Gió, Thăm Dò

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

Hai ngày sau Lãnh Mặc Cần lại lên xe ngựa xuống núi. Nàng biết tiểu nhân nhi không nỡ xa mình, cũng biết mình để hấn ở mãi trong nhà là làm khó hấn. Bên cạnh Mộ Ly Thanh không có người thân cũng không có bạn bè, chỉ có một mình Họa Nhi, nếu cả nàng cũng không ở cạnh thì hấn sẽ cô đơn biết bao nhiêu.

Nhưng bây giờ nàng còn vài việc muốn tự tay làm.

Nàng tới Lâm Phong Lâu sớm hơn giờ hẹn hai khắc (30 phút), đại chương quỹ dẫn nàng vào gian phòng tốt nhất rồi mới lui ra ngoài.

Lâm Phong Lâu này là lầu rất nổi tiếng ở kinh thành, điểm hay của lầu này nằm ở chỗ nó được xây bên cạnh một cái hồ có phong cảnh tuyệt đẹp, đặc biệt là buổi tối khi mặt hồ được đốt lên những ngọn đuốc, nhìn từ xa trông như dải ngân hà sắc sở lửa mắt khiến người ta nảy sinh ra những suy nghĩ viển vông.

Vậy nên trong thành thường lưu truyền những câu chuyện tình buồn của những tiểu thư học rộng tài cao và những công tử xinh đẹp xuất thân danh giá.

Mà Lâm Phong Lâu này cũng trở thành nơi gặp gỡ của rất nhiều tiểu thư của gia đình giàu có.

Ngồi đợi không bao lâu thì một bóng dáng thướt tha dịu dàng từ xa đang được tiểu nhị dẫn đến, nàng vội vàng đứng lên chào.

Người vừa tới vội vàng cúi người đáp lễ, tiểu nhị là một người rất có mắt nhìn, sau khi dẫn người lên lập tức lui ra ngoài.

Lâm Mặc Cẩn mỉm cười: “Mộ công tử, cảm ơn vì công tử đã đến.”

Mộ Thiên Thanh ngược ngàng cười sau mạng che: “Ly Thanh đang muốn cảm ơn Lãnh tiểu thư chuyện lần trước, sao ta có thể không đến được chứ?”

Lâm Mặc Cẩn mời hẳn vào chỗ ngồi sau lưng nàng: “Mời Mộ công tử ngồi.”

Chờ Mộ Thiên Thanh ngồi xuống, Cẩm Nhi bên cạnh lập tức bước tới tháo mạng che trên mặt hẳn. Bỏ đi lớp lụa trắng kia, tất cả vẻ đẹp của Mộ Thiên Thanh liền xuất hiện trước mặt Lâm Mặc Cẩn. Có thể thấy, hôm nay hẳn đã trang điểm rất tỉ mỉ nên trông quyến rũ và rực rỡ hơn khi ở chùa Linh Vân.

Mộ Thiên Thanh khẽ nhấp một ly trà rồi mở miệng nói: “Không biết hôm nay Lãnh tiểu thư hẹn Ly Thanh ra vì chuyện gì?”

Lâm Mặc Cẩn lấy túi hương trong tay áo ra đưa tới trước mặt Mộ Thiên Thanh: “Hôm đó sau khi đưa công tử hồi phủ thì tại hạ đột nhiên phát hiện một cái túi hương trên xe nên nghĩ chắc là Mộ công tử đã đánh rơi, phải không?”

Mộ Thiên Thanh ngây ra, mặt đỏ bừng nhận lấy túi hương rồi cúi đầu cảm ơn: “Đúng là túi hương Ly Thanh đánh rơi hôm đó, cảm ơn Lãnh tiểu thư.”

Lâm Mặc Cẩn cười nhẹ nói: “Tại hạ thấy Mộ công tử luôn mang túi hương này bên người, chắc đây là vật công tử rất thích nhỉ?”

Mộ Thiên Thanh cầm túi hương cười nói: “Uhm, túi hương này do ta tự tay khâu, là vật ta mang trên người mỗi ngày. Hôm đó ta không tìm thấy nên tưởng mình đã đánh rơi ở chùa Linh Vân, cũng may là Lãnh tiểu thư nhặt được, nếu là người khác nhặt được thì không hay cho lắm.”

Lâm Mặc Cẩn lấy tay chống đầu, tò mò hỏi: “Đây là túi hương của công tử mà, sao trên đó lại khâu khuê danh của lệnh huynh vậy?”

Ở một góc của túi hương màu hồng cánh sen khâu hai chữ “Thiên Thanh” cực kì nhỏ.

Mộ Thiên Thanh trở nên lúng túng, hẳn vội vàng bật khóc: “Khi ca ca vẫn chưa xuất giá Tình cảm của ta với ca ca rất tốt, huynh đệ bọn ta thường dính lấy nhau không rời. Lúc ca ca được gả đi xa, chỉ cần Ly Thanh nghĩ đến chuyện hai người bọn ta có thể không gặp lại nhau thì tim ta đau như bị dao cắt, vì vậy nên Ly Thanh mới khâu tên ca ca trên túi hương, cầu cho ca ca ngày ngày khỏe mạnh.”

Đáy mắt Lâm Mặc Cẩn xẹt qua ý cười nhạt nhưng nó biến mất rất nhanh. Nàng cất lời: “Làm công tử nhớ đến những chuyện buồn, là lỗi của tại hạ, mong công tử đừng đau lòng quá.”

Mộ Thiên Thanh lập tức lau nước mắt, hẳn nhoen miệng cười: “Làm Lãnh tiểu thư phải chê cười rồi.”

Lâm Mặc Cẩn mỉm cười không nói, sau đó không khí trở nên yên ắng cực kì.

Lâm Mặc Cẩn ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, nàng hỏi: “Không biết Mộ công tử có thể nể mặt cùng tại hạ ra ngoài đi dạo không?”

Mộ Thiên Thanh vui mừng gật đầu: “Được.”

Hai người một trước một sau đi dạo thật chậm bên hồ Yên Ba.

Không biết do Lâm Mặc Cẩn cố tình thả chậm bước chân hay do Mộ Thiên Thanh cố gắng đuổi theo mà vừa đi đến gốc cây thứ nhất hai người đã sánh vai cùng nhau.

Lâm Mặc Cẩn nhìn những gợn nước lăn tăn trên mặt nước xúc động nói: “Nhiều năm trước kia, một thế hệ danh kỹ đã chìm xuống ở nơi này.”

Mộ Thiên Thanh nghe cũng thương tiếc nói: “Đúng vậy, một nam tử tốt như thế lại lựa chọn một kết cục như vậy.”

Mấy năm trước ở hồ Yên Ba đã xảy ra một chuyện rất lớn, lúc đó có một kỹ nam thanh lâu nổi tiếng đã dứt khoát trầm mình xuống hồ trong màn đêm. Đã qua bao nhiêu năm mà linh hồn đó vẫn chìm sâu dưới đáy hồ tĩnh lặng này. Nghe đồn khi đó nam kỹ ấy đã đem lòng si mê một nữ tử miệng thì nói yêu thích hẳn nhưng trong lòng lại chưa từng nghĩ đến chuyện thủ hẳn, hẳn nản lòng thoái chí nên đã nhảy xuống hồ Yên Ba này. Mà thời điểm đó nơi hẳn và người hẳn yêu thương thích đến nhất cũng chính là nơi này.

Mộ Thiên Thanh vỗ khăn tay thương xót nói: “Người ta thường nói tim của nữ nhân rất lạnh, chỉ tiếc cho tình cảm say đắm của nam tử kia.”

Lâm Mặc Cẩn cười nói: “Nếu tìm được người mình yêu thương, ta nhất định sẽ nâng niu bảo vệ hẳn trong tay, vui vẻ làm một người yêu hoa, một hoa si chân chính.”

Mộ Thiên Thanh im lặng một lát rồi đột nhiên nói: “Không biết là công tử nhà ai có phúc được làm người Lãnh tiểu thư yêu thương vậy?”

Lâm Mặc Cẩn tránh né vấn đề này, nàng hỏi ngược lại: “Vậy không biết bên cạnh Mộ công tử có người nào như thế không?”

Nhất thời Mộ Thiên Thanh cảm thấy tim mình đập mạnh như sấm, trong đầu chỉ quanh quẩn mỗi câu nói hài hước của nàng.

Ý nghĩ vừa xuất hiện, Mộ Thiên Thanh chẳng kịp bận tâm đến rụt rè gì nữa: “Ly Thanh biết bản thân mình quá nhàm chán vô vị nên người yêu hoa đó vẫn chưa xuất hiện.”

Hắn lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Mặc Cẩn, ai ngờ nàng cũng đang dùng ánh mắt chứa chan tình cảm nhìn hắn, nhất thời cả hai người đều ngại ra tại chỗ.

Trước hoàng hôn, Lãnh Mặc Cẩn đưa Mộ Thiên Thanh về trước cửa Mộ phủ. Lần này nàng xuống xe tiễn người nhưng không ngờ lại gặp được chủ mẫu Mộ gia, Mộ Diệu Âm.

“Thanh nhi? Vị này là ai?” Mộ Diệu Âm vừa ra tới cửa liền nhìn thấy một màn trước mắt, bà kinh ngạc nhìn Lãnh Mặc Cẩn từ trên xuống dưới, đây là người hẹn Thanh nhi ra ngoài hôm nay sao?

Mặt Mộ Thiên Thanh ửng hồng. Lãnh Mặc Cẩn vừa nghe hai chữ “Thanh nhi” này, đáy mắt nàng hiện lên một tia sáng phức tạp.

Mộ Thiên Thanh chỉ vào Lãnh Mặc Cẩn nói với Mộ Diệu Âm: “Mẫu thân, vị này là Lãnh đại tiểu thư, còn đây là mẫu thân của Ly Thanh.”

Mộ Diệu Âm lập tức hiểu ra nữ tử anh tuấn trước mắt bà chính là Lãnh Mặc Cẩn, bà bước tới thân thiện nói: “Thì ra là Lãnh tiểu thư, Mộ mẫu không nghênh đón từ xa, thật thất lễ thất lễ.”

Lãnh Mặc Cẩn mỉm cười: “Mộ phu nhân khách sáo rồi.”

Ánh mắt Mộ Diệu Âm không giấu được vui mừng, nhưng bà vẫn phải biết điều nên không dám lôi kéo Lãnh Mặc Cẩn nói chuyện, chỉ đứng một bên quan sát nàng và Thanh nhi nhà bà nói chuyện.

Lãnh Mặc Cẩn nói với Mộ Thiên Thanh: “Mộ công tử đã về nhà an toàn, tại hạ còn chút việc nên xin phép đi trước một bước.”

Mộ Thiên Thanh gật đầu: “Vâng, Lãnh tiểu thư đi thông thả.”

Lãnh Mặc Cẩn khẽ gật đầu, nàng vừa định xoay người đi nhưng đột nhiên quay lại nói: “Xin Mộ công tử đừng quên hẹn ước ba ngày sau của chúng ta.”

Mộ Thiên Thanh thấy nàng nói chuyện hẹn ước của hai người trước mặt nhiều người như vậy, mặt hắn đỏ bừng xấu hổ đáp: “Vâng.”

Sau khi Lãnh Mặc Cẩn lên xe Mộ Diệu Âm mới vội vàng kéo Mộ Thiên Thanh vào trong phủ.

“Thanh nhi, tại sao Lãnh tiểu thư lại đi cùng với con?” Mộ Diệu Âm trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề.

Mộ Thiên Thanh dùng ánh mắt ra hiệu cho nhóm tiểu tư trong phòng lui ra rồi mới kể cho Mộ Diệu Âm nghe chuyện ở chùa Linh Vân mấy hôm trước và chuyện nàng chủ động hẹn hắn ra ngoài hôm nay, trong lúc kể cũng lược đi không ít chi tiết.

Mộ Diệu Âm vội hỏi: “Vậy nàng vẫn chưa biết thân phận thật của con à?”

Mộ Thiên Thanh đáp: “Đương nhiên là không rồi!”

Mộ Diệu Âm mừng rỡ: “Vẫn là Thanh nhi của ta có bản lĩnh! Nếu lần này có thể kết thân với Lãnh gia thì việc làm ăn của nhà chúng ta sẽ có khởi sắc rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Đại Gã Khí Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Mộng Đẹp, Hứa Hẹn

Một mình Mộ Ly Thanh chán muốn chết dựa vào bàn, hắn cảm thấy lòng nhìn như nghẹn lại, đã là ngày thứ năm mà nàng vẫn chưa về... Lần trước lúc đi rõ ràng nàng còn nói nàng sẽ về ngay, nàng gạt người...

Tuy mỗi ngày đều có tiểu tư lên núi hỏi han, đôi khi còn mang lên cho hắn vài món nhỏ. Ví dụ như hôm qua có tiểu tư mang cho hắn một xâu kẹo hồ lô, nói là hôm đó lúc nàng đi thu thuế ở phố Đông thì thấy người bán kẹo hồ lô, nàng nghĩ hắn sẽ thích ăn nên cho người đưa lên cho hắn. Hắn không phải đứa nhỏ, hắn không thèm thích món đó đâu! Nhưng không biết tại sao, miệng oán giận thì oán giận nhưng hắn vẫn cầm lấy xâu kẹo đồ rực kia ăn.

Lại thêm hôm trước, nàng cho người đưa cho hắn một bài thơ, nói là nhìn thấy trong một tập thơ, cảm thấy rất hay nên dặn riêng người mang tới, nói bọn họ cùng nhau tận hưởng.

Còn hôm qua nữa, nàng cho người tặng hấn một câu đố, nói là đoán đúng sẽ có thưởng. . .

Tiểu tư tặng quà đều tới vào giờ Thìn mỗi buổi sáng, miệng thì cứ nói chẳng hiếm lạ nhưng chẳng phải sáng nào hấn cũng đứng canh ở tiền viện, chờ những món quà nàng vất óc ra đưa tới hay sao.

Nhưng không nay không biết tại sao lại không thấy đưa tới, ngoài uất ức ra hấn còn cảm thấy đau lòng. Hôm nay nàng quên hấn rồi sao? Đến một câu hỏi thăm tiểu tư cũng không thấy ai đến nói.

Cái gọi là hỏi thăm chính là ngày nào cũng có một tiểu tư trong phủ phái tới hỏi hấn hôm nay thế nào, ăn uống ra sao, cơ thể có thoải mái không, có lời gì muốn nói không, có muốn thứ gì không. . .

Nhưng hôm nay, chẳng có gì.

Càng nghĩ càng giận, hôm nay hấn dậy rất sớm, sợ sẽ bỏ lỡ tiểu tư đến hỏi thăm, ai ngờ hấn đứng chờ đến trưa, đến một bóng người cũng không thấy, giờ phút này, hấn gục xuống bàn, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Không ngờ hấn vừa mới say giấc đã bắt đầu nằm mơ.

Trong mơ, hấn đang nằm trên một chiếc giường đơn giản, còn nàng đang ôm một đứa nhỏ mũm mĩm không ngừng đùa giỡn với nó trên giường. Đứa nhỏ kia trông rất bé, ngũ quan lại cực kì giống nàng.

Nàng cúi đầu dịu dàng nhìn đứa nhỏ, vươn tay cẩn thận chọt mặt nó một cái, không ngờ đứa bé lại nở nụ cười, nàng rất vui, vội vàng ôm đứa nhỏ đến cho hấn.

“Ly nhi chàng mau nhìn xem, bảo bảo cười với ta này!”

Không ngờ nàng lại gọi hấn là Ly nhi, Ly nhi. Đây là cái tên phụ thân từng gọi. . . Đến mẫu thân cũng chưa từng gọi bao giờ. . . Vậy mà trong mơ hấn lại được nghe nàng gọi hấn như thế.

Hấn vươn một tay ra khỏi chăn bông sờ sờ cánh tay lộ ra bên ngoài của bảo bảo, cái tay bé nhỏ mềm mại như thế, chính là con của hấn và nàng đấy!

Chắc là đứa nhỏ đói bụng, một lát sau lại khóc lớn lên, vừa nghe bé con khóc lòng hấn lập tức cảm thấy đau đớn. Mộ Ly Thanh vội vàng ôm lấy đứa bé, thuận tay cởi vạt áo ra cho con uống sữa.

Nhưng nàng cũng ngồi một bên nhìn chăm chăm, ánh mắt nóng rực.

Gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vươn tay đẩy nàng một cái: “Người ra ngoài đi.”

Nàng không chịu nghe theo, sống chết chơi xấu ngồi lại bên cạnh hấn, đứa nhỏ trong lòng vẫn đang khóc nháo không ngừng, hấn cần môi quay người qua rồi mới mở vạt áo, đứa nhỏ đang khóc được uống sữa lập tức nín khóc. Hấn sờ gương mặt trắng nõn của bé con, khoe mắt liếc qua lại thấy nàng nằm trên giường không chớp mắt nhìn chăm chăm vào ngực hấn.

Hấn then muốn chết, vội vàng nói: “Người. Người mau nhắm mắt lại!”

Nàng không thèm để ý tới hấn, tiếp tục nâng má lạng lạng nằm một bên nhìn. Chờ bé con uống no sữa rồi đi ngủ xong, nàng liền nhẹ nhàng ôm lấy bé con, gọi bảo phụ ôm bé con ra ngoài.

Bé con vừa được ôm đi hấn lập tức luống cuống tay chân kéo vạt áo lại, nghiêng đầu đi không thèm nhìn nàng.

Nàng cười tủm tỉm kéo người qua hôn lung tung lên mặt hấn. Lòng hấn không yên nên vươn tay đẩy nàng: “Đừng làm loạn. . .”

Nàng kéo hai tay hấn đặt sang hai bên, cúi đầu dùng răng kéo vạt áo trước ngực hấn.

“Người. . . Người đứng như vậy. . .” Hấn yếu ớt vô lực nói.

Nàng cũng ngoảnh mặt làm ngơ, cứ thế kéo đi từng vạt từng vạt áo của hấn, lộ ra một mảnh da thịt tuyết trắng trước ngực và hai điểm tròn tròn.

Nam tử vừa sinh hai điểm trước ngực sẽ lớn hơn một chút, màu sắc cũng từ màu hồng nhạt biến thành sắc đỏ, cả người trở nên nhạy cảm hơn. Vậy nên, khi nàng vừa cúi đầu xuống ngâm lấy, cả người hấn run rẩy không ngừng, hấn muốn đẩy nàng ra nhưng bản thân hoàn toàn không thể tới dùng chút lực nào.

“A. Đừng. Đừng như vậy. Ừm. . .” Hấn cảm thấy cả người mình khô nóng, trước ngực truyền đến cảm giác sáng khoái làm hấn hận không thể hôn mê bất tỉnh ngay lập tức.

Nàng nhắm mắt lại dùng đầu lưỡi lúc mạnh lúc nhẹ chơi đùa với một điểm [duyên đào], bên kia nàng hoàn toàn không chạm vào, hấn khó chịu vận vận thân thể, một bên [duyên đào] bị vắng vẻ kia cũng không cam tâm đứng thẳng lên.

“Ừm... Thê chứ...” Một bên là cảm giác sáng khoái dục tiền dục tử, một bên trống rỗng tra tấn người ta đến phát điên, cảm giác yếu ớt và tê dại trong người làm hẳn không nhận được rơi lệ...

Thật lâu sau, Mộ Ly Thanh trong mơ rên rỉ vài tiếng rồi từ từ mở mắt, đập vào mắt vẫn là nơi hẳn nghỉ ngơi mỗi ngày, không có đứa nhỏ, không có nàng.

Hắn sờ hai má nóng hổi của mình, vừa cúi đầu xuống lập tức nhìn thấy vật dưới thân không biết xấu hổ dựng thẳng, hẳn ngẩn người rồi lập tức hiểu ra, trong lòng lại càng xấu hổ và tức giận. Mộ Ly Thanh, không phải mi bị điên rồi đó chứ, giữa ban ngày ban mặt mà cũng có thể mơ giấc mơ hạ lưu như thế!

Hắn vừa tức vừa vội, luồng nhiệt trong người mãi vẫn không chịu tiêu tan, hẳn uống liên tục mấy ly trà lạnh nhiệt độ mới dần hạ xuống. Mộ Ly Thanh vừa lau nước mắt trên mặt vừa đứng dậy đi ra sau bình phong đòi một bộ y phục sạch sẽ khác.

Chờ hẳn thay quần áo xong bước ra ngoài thì một mình ngồi ngẩn ngơ trên giường, trong lòng ngoài cảm giác xấu hổ còn ần ần lên lút có chút cảm giác vui sướng.

Tuy giấc mộng đó rất trơ trẽn nhưng trong mơ có nàng còn có bé con, không biết có phải nó mang ý nghĩa rằng chuyện đó sẽ diễn ra vào một ngày trong tương lai? Hẳn cùng nàng sinh ra một bé con, nàng vẫn ở bên cạnh hẳn, đứa nhỏ lại giống nàng như vậy, nhất định nàng sẽ thích, không biết bé con trong mơ là con trai hay là con gái...

Hắn nằm trên giường ngây ngốc một lát thì đột nhiên đứng lên, ngồi xuống bàn viết chữ trải ra một tờ giấy họa còn trống, bắt đầu chấm mực.

Một nét bút được hạ xuống, hẳn nghiêm túc và vui sướng vẽ lại hình ảnh nàng ôm bé con trong mơ vào bức tranh.

Nụ cười ấm áp, cổ hơi cúi xuống, những ngón tay thon dài được cất gọn, và còn nụ cười yêu thương của người vừa được làm mẹ...

Bảo bảo trong lòng nàng cũng há miệng cười khanh khách, cánh tay nhỏ bé trắng nõn cố gắng giơ lên giữa không trung, dường như đang muốn chụp lấy những sợi tóc trên vai mẫu thân...

Bản thân hẳn cũng không biết mình vẽ bao lâu, chỉ biết là khi bút được đặt xuống thì sắc trời bên ngoài đã tối sầm.

Hắn ngây người nhìn bức họa, lát sau từ khóe mắt rơi xuống một giọt nước. Nhưng, đó là giọt nước mắt vui sướng. Hình ảnh trên bức tranh chính là giấc mơ cả đời này của hẳn, sống cả đời cùng với người hẳn yêu nhất.

Lúc hẳn đang vươn tay chạm vào khuôn mặt tươi cười trên bức họa thì cửa ‘két’ một tiếng mở ra.

Hắn quay đầu lại nhìn, là nàng!

Lãnh Mặc Cẩn đang tươi cười nhưng nhìn thấy nước mắt trên mặt hẳn thì tắt ngúm. Nàng vội vàng đóng cửa phòng bước tới muốn ôm lấy hẳn.

Mộ Ly Thanh đang vui vẻ thì đột nhiên nhớ ra bức họa vẫn đang để trên bàn, hẳn hốt hả hốt hãi lấy một tờ giấy khác che lên.

Nàng nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể hẳn, hỏi: “Sao vậy? Sao đang yên đang lành lại khóc thế này?”

Hắn lấy tay qua quýt lau mặt: “Không cần người lo!”

Nàng cười khẽ nhìn bức tranh lộ ra trên bàn: “Trên bàn có gì hay vậy, sao vừa thấy ta đến chàng liền che mắt rồi?”

Hắn lấp bắp: “Không có gì đâu, chỉ là một... Một bức tranh bình thường thôi.”

Nàng chột chột mũi hẳn trên choker: “Chàng gạt người.”

Nói xong lập tức rút bức họa dưới tờ giấy trắng ra ngoài.

Hắn gấp muốn chết, thấy nàng nhìn chằm chằm bức tranh không chớp mắt lòng lại càng không yên. Hẳn nắm góc áo nàng, nói: “Ta... Ta không có chuyện gì làm nên vẽ loạn một bức thôi, người đừng giận...”

Nàng nghe thấy lời hẳn mới giật mình tỉnh lại, sóng nước trong mắt khẽ lay động, nàng chậm rãi vươn tay xoa xoa hai má trắng nõn của hẳn, sau đó lập tức áp môi mình lên.

Triền miên, lưu luyến, yêu thương, hai người dần đắm chìm trong nụ hôn dịu dàng đến cực độ.

“Ngốc à, sao ta lại tức giận được chứ, ta vui còn không kịp...” Lãnh Mặc Cẩn dán môi nàng bên môi hẳn, khẽ nói.

Mộ Ly Thanh bị nụ hôn làm cho choáng váng, nghe nàng nói xong hẳn lại càng không nhận được nấc lên.

Lãnh Mặc Cẩn ôm vòng eo mảnh khảnh của hẳn, đau lòng nói: “Được rồi, đừng khóc đừng khóc...”

Mộ Ly Thanh chu chu miệng nhỏ, thút tha thút thít thờ dỗi. Cảnh đẹp này lọt vào mắt Lãnh Mặc Cẩn lại càng thêm mê hoặc, ánh mắt nàng tối đi, cúi đầu

để lại một chuỗi dấu hôn lên sườn mặt, cằm và cổ hần.

Mộ Ly Thanh đã động tình từ khi mơ giấc mơ kia, bây giờ lại được nàng yêu thương hôn như thế, hần không tự chủ được rên lên một tiếng, vật dưới thân lại chậm chạp ngừng đầu.

Lãnh Mặc Cẩn cũng nhận ra thiên hạ trong lòng nàng nhiệt tình hơn bình thường, vừa mở mắt ra liền thấy ánh mắt mê ly của hần, lòng nàng run lên bết lấy hần bước tới giường lớn.

Mộ Ly Thanh khẽ rên rỉ trong vô thức, đáng vẻ bất lực kia làm lòng nàng không ngừng run rẩy.

Lãnh Mặc Cẩn vừa in những dấu hôn nóng bỏng lên cổ và thậm chí là xương quai xanh của hần vừa kéo vạt áo hần vờn tay mò vào trong.

“A... Ừm... Ừm...” Cơ thể Mộ Ly Thanh run run, mái tóc đen dài phân tán khắp nơi.

Lãnh Mặc Cẩn cúi đầu khẽ cắn điểm hồng trước ngực rước lấy từng đợt âm thanh tiêu hồn của hần. Dường như hôm thiên hạ cực kì nhạy cảm... Nghĩ đến đó, nàng lại càng ra sức kích thích tiểu nhân nhĩ...

Âm thanh rên rỉ và tiếng cơ thể va chạm khiến cả căn phòng chìm trong không khí mờ ám...

Một lúc sau, cả người Mộ Ly Thanh xụi lơ trong lòng Lãnh Mặc Cẩn, đôi tay tuyết trắng non mềm cũng ôm chặt hông nàng không buông.

Lãnh Mặc Cẩn khẽ cười vuốt ve cơ thể nhỏ bé mềm mại của hần, trong lòng là cảm giác thỏa mãn.

Mộ Ly Thanh cắn môi, hơi do dự nhưng tràn ngập đau lòng nói: “Thê thủ.... Có phải người đã thích một công tử nào đó bên ngoài rồi không...”

Lãnh Mặc Cẩn cảm thấy cực kì kinh ngạc: “Sao chàng lại hỏi như vậy? Trong lòng ta trừ đứa ngốc là chàng ra thì còn ai có thể bước vào đây?”

Mặc dù Mộ Ly Thanh đã yên tâm không ít nhưng hần vẫn uất ức nói: “Vậy sao người... Vậy sao người lại không về nhiều ngày như thế....”

Lãnh Mặc Cẩn nheo nheo mắt hần, xin lỗi: “Thời gian gần đây ta bề bộn hơi nhiều việc nên bất đắc dĩ vắng vẻ chàng.”

Mộ Ly Thanh lắc lắc đầu: “Ta cũng không biết tại sao mình lại ích kỉ như thế, người vốn bận rộn nhiều việc mà ta còn... Còn quẩn luyến người như vậy... Sau này ta sẽ không như vậy nữa... Người làm hũr ta rồi...”

Lãnh Mặc Cẩn cười nói: “Ta lại thích làm hũr chàng, thích nhìn bộ dạng chàng ích kỉ đấy, cho nên chàng đừng nghĩ nhiều quá, được không?”

Lúc này Mộ Ly Thanh mới chịu gạt đầu, trong lòng là từng đợt từng đợt ngọt ngào.

Lãnh Mặc Cẩn lại càng ôm chặt thiên hạ trong lòng: “Ta hứa với chàng, đợi thêm một thời gian nữa ta sẽ đưa chàng đi chơi, chàng muốn đi đâu ta cũng sẽ đi với chàng. Leo ngọn núi cao nhất, ngắm hồ nước đẹp nhất, đến thảo nguyên bát ngát rộng lớn... Được không?”

Mộ Ly Thanh nghe đến ngây cả người, nghe được một nửa hần mới khó tin mấp máy môi, ngàn câu vạn chữ đều hóa thành một cái gạt đầu mỉm cười: “Vâng!”

Bạn đang đọc truyện *Đại Gả Khí Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Bao Tay, Cầu Thân

Lại tiếp thêm một màn tóc mai chạm vành tai Lãnh Mặc Cẩn mới chịu kéo Mộ Ly Thanh xuống giường, hai người lại lỡ mất thời gian ăn tối, cũng may vẫn còn Họa Nhi tri kỉ đã hâm sẵn đồ ăn cho hai người trong bếp.

Ăn cơm xong, Lãnh Mặc Cẩn lấy một gói đồ nàng tự tay mang về đưa tới trước mặt Mộ Ly Thanh: “Mở ra nhìn thử xem, đây là thứ hôm nay ta chuẩn bị riêng cho chàng, chỉ là ta nghĩ mình sẽ về với chàng nên không dặn tiểu thư mang đi trước.”

Mộ Ly Thanh tò mò nhìn gói nhỏ, hỏi: “Bên trong có gì vậy?”

“Chẳng phải chàng mở ra sẽ biết sao?”

Mộ Ly Thanh vội vàng hai tay mở gói đồ ra, bên trong là hai đôi bao tay được làm thủ công trông rất tinh xảo!

“Đẹp quá...” Mộ Ly Thanh vui mừng vuốt ve lớp thủ công được thêu tinh xảo bên ngoài, đôi mắt ngập nước mở lớn.

Lãnh Mặc Cẩn khẽ cười, vuốt vuốt những sợi tóc rối tung trên vai hấn: “Chàng thích là được rồi. Ta thấy gần đây thời tiết ngày càng lạnh nên dặn thợ thêu làm riêng cho ta đôi bao tay này, nó được làm từ loại nhung và tơ tằm tốt nhất, đường thêu bên ngoài cũng do thợ thủ công có tay nghề khéo nhất thêu nên sẽ không đâm vào tay chàng, chàng đeo vào thử xem nào.”

Mộ Ly Thanh vui mừng cầm lấy một đôi bao tay đeo vào.

Hấn khẽ sờ lớp lông trắng trên đôi bao tay, cười nói: “Sờ thật thoải mái, cứ như đang vuốt ve Tiểu Bạch vậy.”

Lãnh Mặc Cẩn thấy hấn cười như một đứa nhỏ, nàng không nói gì, chỉ ngồi bên cạnh lẳng lặng nhìn.

Mộ Ly Thanh đeo hai chiếc bao tay cố ý đưa đến trước mặt Lãnh Mặc Cẩn như đang khoe vật quý, Lãnh Mặc Cẩn cười cười cầm hai tay hấn, nói: “Thấy chàng vui như vậy, chắc là rất thích rồi. Lúc về ta nhất định sẽ cho người thưởng cho thợ thủ công đã làm đôi bao tay này.”

Mộ Ly Thanh nhìn đôi bao tay còn lại trên bàn, nói: “Người cũng đeo đôi bao tay kia lên đi!”

Lãnh Mặc Cẩn cười bất đắc dĩ: “Bây giờ vẫn chưa tới lúc cần đeo bao tay mà!”

Mộ Ly Thanh cầm một tay nàng lắc nhẹ mấy cái, về mặt lấy lòng, Lãnh Mặc Cẩn không nhịn được cười nói: “Thôi được rồi, chiều chàng hết!”

Mộ Ly Thanh vội vàng lấy đôi bao tay còn lại vụng về đeo vào cho nàng.

Hấn nhẹ nhàng xoa xoa đôi bao tay trên tay Lãnh Mặc Cẩn, trên mặt tràn ngập vẻ thỏa mãn. Hấn nở nụ cười âm áp, vùi cả khuôn mặt vào lòng bàn tay nàng.

Bên môi Lãnh Mặc Cẩn là ý người dịu dàng, ngón tay khẽ vuốt ve mặt Mộ Ly Thanh làm hấn bật cười: “Nhột...”

Tất nhiên bao tay của Lãnh Mặc Cẩn không thể có lông có nhung như cái của Mộ Ly Thanh, đôi bao tay này chỉ như những đôi bao tay cho nữ tử bình thường khác, nhưng lớp vải lót bên trong lại giống hệt đôi của Mộ Ly Thanh.

“Chàng nhớ giữ đôi bao tay này thật cẩn thận, nếu sau này ta bận việc không có thời gian ở bên cạnh chàng thì đôi bao tay này sẽ thay cho ta ở bên chàng, được không?” Lãnh Mặc Cẩn cúi đầu dịu dàng nói.

Mộ Ly Thanh lập tức ngẩng đầu lên ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng!”

Còn bên kia, toàn bộ Mộ gia có thể nói là đường quan rộng mở, niềm vui phơi phới.

Nguyên nhân là vì hai ngày trước, một nhân vật nổi tiếng khó mời nhất trong kinh thành đã ghé thăm Mộ phủ, người đó chính là công mai* đệ nhất kinh thành — Trương Đại.

*Cũng như bà mai mà chúng ta thường nghe, trong thế giới nữ tôn thì người mai mối sẽ là nam nhân. Chuyển thành ông mai thì nghe không quen lắm nên mình để nguyên văn chữ ‘công’, công mai nhé.

Mộ Diệu Âm và chính phu Lưu thị của bà vừa thấy hấn đến, trong lòng lập tức mừng rỡ, xem ra lại có người muốn cầu thân Thanh nhi nhà bà, hơn nữa nhất định là một nhà rất có tiền, bằng không họ đã không mời được công mai Trương.

Mộ Diệu Âm cười dẫn Trương Đại vào trong: “Không biết ngọn gió nào đã thổi ngài đến đây!”

Công mai Trương cầm quạt che miệng cười: “Xem Mộ phu nhân của chúng ta nói gì kia, nói đến mức lão thân ta cũng phải ngượng ngùng!”

Mộ Diệu Âm cười ha ha: “Ta chỉ nói sự thật thôi mà, công tử trong kinh thành này ai lại không mong chờ ngài đến?”

Công mai Trương mỉm cười không nói, ông ta chỉ cảm ly trà lên nhấp một ngụm.

Nhưng điều này làm Mộ Thiên Thanh đang nghe lén bên ngoài gấp muốn hỏng rồi, ai cũng biết cả Mộ phủ này chỉ còn một vị công tử là hấn, lần này công mai Trương đến đây chắc chắn là để làm mai cho hấn. Hơn nữa mặt mũi của công mai Trương này rất lớn, nhà có thể mời được ông không thể chỉ có tiền mà còn phải có thế. Không biết tại sao, trong lòng hấn có chút mong chờ người đó là Lãnh Mặc Cẩn, sẽ là nàng sao? Nàng sẽ là người muốn cầm tay hấn đến cuối đời sao?

Mộ Diệu Âm thấy công mai Trương đột nhiên làm giả, bà cũng hiểu, lấy ra một tờ ngân phiếu nhét vào tay công mai Trương, ông ta vừa nhìn thấy tờ ngân phiếu lập tức cười rạng rỡ gấp cây quạt lại, nói: “Hôm nay lão thân đến đây là để hỏi thăm tình hình nhị công tử nhà bà!”

Mộ Diệu Âm và Lưu thị vừa nghe xong lập tức mừng ra mặt, Lưu thị vội vàng nói: “Không biết công mai Trương muốn hỏi chuyện gì?”

Công mai Trương gõ gõ cán quạt, nghiêm mặt nói: “Không biết công tử nhà hai người có từng hứa hôn với nhà nào chưa?”

Lưu thị vội nói: “Chưa từng.”

Công mai Trương cười nói: “Nghe bảo hai vị công tử Mộ gia đều quốc sắc thiên hương khuynh quốc khuynh thành, sao Mộ nhị công tử vẫn chưa hứa

hôn với nhà nào vậy?”

Mộ Diệu Âm cười nói: “Chẳng phải đang chờ công mai Trương đến đó sao?”

Quả nhiên, công mai Trương nghe thấy những lời ấy trong lòng rất thoải mái: “Mộ phu nhân khách sáo quá! Có điều không phải lão thân ta khoe khoang nhưng vị tiểu thư đặc biệt đến nhờ lão thân sang quý phủ hỏi thăm nhị công tử lần này là một người tài giỏi anh tuấn!”

Mộ Diệu Âm và Lưu thị tiếp lời: “Đó là chuyện đương nhiên rồi!”

Công mai Trương lại hỏi: “Không biết ngày sinh tháng đẻ của nhị công tử là bao nhiêu?”

Lưu thị vội vàng nói: “Ngày Tân Mẹo tháng Bính Thìn năm Tân Vị.”

Công mai Trương âm thầm ghi nhớ lời Lưu thị, lắc lắc quạt nói: “Hai vị cứ yên tâm, hôn sự của nhị công tử cứ giao cho ta!”

Mộ Diệu Âm hỏi: “Không biết người mời công mai Trương đến là quý phủ nhà nào?”

Mộ Thiển Thanh nghe mẫu thân hỏi công mai Trương, lòng hấn căng như dây đàn.

Công mai Trương cười khê nói: “Hình như Mộ phu nhân không tin vào danh dự của Trương mỗ?”

Mộ Diệu Âm vội vàng đáp: “Làm gì có chuyện đó! Chẳng qua nếu có thể biết đó là vị tiểu thư nhà nào thì ta và phu quân có thể yên tâm hơn.”

Công mai Trương gật đầu: “Vây cũng đúng, chẳng qua, ta vẫn chưa tính ngày sinh tháng đẻ của nhị công tử với tiểu thư nên chẳng biết có hợp hay không, theo quy tắc thì không thể nói, có điều hai vị cũng là người có mặt mũi có tiếng tăm, lão thân sẽ nói với hai người, chỉ là hai người không thể nói ra ngoài, tránh làm hỏng mặt quý tộc của lão thân.”

Mộ Diệu Âm và Lưu thị lập tức đồng ý.

Công mai Trương nói từng chữ: “Người nhớ ta đến là đại tiểu thư Lãnh gia.”

Công mai Trương vừa dứt lời, mấy người trong phòng lại có những suy nghĩ không giống nhau. Tất nhiên Mộ Thiển Thanh vui như mở cờ trong bụng, trong lòng ngọt ngào, gần như không thể tin những gì mình vừa nghe. Hấn và nàng ra ngoài đi dạo được ba lần, thái độ săn sóc như gần như xa của nàng làm hấn nghĩ mãi vẫn không hiểu nhưng cũng đồng thời chìm vào mê đắm. Trong đêm mơ, hấn từng lên mơ về một ngày như hôm nay, chỉ là không ngờ ngày mộng đẹp thành sự thật lại đến nhanh như thế.

Mộ Diệu Âm mừng phát điên nhưng ngoài mặt vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, dù sao chuyện ân oán của Mộ gia và Lãnh gia âm ỉ đến mức cả thành ai cũng biết.

Chờ tiễn công mai Trương đi xong Mộ Thiển Thanh mới đỏ mặt men theo lối nhỏ đi đến, Mộ Diệu Âm vừa nhìn lấy hấn lập tức vui vẻ cười ha hả: “Thanh nhi, Thanh nhi ngoan của mẫu thân, nếu lần này hôn sự giữa chúng ta với Lãnh gia có thể thành, con chính là người có công lớn nhất!”

Mộ Thiển Thanh xấu hổ muốn chết, hấn giận dữ: “Mẫu thân chỉ biết chọc ghẹo Thanh nhi, Thanh nhi. Không để ý tới người nữa!”

Mộ Diệu Âm chẳng những không tức giận mà còn vui vẻ hơn. Ngược lại, Lưu thị vẫn không thể yên tâm, ông cau mày, không thể không lo lắng nói: “Sao ta cứ có cảm giác chuyện này đến quá nhanh! Tính tình của vị Lãnh tiểu thư này ra sao chúng ta cũng chẳng biết, hơn nữa, công mai Trương cũng chưa nói cho chúng ta biết Lãnh tiểu thư định cho Thanh nhi của chúng ta vị trí gì, nếu là tiểu gia thì chẳng phải Thanh nhi gả đi sẽ bị uất ức sao?”

Mộ Thiển Thanh không đáp, Mộ Diệu Âm lập tức lớn tiếng trách cứ: “Một nam nhân như ngươi thì biết cái gì? Tạm thời không cần bàn đến tính tình của vị Lãnh tiểu thư này, chỉ xét về thế lực to lớn của Lãnh phủ sau lưng nàng, nếu thật phải làm tiểu gia, chỉ cần sau khi Thanh nhi gả đi sinh hạ cho Lãnh gia một nữ nhi, ngươi còn sợ nó không chiếm được vị trí chính phu kia à?”

Lưu thị vẫn cau mày nhăn mặt kéo tay Mộ Thiển Thanh nói: “Bên cạnh chúng bây giờ chỉ còn một mình Thanh nhi, người lại cung chiều nó từ nhỏ đến lớn, nếu gả nó đi làm tiểu gia, sau này bị uất ức, người đau lòng chẳng phải chúng ta sao?”

Mộ Diệu Âm vỗ nhẹ lên mặt bàn bên cạnh, trầm giọng hỏi: “Thanh nhi, con thấy thế nào?”

Mộ Thiển Thanh cắn môi suy nghĩ, nói: “Thanh nhi cảm thấy, nếu Lãnh tiểu thư chỉ muốn cho con làm tiểu gia, vậy nàng hoàn toàn không cần phải nhờ công mai Trương đến đây, hơn nữa, theo con thấy, lúc ở cùng Lãnh tiểu thư..... Nàng..... Nàng rất tốt với con.” Vừa dứt lời Mộ Thiển Thanh liền xấu hổ cúi thấp đầu.

Mộ Diệu Âm vui vẻ nói: “Ta nói mà, với dung mạo của Thanh nhi chúng ta, chỉ sợ Lãnh tiểu thư đã động lòng từ lâu!” Bà lập tức quay sang Lưu thị quát: “Ngươi đừng có ở đây lo lắng linh tinh nữa, có nương ta ở đây làm chủ, ta nhất định sẽ không để Lãnh Mặc Căn bắt nạt Thanh nhi của chúng ta!”

Lưu thị im lặng thờ dài không nhiều lời thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Gả Khí Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Hôn Thu, Quần Áo Mới

Sau khi công mai Trương sang Mộ phủ, Lãnh Mặc Cẩn đã chuẩn bị sẵn tinh thần về gặp phụ thân. Vì thế, hoàn thành hết công việc trong tay, nàng cố tình về phủ đứng chờ trước cửa biệt viện của phụ thân.

Từ Hề thấy nàng đứng đó nhưng lại không vui vẻ cho nàng vào như trước, chỉ đứng đó tròn mắt nhìn nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy tức giận.

Lãnh Mặc Cẩn cười khỏ, nói với Từ Hề: “Xin Từ Hề công tử vào trong báo một tiếng giúp ta.”

Từ Hề giậm chân hừ lạnh nói: “Vào đi!”

Lãnh Mặc Cẩn quệt mũi, bắt đầu đi theo Từ Hề. Đào mắt nhìn xem trong Lãnh phủ có hạ nhân nào dám nói chuyện với nàng kiêu đó? Chẳng qua Từ Hề là tiểu tử bên cạnh phụ thân từ nhỏ đến lớn, giữa họ có một loại tình cảm kéo dài theo năm tháng.

Lãnh Mặc Cẩn bước vào nhìn thấy phụ thân đang nhắm mắt ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, nàng ngoan ngoãn hành lễ với phụ thân không dám qua loa có lệ.

Thẩm thị im lặng thật lâu mới nhẹ nhàng mở miệng nói: “Bây giờ con lớn rồi nên cánh chim cũng cứng cáp hơn nhiều rồi, đến một chuyện lớn thú chính phu cũng không định nói cho cha biết phải không?”

Lãnh Mặc Cẩn lập tức quỳ xuống, nói: “Xin phụ thân đại nhân bớt giận, con không định giấu người, chỉ là chuyện này tạm thời vẫn chưa xác định nên con vẫn chưa cho phụ thân, con định vài ngày nữa chờ công mai Trương tính xong ngày sinh tháng đẻ sẽ lập tức nói với người.”

Thẩm thị khẽ thờ dài, nói: “Vậy không biết tương mạo và nhân phẩm của nhị công tử Mộ gia này thế nào?”

Lãnh Mặc Cẩn nói: “Tất nhiên là rất tốt.”

Thẩm thị nói: “Tất nhiên là ta tin vào ánh mắt của con. Chỉ là, có một chuyện vì phụ không thể không hỏi.”

Lãnh Mặc Cẩn nói: “Mời phụ thân.”

Thẩm thị bỗng trầm giọng hỏi: “Cẩn nhi, vì phụ hỏi con, con thật lòng muốn cưới nhị công tử Mộ gia à?”

Tâm trạng Lãnh Mặc Cẩn chợt căng thẳng lên, hỏi: “Không biết tại sao phụ thân lại hỏi như thế?”

Thẩm thị đứng lên, tự tay đỡ lấy Lãnh Mặc Cẩn, cầm tay nàng nói: “Từ nhỏ con đã thông minh lại còn hiếu thảo, sau khi mẫu thân con mất gia nghiệp Lãnh phủ ngày càng đi xuống, từ lúc con tiếp nhận mới dần dần rộng mở, phát đạt hơn. Nhưng, Cẩn nhi à, bóng ma trong lòng con quá lớn, làm chuyện gì cũng không để lại đường lui, vì phụ sợ sau này con sẽ mất nhiều hơn được!”

Lãnh Mặc Cẩn hít một hơi nói: “Cẩn nhi không hiểu ý phụ thân.”

Mặc dù ánh mắt Thẩm thị yêu thương nhìn Lãnh Mặc Cẩn, nhưng những lời ông nói lại mang theo sự nghiêm khắc không thể che giấu: “Tuy vì phụ không quan tâm đến việc làm ăn nữa, nhưng những gì nên biết vì phụ vẫn biết, ví như con âm thầm chen ép việc làm ăn của Mộ gia.”

Sau khi nghe Thẩm thị nói, Lãnh Mặc Cẩn vẫn không lên tiếng, tiếp tục im lặng.

Thẩm thị tiếp tục nói: “Nếu con thật lòng muốn cưới Mộ công tử nhà người ta, cần gì phải gây khó dễ cho người nhà họ Mộ?”

Lãnh Mặc Cẩn cau mày nói: “Năm đó Mộ Diệu Âm khinh người quá đáng, tất nhiên con phải dạy dỗ bà ta một chút.”

Thẩm thị lắc đầu nói: “Năm đó Mộ phủ vẫn luôn dựa dẫm vào sự giúp đỡ của Lãnh gia ta, ai ngờ sau khi mẫu thân con mất nhà bọn họ lập tức trở mặt. Chỉ vì từ hôn mà bà ta làm loạn đến tận linh đường mẫu thân con, đứng trước mặt mẫu thân con sống chết ép ta ký giấy từ hôn, mẫu thân con vừa đi, sao ta có thể để mình yếu thế trước mặt các trưởng lão trong tộc? Mẫu thân con đang đứng trên trời nhìn ta, tất nhiên ta không chịu đồng ý với Mộ Diệu Âm. Nhưng bây giờ nghĩ lại, nếu có thể quay lại một lần nữa, ta sẽ đồng ý từ hôn với nhà bọn họ ngay từ đầu...”

Lãnh Mặc Cẩn nói: “Vậy ý của phụ thân là gì?”

Thẩm thị cúi đầu suy nghĩ, nói: “Chờ đến khi nhị công tử Mộ gia được gả vào, mặc kệ là vì hấn hay vì bản thân mình, con đừng so đo với Mộ Diệu Âm những chuyện trước kia nữa, được không?”

Lãnh Mặc Cẩn nhìn ánh mắt tha thiết của phụ thân, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Ngày mười bốn tháng mười một, tổng quản Vương thị của Lãnh phủ mang theo một đám người nâng một trăm lễ tám rương sính lễ chậm rãi đi tới Mộ phủ.

Mộ Diệu Âm phát ngốc nhìn sân trước nhà mình thậm chí còn không chắc vừa đóng sính lễ, phải mất một lát sau bà mới lấy lại tinh thần mời Vương thị vào nhà uống trà, tiếp đó lại sai người đi sắp xếp đóng sính lễ đồ rục kia.

Mộ Diệu Âm nhận lấy ly trà xanh an thần tốt nhất trong tay tiểu tư đưa tới tay Vương thị, cười nói: “Vương tổng quản vất vả rồi, làm phiền ngài đích thân đưa sính lễ tới đây, thật ngại quá!”

Vương thị vội vàng khoát tay cười nói: “Có thể thay mặt tiểu thư nhà ta đưa sính lễ tới Mộ phủ là vinh hạnh của tại hạ!”

Vương thị ngồi ba hoa khách sáo một hồi, Mộ Diệu Âm vẫn tha thiết ngồi bên cạnh chẳng dám lơ là lấy một chút.

Tiếng động ở sân trước lớn đến thế, ở sân viện của mình, Mộ Thiên Thanh ở sân đã nhận được tin tức từ rất sớm, hần bối rối không biết nên làm thế nào, ngược lại, Lưu thị ở bên cạnh nhìn thấy lại thở dài một hơi. Lúc trước có hôn ước đang hoàng với người ta thì nhất định đòi từ hôn, bây giờ lại tình nguyện lấy thân phận của đệ đệ để gả vào phủ người ta. Chẳng biết đây là phúc hay là họa!

Từ bên ngoài, Cẩm nhi hò hét chạy ào vào trong, mắt tròn to: “Lãnh tiểu thư đưa tới rất nhiều sính lễ, cả sân lớn của phủ ta cũng không chứa nổi! Liếc mắt nhìn một cái, toàn. Toàn một hi đồ rục!”

Chúng tiểu tư trong phòng cũng vội vàng âm ỉ lên: “Chúc mừng nhị công tử! Chúc mừng nhị công tử!”

Mộ Thiên Thanh vui vẻ khẽ vỗ gót áo đang nắm trong tay, e dè nói: “Hôm nay là ngày vui, người nào cũng có thưởng.”

Chúng tiểu tư ngàn tạ vạn tạ, nói rất nhiều lời hay, khả năng giữ bình tĩnh của Mộ Thiên Thanh có tốt đến mấy cũng không nhịn được để lộ ra vẻ mặt đắc ý.

Chính phu Lãnh phủ, đây là vị trí làm bao nhiêu người phải đổ mắt? Đến lúc đó Lưu công tử nhà mẹ đẻ phụ thân, còn có Đường công tử của phụ Đại học sĩ, Mộ Thiên Thanh hẳn nhất định phải làm cho đám người luôn khinh thường sau lưng hắn phải hối hận!

Vương thị thấy nhóm người hầu chất hết một trăm lễ tám rương sính lễ vào Mộ phủ xong mới trịnh trọng đứng lên cẩn thận lau sạch tay mình, chậm chạp lấy hai tờ hôn thư dán hi đồ thăm trong ngực ra.

Vương thị thấy Mộ Diệu Âm nhìn chằm chằm hôn thư trong tay mình, đáy mắt hiện lên một tia khinh thường, tiếp đó mới đưa hôn thư ra, nói: “Mộ phu nhân xem thật kỹ rồi hãy ký tên, nếu sau này có xảy ra sai sót gì cũng đừng có chạy tới trách móc đại tiểu thư nhà ta!”

Mộ Diệu Âm vừa gật đầu vừa nhanh tay cầm bút ký lên, đóng dấu, cứ như đang sợ Lãnh phủ hối hận.

Vương thị nhận lấy hôn thư nói: “Từ bây giờ, nhị công tử Ly Thanh nhà các người đã là chính phu con rể của Lãnh gia, về phần hôn kỳ chờ đại tiểu thư nhà ta và lão chủ quân bàn bạc xong sẽ đến nói cho các người.”

Mộ Diệu Âm gật đầu đồng ý.

Vương thị mở hôn thư trong tay ra xem một chút, thấy chữ ký và con dấu của Mộ Diệu Âm đã nằm đó mới dẫn người rời khỏi Mộ phủ.

Đêm đến, Lãnh Cụ nhìn Lãnh Mặc Cẩn đã ngồi xem tờ hôn thư kia thật lâu, mở miệng nói: “Đại tiểu thư, người thật sự không định nói cho Mộ công tử chuyện này à?”

Lãnh Mặc Cẩn lắc đầu nói: “Đứa ngốc kia mà biết nhất định sẽ khóc không ngớt, tốt nhất là không nói cho chàng.” Dứt lời, nàng ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lãnh Cụ: “Người trông chừng cái miệng của mình cho tốt, đừng để Họa Nhi biết được gì đó.”

Lãnh Cụ vội đáp: “Dạ!”

Lãnh Mặc Cẩn hỏi: “Hai đôi Ngọc Như Ý và vòng tay Lưu Ly bảy màu phụ thân ghi vào danh sách lúc trước cũng đưa qua rồi à?”

Lãnh Cụ gật đầu nói: “Đã gộp vào một danh sách đưa qua rồi.”

Lãnh Mặc Cẩn gật đầu, đang định nói tiếp thì nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Lãnh Mặc Cẩn nhíu mày, Lãnh Cụ vội vàng hỏi: “Là ai?”

Có vẻ người đứng ngoài bị dọa giật mình, giọng nói mềm mại của Mộ Ly Thanh vang lên: “Là ta...”

Mặt Lãnh Mặc Cẩn lập tức xuất hiện nụ cười, nàng giấu hôn thư xong mới đứng dậy tự mình ra ngoài mở cửa cho hắn.

Bên ngoài, Mộ Ly Thanh cầm chén canh đu đủ trong tay, ngược ngùng nói: “Ta làm phiền đến cuộc nói chuyện của hai người à?”

Một tay Lành Mặc Cẩn cầm lấy chén canh trong tay hấn, một tay khác kéo hấn vào trong, nói: “Không có, Lành Cụ chuẩn bị đi rồi.”

Lành Cụ vội vàng nói: “Đứng, đứng, thuộc hạ lui xuống trước.” Vừa dứt lời lập tức khép cửa phòng lại lui ra ngoài.

Lành Mặc Cẩn vươn tay đặt chén canh lên bàn, sau đó ôm chầm lấy Mộ Ly Thanh đặt hấn ngồi lên chân mình: “Sao hôm nay lại đột ngột sang đây thế này?”

Mộ Ly Thanh ôm cổ nàng, chu miệng nói: “Thấy trẻ vậy mà người vẫn còn trong thư phòng nên mới mang canh đến.”

Lành Mặc Cẩn cười bóp bóp má hấn, nói: “Bảo bối thật tốt.”

Mộ Ly Thanh khẽ nũng nịu, dựa đầu lên vai nàng hỏi: “Lúc này nghe người nói hi yển gì đó, có người nào sắp thành thân à?”

Lành Mặc Cẩn vừa ăn canh vừa đáp: “Có một biểu tỳ muốn thú phụ lang.”

Mộ Ly Thanh gật đầu à một tiếng.

Lành Mặc Cẩn cúi đầu cười nói: “Ngày mai ta xuống chân núi mời một thợ may lên đây làm cho chàng vài bộ đồ mới.”

Mộ Ly Thanh lắc lắc đầu: “Quần áo đủ mặc rồi.”

Lành Mặc Cẩn nói: “Mùa đông năm nay rất lạnh, làm thêm vài cái áo bông dày một chút. Không thôi đến lúc đó chàng lại cảm lạnh, người đau lòng chẳng phải là ta à?”

Mộ Ly Thanh đỏ mặt giận dỗi: “Người cứ ở đó nói lời ngon tiếng ngọt đi, ta không thềm tin đâu.”

Lành Mặc Cẩn cười khế, nói: “Đến lúc đó ta với chàng cùng làm hai bộ quần áo có kiểu dáng và màu sắc giống nhau, được không?”

Lúc này Mộ Ly Thanh mới đỏ mặt gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Gả Khí Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.